

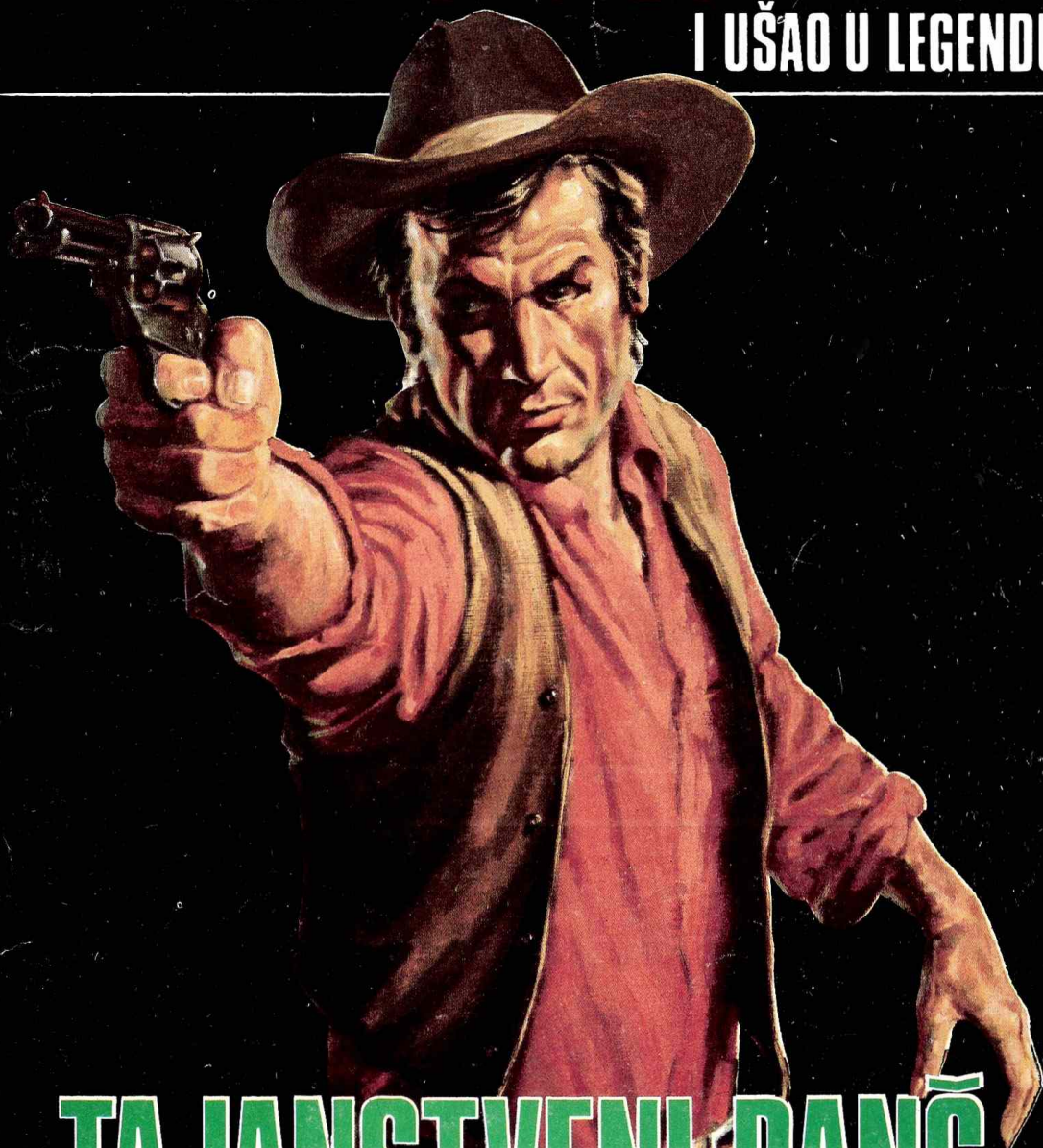
KIRK HAMILTON

DOX HOLIDAY

CENA 10 DINARA

BROJ 88

DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

TAJANSTVENI RANČ

KIRK HAMILTON

Tajanstveni ranč

Stočanski korali koji su pripadali Taksonu bili su udaljeni od grada ne više od četvrt milje. Za normalne prilike to je bilo sasvim dovoljno da se ne čuje mukanje goveda i da do grada ne dopre ubitačna prašina koju su podizala grla stoke.

Tog dana, međutim, grad jedva da je mogao da se vidi od oblaka prašine koji se nad njim nadneo. A to je moglo da znači samo jedno. U grad će uskoro stići ogromno krdo stoke.

U stvari, krdo je već stiglo, ali se zadržalo na samoj ivici grada, jer u korale nisu mogla da stanu sva goveda, a i kauboji koji su ih terali,

bili su nestrpljivi u želji da se što pre domognu nekog saluna.

Samo, ti koji su doterali stoku do samog grada, bili su oni hrabriji momci, koji se nisu mnogo plašili gazde. Uostalom, ništa im nije ni mogao. Svi su oni bili skupljeni s koca i konopca, što se kaže i, svi su potezali oružje brže nego što misao može da poleti čovekovom glavom.

Oni malo pitomiji još uvek su se muvali oko korala, a neki su bili i ozbiljno zaposleni. Vikali su i psovali terajući stoku u ograđeni prostor, odvajali su goveda za tržište, odlučivali telad od krava, odabirali najbolja grla, koja će dobiti posebnu cenu.

Sa strane, kraj koralu, uz samu ogradu, stajalo je nekoliko ljudi. Svi su bili umorni, prašnjavi i do- zloboga prljavi, sem jednog na ko- me se odmah videlo da pripada gradskom življu.

Nešto dalje stajao je Haloran, predradnik kod Mata Hansena vlasnika većeg broja grla. U stva- ri, njegova je bila bar četvrtina ovoga krda.

Haloran je užasno kašljao od prašine koja mu je razdirala pluća, ali je savjesno ispunjavao svoju dužnost. Prebrojavao je grla, koja su prolazila kroz kapiju.

Pored Halorana stajao je i Mat Hansen s onim čovekom u grad- skom odelu za koga su svi znali da je trgovački posrednik i da se pre- ziva Durban. Za ime ga niko nije pitao.

Ne prilazeći ovoj grupi nedaleko je stajalo nekoliko kaubojja, koji su se nadali, kao i Hansen, uostalom, da će agent ponuditi dobru cenu. Ako tako bude, Hansen im je obe- ćao dopunske nagrade.

Baš zbog tih dopunskih nagrada, oni su se svojski brinuli o stoci. Te- rali su je stotinama milja uokrug tražeći dobru ispašu i pazili su da ni jednog jedinog dana ne ostane bez vode. Bio je to đavolski napor- ran posao. Bar tako su pričali.

Haloran je nešto užurbano bele- žio u svoju beležnicu, sabirao i od- uzimao i nekoliko puta proveravao konačni iznos. Najzad se nagnuo i pružio beležnicu Durbanu.

— Evo, šefe — rekao je poka- zujući iznos, koji je zaokružio na dnu liste. Evo, sve smo odvojili. Ovde su grla vrhunskog kvaliteta, najbolja koja se u ovoj zemlji mo- gu naći. Onda osrednjeg pa lošija.

Bolesna grla smo sasvim izdvojili i njih ne morate kupiti...

Durban je pogledao Mata Han- sena, visokog i snažnog čoveka srednjih godina, koji je nosio brko- ve dugačke skoro kao što su rogo- vi stoke koju je uzgajao.

— Primetio sam da imate izves- tan broj grla koja su žigosana dru- gim žigovima, mister Hansene — rekao je Durban.

Agentov glas bio je uzdržan, go- tovo bojažljiv. Nije želeo da nalju- ti Hansena, ali ni sebe da uvali u nevolju kupovinom kradene stoke.

Hansen je klimnuo glavom.

— Tako je. Imamo izvestan broj grla sa tuđim žigom. Pokupili smo ih duž puta. Međutim, ima i dve stotine grla koja nose žig DC u krugu. Ta stoka je vlasništvo Tako Doda i Vesa Kugana.

Dok je to govorio, Hansen nije gledao Durbana. Njegov pogled je bio prikovan na stoku koja se zbi- jala u koralu. Tek sada je skrenuo pogled i na svog sagovornika.

— Novac za tu stoku, možete mi posebno isplatiti, Durbane rekao je. — Prema posebnom spisku.

Durban je malo napucao usne i nešto razmišljao klimajući glavom. Očigledno, preračunavao se.

Počeo se iza uha i malo za- stao sa računanjem. Onda je kroz prašinu osmotrio grla koja su već počela da se smiruju. Klimnuo je ponovo glavom i vratio se svojoj beležnici.

Setivši se, valjda, da ga kauboji napregnuto posmatraju i čekaju njegovu odluku, on se lagano os- mehnulo. Ovo je bio njegov trenu- tak, još je od njega zavisilo šta će se dogoditi. Ali, i njemu se mogao dogoditi maler ako bi ih dugo dr- žao u neizvesnosti. Zato je, pazeći

na svoj ugled, ipak, požurio da kaže, odmeravajući svaku reč.

— Pa... znate prava cena bi bila... — počeo je polako, ali je onda ubrzao, jer je primetio neko sumnjivo komešanje među kaubojima. — U stvari, ako bih vam rekao da bih vam isplatio sedamnaest dolara i dvadeset centi po grlu, bilo bi to prilično komplikovano. Trebalo bi vam dosta vremena da izračunate konačan iznos... Prema tome, do pojednostavimo. Sve skupa iznosi negde oko...

Ponovo je za trenutak, pogledao svoju beležnicu. I pored straha koji je osećao od kauboja, nikako nije umeo da se oslobodi trgovačkog rituala.

U grupi kauboja čulo se nestrpljivo kašljanje, a Hansen je sa metalnim izrazom lica na kome se nije pomerio nijedan mišić mirno čekao.

— Sedamnaest hiljada i dvadeset osam... da kažemo... i trideset dolara — najzad je Durban izgovorio cifru — Kako vam se to čini?

Hansen, koga su i njegovi najbliži veoma retko videli nasmejanog, razvukao je usta u širok osmeh, što je bio znak da je veoma zadovoljan cenom.

Kauboji su za trenutak pogledali ne verujući, a onda se prolomio vrisak zadovoljstva. Nastalo je pravo oduševljenje zbog kojeg je najviše bio zadovoljan Durban. Ona njegova psihološka priprema, ipak nije ostala bez rezultata.

Tek tada je ugledao Doda i Kugana, koji su imali i svoju stoku u Hansenovom krdu. Bacili su se na zemlju u oduševljenju počeli da se kotrljaju po utabanoj travi.

Jedini čovek koji je samo slabo podigao obrvu i razvukao usne u nešto što bi se, tek sa puno dobre volje, moglo nazvati osmehom, bio je drugi Hansenov predradnik, Henk Nolan.

Henk Nolan je bio visok i tvrd čovek, opasnog pogleda. Došao je iz Misurija. Smatralo se da je veoma brz na revolveru, a to je on i podržavao, pokazujući često nekoliko zareza na dršci svog kolta, to je bio znak da je toliko ljudi ubio u borbi.

— Ti kao da nisi zadovoljan — nasmešio se Henku Haloran.

Ovaj je malo prožvakao duvan i očigledno još nešto sabirao, množio i delio. Tek tada na njegovom otvrdlom licu pojavio se osmeh.

Hansen je sačekao da se prvobitna euforija malo utiša i dok su se još čula sporadična podvrisivanja kauboja, koji su prilazili da čuju cenu, pa prema tome i svoju nagradu sa kojom će, kao suludi uleteti u prvi salun, on se ponovo obratio Durbanu.

— Otkud to da ste rešili da toliko platite, mister Durbane? — upitao je. — Iskreno rećemo, ja nisam očekivao više od dvanaest. Možda dvanaest i po po grlu...

Durban se nasmešio.

— Vaša sreća je što mi to niste rekli ranije — odvratio je i prvi put se osmehnuo nekim lukavim osmehom. — Vidite, vi ste izabrali najbolje moguće vreme da stignete ovamo, mister Hansene. Već dva meseca u Takson nije doterano nijedno grlo.

Hansen je očito bio veoma iznenađen.

— Šta to treba da znači? — upitao je. — Valjda nije kuga?

— Nije. Već vojska. Već dva me-

seca vršljaju ovim krajem i dosada su kupili svako živo goveče koje se moglo naći na pašnjacima uzduž i popreko.

— Pa, šta će im tolika stoka? Ovde, u blizini ima samo jedan garnizon! A zna se koliko njima treba.

— Mislim da će u Obojenoj pustinji biti podignuta utvrđenja za još pet garnizona. Pripremaju hranu.

— Aha, razumem — počeo se po glavi Hansen i u sebi opsovao što se nije malo raspitao, pre nego što je požurio da, uopšte, razgovara sa Durbanom. Ali, sad natrag nije mogao.

— Plaćali su dobro — nastavio je da priča Durban praveći se da ne vidi kako se Hansen jede — pa su okolni rančeri jurnuli da im prodaju sve što imaju. Nisu ostavili ni priplodna grla za svoje rančeve.

— Razumem. I sad grad nema šta da jede — jetko je rekao Hansen. — Dobro ćete ovo prodati.

— Da — složio se Durban. — Gradu su ponudili veliko krdo ovaca, ali to meso ljudi neće ni da pogledaju. Više su voleli da jedu sušenu govedinu koju uvozi agencija „Interšoo“, nego da se hrane ovčetinom. Međutim, neposredno pred vaš dolazak, mislim da su bili spremni i na ovčetinu. Kad su građani ugledali oblak prašine, u gradu je nastalo pravo oduševljenje. Svi su znali da nailazi veliko krdo.

— O keji, o keji! — potapšao ga je po ramenu Mat Hansen. — Pa, ja se neću žaliti zbog ovog posla. Doduše, prešli smo prilično dug put i težak. Od Madison Hillsa... Durban je zvižnuo.

— Dug put, zaista! Nego, kako to da ipak niste stigli ranije?

Hansen je slegao ramenima.

— Prvo smo svratili na pijacu u Fletroku. Međutim, nismo prihvatili ponude. Tamo u ovo doba godine nude prilično niske cene. Onda sam rešio da krenem ovamo i... nije loše.

— Pa... kao što sam rekao pogodili ste pravi trenutak — pravio se Durban da ne razume pravi smisao njegovih reči. — Hajde da sada pođemo u grad na piće i da sredimo ostale formalnosti.

Hansen je ispružio ruku i položio je Durbanu na rame, kada se čovek okrenuo da pođe.

Durban je zastao i odmerio stočara.

— Ja mislim da bi vama bilo svejedno — rekao je Hansen i pokazao na svoje uzbuđene kauboje — ako bismo prvo sredili formalnosti, a zatim pošli na piće. Momci jedva čekaju da krenu, a razumećete, bez novca...

Durban je sa razumevanjem klimnuo glavom.

— U redu, kako vi kažete, mister. U tom slučaju pričekajte me. Odmah ću poći do banke da uzmem novac. Tu nema problema.

Hansen je bio zadovoljan i mahnuo je svojim momcima.

— O keji, momci, smirite se — rekao je ozbiljno. — Mister Durban polazi po lovu. Odmah. Prema tome, sedajte konje. Polazimo za Takson. Mislim da mister Durban nema ništa protiv?

— Naravno — odmah se složio Durban, koji je sasvim dobro znao da mu ništa drugo i ne preostaje, mada nije voleo da se s ovom poludivljom guľjom pojavi u gradu. Ali, nije imao izbora.

— Ja ne znam, da li je grad spreman za nas — nasmejao se Hansen — ali, siguran sam, da smo mi, posle toliko dugog putovanja, spremni za grad. Je li tako, momci?

Reakcija je bila gromoglasna i, nekoliko trenutaka kasnije cela grupa je pošla prema gradu sa Durbanom, koji je jahao na čelu. Uz put su pokupili i one nestrpeljive momke koji su već bili kod prvih kuća i samo su čekali znak, pa da, vrišteći, ujašu u grad.

II

Upravnik „Interšopa“ u Taksonu bio je čovek po imenu Enrajt. i za ovu kompaniju je radio već desetak godina. U početku, dok je radio kao pratilac kočije, imao je priliku da se suprotstavlja raznim tipovima. Mnogi od njih su najpre dolazili čak i da se zaposle kao njegovi pomoćnici, pa se tek posle pokazalo kakvi su. Ali, Enrajt je uvek uspevao da sa takvim izađe na kraj.

Naravno, bilo bi mnogo bolje da je kompanija mogla da bira. Ali, na Divljem zapadu su na ceni bili profesionalni revolveraši, jer su oni jedini, ako su bili na strani zakona, mogli da se sukobe sa raznim banditima, kojih je tada bilo širom zemlje. Bio je to nož sa dve oštrice. Međutim, drugačije se nije moglo.

Enrajt je bio jedan od onih retkih ljudi, koji je važio za čvršćeg od svih revolveraša. Ali, on sam nije u to bio uveren kada je u pitanju bio Link Samers, pratilac kočija, kako je ovaj voleo da zove sebe. Inače Linku, se nije znalo poreklo niti mesto odakle je došao. Promenio je nekoliko prevoznih kom-

panija, preživeo nekoliko oružanih napada i pobio nekoliko bandita.

Sve je to bilo u redu, dok je bio na radnom mestu. Ali, kada je imao slobodno vreme bio je nepodnošljiv. Gde god bi se on pojavio, za nekoliko trenutaka nastao bi pakao.

Link Samers je bio krupan čovek, isturene brade i čeonih lukova koji su mu se nadnosili nad oči, tako da su one uvek bile u senci.

Bio je to jedan od onih retkih ljudi „Interšopa“, koji su bili brzi kao munje. Nosio je dva revolvera na veoma širokom opasaču, koji mu je služio i kao redenik, sa dva reda patrona.

Taj opasač je bio najvidljiviji na njemu. I kad bi neko pogledao njegove neverovatno uske kukove, morao se zapitati, kako uopšte tako širok opasač može da se zadrži na njima.

Međutim, nikome nikada nije palo na pamet da takvo pitanje postavi Linku Samersu lično. Bilo bi dovoljno da sretne njegov pogled, pa da odustane od takvog interesovanja.

Upravo u ovom času Samers je bio u vrlo lošem raspoloženju i to se jasno videlo na njegovom licu, dok je sedeo s druge strane Enrajtovog stola u kancelariji „Interšopa“.

Nije voleo Enrajta i osećao je da s njim nema šale. Gledao ga je ispod oka i, po ko zna koji put, morao je da prizna sebi da mu izraz i nije mogao biti blag pored svih onih ožiljaka na licu za koje nije bilo sumnje odakle potiču.

— Link — oslovio ga je Enrajt — ti radiš za ovu kompaniju i kada ti ona da zadatak tvoja je duž-

nost da ga obaviš. Mislim da je to jednostavno. I jasno.

Samers se nije ni mrdnuo s mesta. I nije ispljunuo duvan koji je neprekidno žvakao.

— Meni je sve jasno — rekao je otvorivši samo jedan ugao usana. — Više je to ličilo na gundane nego na govor. Nagnuo se preko stola i uneo se Enrajtu u lice. — Ali, mislim da imam prava da kažem, kad nisam zadovoljan zadatkom koji dobijam. Možeš mi verovati, da mi se ovaj posao ne dopada.

— Do đavola! — opsovao je Enrajt. — Misliš li da me se tiče, da li ti se dopada ili ne?

Enrajt je ustao i zapalio cigaretu. Zatim je obišao oko stola i nadneo se nad Samersa, koji je još uvek sedeo.

— Uostalom, to će biti lak posao. Ideš do Tombstona sa svega pedeset dolara u sanduku za novac. Mislio sam da će ti prijeti jedan lakši posao, posle dva uzastopna prepada.

— Dva pokušaja prepada — ispravio ga je Samers. — Koliko se sećam, banditi nisu uspehi da odu s novcem. Mislio sam da se i ti sećaš!

— O kej, sećam se. A sećam se i da ti je kompanija dala uobičajenu nagradu zbog toga, Link. Pa, kad su oni zadovoljni tvojim radom i sad ti daju lakši, zašto ti ne bi bio? I što se buniš? — Odmahnuo je glavom. — Do đavola, neka sam proklet, ako razumem!

Samers je ustao i uspravio se u punoj visini, koja je iznosila preko šest stopa.

Arogantno je zadenuo palčeve za svoj široki opasač i pogledao Enrajta.

— E vidiš, meni se ne dopadaju laki zadaci — rekao je. — Ja volim teže. Ja sam ambiciozan čovek, a nisam loš sa revolverima — nacerio se. — Osim toga, zaradim svaki cent koji mi kompanija plaća. I mnogo više zaradim, ali pristao sam na ovo što dobijam i ne bunim se zbog toga. S tim, i sa posebnim nagradama, zarađujem više nego što bih mogao da zaradim na bilo koji način, osim, možda, pljačkom kočija.

Enrajt je strpljivo čekao, a Samers mu se uneo u lice.

— Zapamti, mister, što ću ti sada kazati. Link Samers ne podnosi klackanje na boku kočije, ako ga na putu ne čeka bar jedna zaseda. A sada, treba da pratim pedeset dolara...

Odmahnuo je glavom i uperio prst u Enrajta.

— A ako, ipak, budem morao da pođem, onda me dobro slušaj, šta ću ti reći, mister. Ako se dogodi da neko bude toliko lud da napadne moju kočiju, neću ni prstom mrdnuti da branim taj novac. Neću da reskiram svoju kožu za bednih pedeset dolara.

Enrajtovo lice se zateglo i uspravio se.

— Obavićeš posao za koji si plaćen, Link — rekao je tonom koji nije trpeo pogovora. — Sve dok si zaposlen kao pratilac kočije, učinićeš sve da odbraniš ono što ti je povereno. Živote putnika i novac koji se prevozi. Ja nisam kriv što je kompanija koja se, kao što znaš, u početku bavila samo prevozom robe, krenula i u ovu paradu sa putnicima, ali... to sad nema veze. I mogu ti reći da mi je dosta ubeđivanja s tobom. Imaš dva izbora.

da odeš sa kočijom u Tombston ili da daš otkaz. Odluči sam.

Enrajtov ultimatum je iznenadio Samersa. Nije očekivao da će se neko usuditi da s njim razgovara na takav način. Prosto se izbezumio, a njegove duboke upale oči počele su da sevu.

Do đavola on je bio jedan od najboljih pratilaca i sad se pitao, zar oni u kompaniji to nisu videli? I zar su njegovi revolveri zato održavani onako blistavi, da vozi tako reći prazan sanduk? Ne, to on sebi nije mogao da dozvoli, pa ma šta se dogodilo.

Pogledao je listu putnika, koji su kupili karte za Tombston. Otpisao je kada je pročitao i poslednje ime i izleteo u čekaonicu.

Smučilo mu se kada je video njihova lica. Jedan stari Meksikanac preplanule kože, koji je izgledao kao da će umreti još pre nego što kočija krene jedna žena sa kćerkom koja je išla da poseti muža u nekoj vojnoj stanici; jedna stara žena koja je išla da poseti unuku u Tombstonu ili Flagstafu ili nekom drugom mestu. I sve tako.

Do đavola, pomislio je Samers, banditi bi mogli sve da ih poubijaju, a nikoga za to ne bi ni glava zaboljela. Osim nekoliko reči divljenja, druge nagrade ne bi bilo za onog ko bi sprečio da ih pobiju.

Stajao je tako izvesno vreme u raskoraku, sa palčevima zavučenim u opasač, a onda se opet vratio u kancelariju.

— Pa? Jesi li se odlučio? — dočekao ga je Enrajt.

Link Samers ga je besno pogledao u oči. Posmatrao ga je nepomično nekoliko trenutaka, a zatim je uzdahnuo.

— U redu — promrmljao je besno — ali, zapamti dobro i prenesi onoj gospodi iz upravnog odbora kompanije, ovo je poslednji put da prihvatam tako nešto. Ja želim da budem na kočiji na kojoj ću imati priliku da zaradim neku nagradu. Inače, nisam budala, da mlatim praznu slamu!

Enrajt mu je uzvratio pogled, nimalo ljupkiji od njegovog, a zatim se vratio i seo za svoj sto.

Nastala je tišina u kojoj se čulo samo šuškanje hartije koju je Enrajt izvadio iz ladice na stolu. Onda je pogledao Samersa dugim, značajnim pogledom.

— Putnici će početi da ulaze u kola za jedan sat — rekao je. — Pokušaj da ostaneš budan... I trezan!

Samers je stisnuo usne, a zatim je procedio.

-- Ne zaboravi šta sam ti rekao za neku bolju vožnju.

-- Završi prvo ovu — odvratio je Enrajt hladno.

Ostao je da sedi i posmatrao Samersa, koji je besno opsovao, a zatim izleteo iz kancelarije i tresnuo vrata za sobom.

Enrajt je odahnuo duboko i ugasio opušak cigarete. Osetio je olakšanje, kada je Samers izašao. Uopšte mu se nije dopadalo da se prepire s tim čovekom, ali, morao je da prihvati njegov način, inače ga ovaj, sigurno, ne bi poslušao. Ne bi preuzeo zadatak. A ovoga puta, to je bio veoma važan zadatak.

Link Samers je ušao u čekaonicu gde je malo pre osmotrio putnike što ga je prilično razjarilo. Sada ih je pogledao još jednom kako stoje u redu, dok je čovek za šalterom obavljao svoj posao.

Pogled mu se zaustavio na starom Meksikancu... Kako ono beše njegovo ime, pokušao je da se seti. Oh, da Hernandez. Išao je u Flat-rok kod svoje kćerke. Verovatno je želeo da kod nje provede poslednje godine svog života.

Taj ide da provede svoje poslednje časove, korigovao se Samers. Lice mu je takvo, da da bi bože izdrža vožnju. Sav je već kao pergament, a u očima jedva ima života. A ruke, po kojima se videlo da je život proveo u teškom radu, bile su pune kvrga od reumatizma.

Za Samersa je stari Meksikanac bio sve ono što je prezirao u ovom zadatku i ponovo je pobesneo, kada je pomislio da će morati da pazi na ove ljude, koji su svi od reda bili niko i ništa.

Bio je žestoko uvređen. Do đavola, opsovao je po ko zna koji put. I zar je to zahvalnost, koju mu izražava kompanija, posle ona dva napada, koja je uspeo da onemogućiti i spase čitavo bogatstvo.

Doduše, niko nije znao da je jedan od poginulih putnika prilikom poslednjeg napada, pao od Samersovog metka, što njega lično nije mnogo uzbuđivalo. Jer, konačno, ako je neko hteo da reskira i sedne u kočiju, morao je da zna da kreće u neizvesnost. Drumovi su bili puni bandita i kojekakvog ološa, pa se podrazumevalo da je život, u izvesnom smislu, u torbi, čim čovek za sobom zatvori vrata kočije.

Zbog toga što je, upravo, tako mislio, Samers je smatrao da nije kriv što je ubio putnika i nije mu palo na pamet da to pomene pred bilo kim.

Na njegovom mrgodnom licu

ogledalo se čak izvesno zadovoljstva zbog tog događaja, kao da se unapred osvetio kompaniji za ovoliko omalovažavanje. Nije paratio da su nekoga slali da čuva pedeset dolara! Besneo je u sebi, i samo tražio priliku da isprazni nabujalu agresiju.

Samersu nije bilo ni na kraj pameti da bi ova vožnja mogla da znači nešto drugo. Za njega, naravno. Nije mu palo na pamet da ga je, možda, kompanija testirala, da je na proveru.

Naime, svima je u kompaniji bilo jasno, kakav je Samers i kako se ponaša, kada dođe do opasnosti. Međutim, niko nije znao kako on podnosi duge, zamorne etape, na kojima se ništa ne događa i koje predstavljaju pravo mučenje i za male staloženije ljude od Samersa.

Ali čovek na takvom mestu, morao je da ume da podnese te stvari. Jer, to pokazuje u kojoj je meri kod čoveka razvijena samodisciplin, kao i spremnost da obavi sve zadatke koje mu kompanija bude postavljala. Kroz te i takve testove prošli su svi pratioci kočija i uopšte svi ljudi, koji su se brinuli za bezbednost, najpre robe, a kasnije kada su uvedene i putničke kočije, za bezbednost putnika. A naročito za bezbednost novca i dragocenosti, koje su često prenošeni.

Krenuo je već prema izlazu, kada je ugledao Meksikančeve ispružene noge. Starac je sedeo na podu, sa nogama ispruženim u raskoraku. Nosio je sandale, ali su mu prsti bili bos.

Odjednom, bez ikakvog povoda Samer je napravio korak u stranu i svom snagom stao na starčeve prste.

Starac je bolno jeknuo, kad mu se teška Samersova čizma spustila na nogu, a onda je s očima punim užasa, pogledao u krupnog stražara.

Samers je zastao, dajući čoveku priliku da se požali. Bio je siguran da će ovaj to i učiniti. Nikada nije voleo Meksikance, a u ovom trenutku, kada je tražio povod da isprazni svoj bes, ovaj starac mu je došao kao poručen.

Međutim, starac je imao tužno dugogodišnje iskustvo sa belcima, pa je naučio da im se sklanja čak i onda, kad bez ikakvog razloga maltretiraju pripadnike drugih rasa. Naročito onda, jer su tada najbešnji.

Obrisao je suze rukavom svoje bele košulje i podvukao noge pod sebe. Promrmljao je nešto, a zatim oborio pogled.

Samers je besno opsevao. U jednom trenutku izgledalo mu je da mu izmiče prilika da iskali bes. Nagnuo se nad starca i uhvatio ga za bradu. Podigao mu je lice nagore.

— Čini mi se da si nešto rekao, metiljavko? — zarežao je Samers svestan da ga posmatraju svi u prostoriji.

Zamuckujući, starac je pokušavao da nešto kaže, a na mršavom vratu poskakivala mu je Adamova jabučica gore-dole. Izgovorio je nekoliko reči svojim drhtavim glasom.

— Rekao sam, izvinite, senjor. Izvinite što sam nepažljivo ispružio noge... Ja...

Samers je još više natuštio obrve. Osećao je kako bes raste u njemu. Nije se odmah usudio da zgnječi starca nogom, što mu je bila jedina želja. Zbog toga mu se lice

oblilo purpurnom bojom. Na kraju, ipak, nije mogao da izdrži. Snažno je odgurnuo starca od sebe. Čak jače, nego što je i sam mislio.

— Onda, sledeći put, pazi! Vi starci mislite da možete da radite sve što vam padne na pamet! Izvlačite se na godine. Drugi put, da te ne vidim!

Hernandez je trljao bradu svojim mršavim šakama i jedva je se savladao da ne zaplače. Videlo se da ga muči bol.

Samersu, međutim, to kao da nije bilo dosta, prišao je još jednom i zamahnuo čizmom, koliko je mogao.

Ali, nije je spustio. Nečija ruka ga je tako opalila za vrat da se samo zaljuljao i okrenuo se oko svoje csovine kao čigra. Ali, on je bio vičan borac i čim se stabilizovao, zamahnuo je rukom na nepoznatog. Bio je to i trenutak, kada je sa zaprepašćenjem ugledao ko ga je sprečio, da udari Meksikanca.

Na korak od njega stajao je čovek u elegantnom crnom kaputu sa peševima i kao sneg beloj košulji na kojoj je nosio mašnu boje vina. Na glavi je imao crni „kalifornija“ šešir sa širokim obodom, a ispod peševa kaputa provirivao mu je niklovan revolver, sa drškom ukrašenom slonovačom. Bio je to Dok Holidej.

— To si ti uštvo! — vrisnuo je Samers. — Kakva ti prava imaš da se mešaš?

— Ne podnosim kad grdosija od gada kakav si ti, napada nejake ljude. I ne usuđuj se više da ga takneš. Video sam šta si radio. Smučio si mi se. Oduvek sam mrzeo strvinare, a ti si najveći među njima.

— Do sto đavola! — vrisnuo je Samers i njegova ruka je poletela ka revolveru.

Ali, razrogačio je oči, kada je ugledao cev Dokovog „kolta“. Mogao se zakleti da nije video, kada je Dok potegao. Ne, ovako nešto, nije video u životu.

U čekaonici je nastao muk. Niko nije imao hrabrosti ni da se mrdne s mesta... Svi su očekivali trenutak kada će jedan od ove dvojice ispružiti na podu. Ali, to se nije dogodilo.

Samers je najpre lagano podigao ruke u visinu prsiju, a zatim je otpojunuo.

— U redu, u redu, mister — rekao je ironično. — Ja sam na dužnosti i nemam vremena da se bičem. Ali, zapamti dobro kako izgledam i kad čuješ da sam u nekom gradu, beži u drugu državu. Ipak, stići ću te kad-tad. Zapamti!

— Bolje bi ti bilo da zavežeš — rekao mu je Dok, koji je još uvek držao „kolt“ uperen u Samersove grudi. — I možeš i ti nešto da zapamtiš. Ako u putu samo takneš ovog starca, probušiću ti tu volovsku lobanju, pre nego što trepneš okom. A sada, da ti vidim leđa!

Psejući gadno, Samers se okrenuo prema izlazu. Krajičkom oka uhvatio je Enrajta, koji je stajao u vratima. Znači, video je malopredašnju scenu, pomislio je. To je značilo, da, dok je ovde, ne sme napasti Doka. Sad ima još jednog svedoka protiv sebe.

Izašao je na verandu pred zgradom i pogledao prema kočiji gde su ljudi uprezali konje.

U tom trenutku, začula se prava kanonada pucnjeva praćena divljim urlicima, koji su dolazili ulicom s

one strane, gde su se nalazili koral.

Začula se lomljava stakla, najpre na jednom koralu, a zatim na drugom, a oblak prašine zaklonio je jahače, koji su, propinjući konje, dolazili sve bliže.

U tom trenutku, otvorila su se vrata šerifove kancelarije koja je bila tačno preko puta stanice „Interšopa“ i na njima se pojavio maršal Lu Turner. Pošao je niz ulicu, držeći u ruci revolver, spreman za paljbu.

Predstavnik zakona bio je čovek od trideset godina, snažan i spreman na sve. Dobro su ga znali u ovom kraju i bili su mu zahvalni za mir koji je uspostavio za ova tri meseca.

Čekao je izvesno vreme, da se rulja konjanika sasvim približi. Onda je popravio blistavu zvezdu na svojoj reveru.

Konjanici su ga ugledali na vreme i, ne obazirući se na njega, nastavili da vrište. Ali, više se nije čuo nijedan pucanj.

Jedan po jedan, silazili su s konja i ulazili u salun „Ledi Gej“, najveći u gradu.

Maršal je stavio revolver u futrolu i taman je hteo da se vrati u kancelariju, kada je ugledao Doka Holideja.

— Hoćeš li na jedno piće, Dok? — upitao je. — Ja ne mogu da popijem sam, a hteo bih i da porazgovaram s tobom.

— O kej Lu, upravo sam imao malu kavgu. Evo me. Samo, neću da pijem. Noćas nisam ni trenuo okom. Imali smo veliku partiju kod „Ledi Gej“.

— Sva sreća što je završena. Inače, od ovih divljaka, ne bi imao

mira. A tada, sam bog zna šta bi se sve desilo — nasmejao se maršal.

Međutim, nisu uspeli da uđu u kancelariju. Iz saluna „Ledi Gej” do njih dopro takav prasak da se moglo očekivati jedino da cela zgrada, u kojoj se nalazio, odleti u vazduh.

— Ovaj razgovor ćemo morati da odgodimo. Lu — nasmejao se Dok Holidej. — Ti, očigledno, sad imaš važnija posla. A, pravo da ti kažem, i ja bih radije otišao do hotela da se operem. Bazdim na znoj kao bufalo.

Maršal ga je pogledao sa šeret-skim osmehom.

— To se na tebi ne vidi, amigo. Mogao bi da prođeš i bez kupanja, samo da ovde ima neka zgodna dama. Ali, ja zaista imam posla.

Prešao je preko ulice i sasvim mirno ušao kroz pokretna vrata saluna „Ledi Gej”, a Dok se uputio prema štali da prvo vidi šta je sa Migom. Tek tada će otići u hotel da se okupa i odspava jednu partiju.

III

Velika sala saluna bila je krcata ljudima i u njoj je vladao pravi kaos. Ljudi su ležali po stolovima ili su se sasvim pripili uz zidove izbezumljeno gledajući šta se dešava.

Pred samim šankom desetak, petnaestak ljudi kao da je pomahnitalo. Tukli su se žestoko, i teško da su i oni sami znali ko koga tuče. Pesnice su sevale, stolice letele na sve strane, a ogledalo iza bara već je bilo razbijeno.

Barmena nije bilo na vidiku, to

je maršal odmah primetio. Verovatno je požurio da na vreme ukloni sve flaše specijalnog viskija koji mu je prethodnog dana stigao s istoka.

A onda je zagrmeo revolver. Metak se, doduše, zabio u tavanicu, ali niko nije mogao da garantuje da će tako biti i sa sledećim.

Maršal se malo podigao na prste da vidi ko je bio taj junak. Ugleđao je čoveka na čijem se telu nalazio još samo ostatak onoga što je nekada bila košulja. Čovek je divlje mahao revolverom i jednoj i na pola praznom bocom viskija, u drugoj ruci.

Lu Tarner još nije uspeo ni da vikne, a čovek je ispalio još tri hica i prineo bocu ustima. Pio je halapljivo, a polovina žestoke tečnosti slivala mu se niz bradu.

Tarner je naglo odgurnuo dvojicu kaubojja, koji su mu se našli na putu, priskočio je čoveku i raspalio po boci koju je ovaj za trenutak skinuo sa usta.

Čovek se zatetura unazad, kad ga je obilila kiša viskija i komadići razbijenog stakla. Lice mu je prebledelo od gneva i krenuo je prema Tarneru.

Ali, pre nego što je uspeo bilo šta da uradi, predstavnik zakona ga je raspalio revolverom po glavi.

U istom trenu je pored Tarnerove glave prasn timerolver.

Predstavnik zakona se hitro okrenuo, i, dok mu je sve zvonilo u ušima, ugledao je pored sebe kaubojja, izbezumljenog pogleda, koji je pucao u veliki luster, što se ljuljao nasred tavanice.

— Hej! — uzviknuo je maršal. — Dosta, ili ću te...

Međutim, momku nije bilo ni na kraj pameti da prestane. Opalio je

još jednom i veliki luster se stro-poštao, razbijajući boce i razbacajući staklo po celoj prostoriji. Veseli revolveraš je vrisnuo i odunuo dim sa cevi praznog revolvera.

Maršal ga je zviznuo šakom po nosu. Momak se zaljuljao, pokušao je da uzvрати udarac, ali ga je jedan vešt zahvat pod bradu, poslao u carstvo snova.

Niko nije obraćao pažnju na ovu epizodu. Svi su se veselili i ludovali, kako im se najviše sviđalo i nikome nije bilo ni na kraj pameti da će ostaviti ovde sav novac, koji su mukotrpno zaradili, terajući stoku hiljadama milja.

Maršal Tarner je ostavio onog veseljaka da leži, a on je uleteo u grupu ljudi koji su se još uvek žestoko tukli. Koristio se pesnicama i nogama, a najviše svojim revolverom, kojim je udarao na sve strane. Konačno se, sav izgreban i iskrvavljen, izvukao iz gužve i ispalio jedan hitac uvis.

— Mir! Prestanite! — viknuo je dovoljno glasno, da su ga u onoj opštoj lomljavi i galami mogli čuti i u najudaljenijem kutu sale.

Nastala je tišina u velikoj prostoriji, koji nisu bili umešani u tuču, polako su se izvlačili ispod stolova i prilazili bliže, da vide šta će maršal da uradi.

Tarner je stajao nasred grupe ljudi, koji su se do malo pre tukli.

— O keј — rekao je glasno. — Ko je vaš vođa, momci?

Kauboјi su ga nemo posmatrali, a neki su šmrkali kroz razbijene nozdrve. Međutim, niko nije progovarao ni reč.

Tarner je uzdahnuo.

— Dakle? Hoće li mi neko reći? — ponovio je pitanje. — Ko je vođa?

Tajac. Niko nije pisnuo. Svi su se pravili, da nisu čuli njegovo pitanje.

— U redu, momci. Dižite se i polazite prema zatvoru! — pokazao je Tarner revolverom prema izlazu.

Tek tada su se čule prve reči protesta, a zatim je nastao žagor. Svi su nešto mumlali ili govorili napola glasno, ali nijedan kauboј nije stao pred maršala da kaže šta ima. Videlo se da svi očekuju, da neko drugi to sredi sa predstavnikom vlasti. I taj se javio.

Kroz pijanu masu probio se Mat Hansen, lica sveg okrvavljenog. Očigledno, ni njega nije mimoišla tuča.

— Čekajte malo, maršale — rekao je trljajući veliku modricu, koja mu se nalazila ispod oka. — Slušajte, ja sam Mat Hansen i svi ovi ljudi rade za mene... Osim građana, naravno. Čim mi se da je ovde došlo do sukoba mišljenja — počeo je da prepliće pijanim jezikom.

— U vezi čega? — pitao je maršal oštro.

Hansen se namrštio i odmerio svoje ljude. Oni su stajali oko njega, napravivši polukrug, kao da su odjednom dobili hrabrosti i želeli da pokažu, da su spremni da ga brane.

Henk Nolan je držao maramicu na nosu, a jedno oko mu je bilo modro. Kroz natečene usne je jedva izgovorio.

— Pa, mi smo samo slavili, maršale!

— Šta ste slavili? — upitao je Tarner. — Svršetak rata? — Ako ste to slavili, mogu vam reći da ste prilično zakasnili. Bar dvanaest go-

dina. Ili ste, možda, nameravali da počnete neki novi rat?

Hansen je prišao bliže šanku i uhvatio se za njega kako bi održao ravnotežu. Pokušao je da se nasmeši, ali mu se lice iskrivilo u bolnu grimasu.

— Slušajte, maršale — počeo je preplićući jezikom. — Doterali smo krdo goveda... Dva meseca niste imali mesa, a mi smo vam ga doterali. Dobili smo najveću moguću cenu... Pa, zar onda nije normalno, što smo rešili da to proslavimo? To je sve. Mislim da smo zaslužili malo slavlja i da grad treba da nas razume. Doterali smo sveže meso, hej! — uneo mu se u lice.

— Pa, zato ste plaćeni, kako i sami kažete. I to vrhunskom cenom!

— Tačno. Pa, valjda smo zaslužili...

— Koliko ja znam, cena ne uključuje ništa drugo, sem: vi nama meso, a mi vama novac. Imate pravo da se veselite, ali sve dok ne dovodite u opasnost građane, čije interese sam zadužen da štitim.

— A razbili su mi sve što sam imao — rekao je saluner, pomaljavajući se ispod šanka. — Pogledaj samo kako izgleda ovaj salun, Lu.

— Platiće ti — rekao je Tarner mirno, posmatrajući Hansena i ostale. — I to do poslednjeg centa. Jesam li u pravu, a mister?

— Do đavola! — opsovao je Hansen. — Možda to niste primetili maršale, ali bar polovina onih koji su napravili ovu papazjaniju, bili su građani ovog prokletog grada.

— Tačno, mogao sam da ih prebrojim — umešao se Henk Nolan. — Mogao sam...

Tarner ga je pogledao hladno.

— Što nisi brojao, mister. Onda

biste sada podelili troškove — rekao mu je. — Ovako, platićete sve, pre nego što napustite grad. A to će biti vrlo brzo.

Nolan je opsovao. Međutim, više nije smeo da se otvoreno suprotstavi. Osetio je da mu je to moglo doneti još veću nevolju. Ali, onako pijan, nije dugo bio miran. Čim se Tarner okrenuo od njega, mašio se revolvera.

Hansen ga je uhvatio za ruku.

— Polako, Henk — rekao je. Zatim je očima pokazao na maršala čija je ruka bila nad samom drškom revolvera. — U redu, maršale — rekao je. — Možda smo, zaista, preterali. Žao mi je što smo napravili toliku štetu... I uredićemo to.

Okrenuo se zatim barmenu.

— Koliko misliš da vredi sve ovo? — upitao je. — Da li je dovoljno dve stotine dolara?

Po načinu na koji su zablistale barmenove oči, Hansen je znao da je ponudio previše, ali nije se mnogo uzbuđivao zbog toga. Što pre to sredi, tim bolje, pomislio je.

Hansen je znao da su njegovi ljudi zaista preterali, ali, dobro je poznavao reputaciju Lua Tarnera i nije želeo da s njim zateže stvar.

Osim toga, bio je iako pijan, sasvim svestan šta će se dogoditi, ako se prepirka nastavi. Henk Nolan će izazvati maršala, samo da bi video ko je od njih dvojice brži. A to mu u ovom trenutku nije trebalo. Nije želeo da mu se na tragu nađe savezni maršal zbog ubistva predstavnika zakona.

— Dakle? — upitao je salunera.

Ovaj se skoro zagrcnuo kada je odgovorio.

— Da, mislim da će dve stotine dolara biti dovoljno. Možda bi bilo

bolje, da kažemo dvesta pedeset... tada bih mogao da podmirim sve troškove oko...

— Rekao sam dvesta — progundao je Hansen počevši da odbrojava novčanice iz pregršti, koju je izvukao iz džepa.

Odbrojao je tačno dvesto i onda se okrenuo svojim kaubojima koji su ga netremice posmatrali, ali im se na licima videlo da im nije po volji ovo, što se dešavalo.

— Vi momci, znate da se ovo odbija od vaše plate — rekao je. — A i ti Tako, i ti Vese. I vi treba da znate, da će i vaše zarade ovim biti umanjene.

Kauboji su se složili uz gundanje, ali je Nolan i dalje nastavio da fiksira maršala. Nije mu trebalo mnogo da ga izazove.

— Zaista ste dobili dobru cenu — rekao je Tarner pokazujući veliki svežanj novčanica u Hansenovim rukama. — Šteta samo što ćete razbacati novac tako uludo.

— Za taj novac smo mi radili, maršale i možemo da ga trošimo kako hoćemo — rekao je Hansen sklanjajući ostatak novca u džep. — Da li, zaista, imate nameru da nas isterate iz grada?

— Da.

— Zar i mene? — progundao je Nolan. — Samo to neće moći zvezdonošce. Ja nikud ne idem, sve dok ne budem smatrao da mi je ovde dosta svega i da sam spreman za put.

— Mislim da je taj trenutak upravo nastupio — odvratio je Tarner mrko.

Tog trenutka Nolan je potegao revolver.

Mat Hansen je reagovao munjevito, zgrabio je Nolana za ruku i stao između njega i šerifa.

Pijani Nolan je pokušao da se otrne, ali kada je video da su mu nastojanja uzaludna, procedio je kroz zube:

— Pusti me, Hansene. Pusti me da mu ja pokažem...

— Smiri se Henk — umirivao ga je Hansen. — Proklet bio, smiri se. Nisu nam potrebne neprilike sa zakonom. Hajde, spremi se, polazimo. Momci, polazimo!

Neprekidno je Nolanu davao znak očima. Revolveraš je, konačno, shvatio i ućutao.

Međutim, videlo se da mu nije pravo. Disao je teško, a usne su mu bile čvrsto stisnute. Klimnuo je glavom gazdi, a zatim pogledao u maršala.

— Zažalićeš, Tarnere — rekao je.

Tarner je klimnuo glavom.

— Kad god budeš želeo, mister — rekao je. — U međuvremenu, put pod noge, zajedno sa svojim društvom. Iz Taksona, hoću da se počistite u roku od jednog sata! Jasno? Ako ne, rešetke vas čekaju — zvečnuo je ključevima.

Nolan je zaustavio psovku koja mu je navrla na usne.

— Nadam se da nemate ništa protiv, da kupimo nešto pića, šerife? — upitao je Hansen. — Pred nama je dug put, a svi ćemo biti prilično žedni.

Tarner je pokazao rukom na barmena.

— To je vaša stvar. I njegova. Ako barmen želi da vam proda, možete kupiti koliko hoćete. Samo da znate, za jedan sat morate biti izvan grada.

Izvadio je sat iz džepa i proverio vreme, a zatim je klimnuo glavom i vratio sat u džep.

Odmerio je pogledom sve prisut-

ne. Onda se okrenuo i kroz pokretne vratnice saluna, izašao na ulicu.

Još izvesno vreme u salunu je vladala tišina. Tada se salom razlegao žamor negodovanja.

— Tišina, momci! — dreknuo je Hansen. — Kasnije radite šta vam je volja. Ali, dok ste sa mnom, imate da se ponašate kako je naređeno. Jasno?

Momci su učutali. Na licima im se ogledalo nezadovoljstvo što im je uskraćena zabava, ali slušali su. Kod Hansena su još bile pare i nije ga trebalo ljutiti.

Onda se Hansen obratio barmenu.

— Daj nam nekoliko boca, burazeru. I pazi da u tim bocama ne bude neka tečnost za ubijanje stenica, jer ćemo se, inače, vratiti i vezati ti uši na vrh glave.

— Tačno, u lep čvor iznad glave — rekao je Nolan, koji je osećao neodoljivu potrebu da na nekom iskali bes.

Ideju kako to da sprovede u delo dobio je kada je spazio luster, koji je još uvek ležao na podu nasred sale. Zgrabio je i nabio ga barmenu na glavu.

— Je li jasno? — upitao je.

Barmen se zateturao i sigurno bi se onesvestio, da mu Hansen nije prosuo bokal vode u lice.

— Polako, Henk, prokletinjo! — okrenuo se Nolanu. — Zar hoćeš da se Tarner vrati?

— Baš bih voleo — besno je rekao Nolan. — To bi mi sasvim odgovaralo.

— Ali, ne i meni — konačno se naljutio i Hansen, koji je inače odlično vladao živcima. — Ostavi stvari ovako, Henk. Bar sada. Do ovog trenutka, možemo reći da smo

još i imali sreće. Nemoj suviše da zatežeš.

Ne čekajući Nolanov komentar, obratio se ponovo uplašenom barmenu.

— Požuri malo, prijatelju!

Preplašeni barmen je klimnuo glavom i počeo da odvajati boce, koje su nekim čudom ostale čitave.

Hansen ga više nije gledao. On se okrenuo svojim ljudima i glasom, koji nije trpeo pogovora naredio:

— Hajde, momci! Pokupite svoje stvari i, na konje! Napustićemo ovu prijavu rupu, kako je maršal naredio, ali će nam, bar, put do kuće biti prijatan. Pogledajte koliko ćemo pića poneti — pokazao je rukom preko ramena prema baru. — Biće za sve, koliko kome srce želi.

Momci su se ponovo dali u vrisku i šutirajući, uz put, stolice i sve što im se našlo na putu, jurili su na ulicu. Uz gromoglasne psovke bacali su se u sedla, jedan po jedan. Svi su pozatezali uzde tako, da su se konji propinjali užasno njišeći i time pridonosili opštoj gužvi.

Maršal je sedeo u svojoj kancelariji, za stolom, i nije se ni pomerio, kada su oni na svojim konjima zaigrali pred njegovim vratima.

Gledao ih je ozbiljno i pazio samo da neki od pijanih momaka ne potegne revolver. Onda bi morao da ga ubije.

Sva sreća, sve se završilo na tome. Tačno, po završetku roka od jednog sata, koje im je dao maršal, Hansenovi kauboji su izjahali iz grada.

U bisagama o sedlima svaki od njih imao je dovoljno viskija za tri

dana i zato ga nisu štedeli. Potezali su iz flaše i mnoge prazne već su ležale kraj puta u blizini poslednjih kuća Taksona.

Hansen je poslednji izašao iz grada. Ostao je još izvesno vreme. U stvari, sačekao je da vidi, neće li neki od njegovih momaka pokušati da se vrati.

Tek kad je bio siguran da su svi otišli uskočio je u sedlo i mirno pošao. Podrugljivo se podsmevnuo i mahnuo šerifu, kada je prolazio pored njegove kancelarije.

— Do viđenja, zvezdonošče — doviknuo mu je. — Ko zna, možda ćemo se sresti još koji put.

Turner je ozbiljno klimnuo glavom i išetao do vrata. Onda mu je doviknuo, izgledalo je čak prijateljski.

— Nemam ništa protiv, mister Hansene, samo ako se pridržavate zakona. Ja sam tu da ga zastupam, to je sve.

Posmatrao ga je dok nije izašao iz grada, a onda je počeo da zavija cigaretu i krenuo prema kočiji „Interšopa“, koja je još uvek stajala pred zgradom stanice.

Obišao je oko kočije i zagledao malo u putnike, koji su se već smeštali na svoja sedišta. Pitao se samo, kako li će im biti na putu, jer su morali da idu istim drumom kojim su malo pre pošli Hansenovi pijani kauboji.

Zapalio je cigaretu. Ovde za nje ga nije bilo posla, pa se vratio u svoju kancelariju.

Jedan sat kasnije, kočija je sa svojim putnicima krenula. Na boku pored kočijaša, sedeo je Link Samers i namršteno zurio pred sebe.

I tačno, kao što je šerif pomislio, izašla je iz grada istim onim

putem, kojim su krenuli i kauboji. Drugačije i nije mogla. To je bila njena linija. Naravno, bilo bi bolje da su kauboji promenili trasu. Znao je to i Samers i svaki od onih nekoliko putnika, što su sedeli zgrčeni na svojim mestima.

Stari Hernandez je sedeo pored prozora i posmatrao predeo, ali ništa nije govorio.

Razmišljao je o svojoj kćerki Meridi, koja je živela u Flatroku. Osećao je kako mu srce neujednačeno tuče i čuo šum vlastite krvi u ušima.

Na usnama starog Meksikanca, pojavio se tužan osmeh. Pomislio je na Samersa i bojao se da neće živeti dovoljno dugo da bi video svoju kćerku.

Ruku je podvukao pod košulju i izvadio odande neki talisman. Poljubio ga i zaželeo da ne umre, bar dok je još jednom ne vidi.

IV

Bilo ih je devetorica u grupi sa „Triang H“ ranča, uključujući tu i samog Hansena i dvojicu malih rančera, Doda i Kugana.

Kauboji čiji je predradnik bio Henk Nolan bili su užasno prljavi i zapušteni, kao, uostalom, mnogi goniči stoke koji su u to vreme bili zaposleni na većini rančeva.

Neodređenih godina, kože ispečene od sunca koja mesecima nije videla sapun i vodu, oni su pre ličili na strašila, nego na ljude.

U ovoj grupi su još bili Kid Regan, Čip Volsten i Tom Danbi. Tu je bio još i momak koga su svi zvali, jednostavno, Larami, jer mu niko nije znao pravo ime.

I svaki od njih bio je trešten pijan.

Zastali su da se odmore pored potoka, koji je tekao duž puta za Tombston. Doduše, s vremena na vreme, on bi pravio male zavijutke i tada se udaljavao od puta, ali na ovom mestu, gotovo ga je doticao.

Mađ je bio toliko pijan da se jedva držao u sedlu, Nolan je uspeo da ubije dva zeca i sada su ih ispekli na vatri koju su tu i naložili.

Dok su jeli, među njima je neprestano kružila boca viskija. U stvari, više su pili, nego jeli.

Da ih je neko tada video, pitao bi se: kako li će se oni, uopšte, popeti na konje. Naročito se Nolan teško kretao. Ipak, nekako mu je uspelo da doaulja do uzvišice sa koje se video dobar deo puta sa jedne i sa druge strane.

Vrisnuo je kao Indijanac i pozvao ostale momke da mu se pridruže.

U blizini, sa druge strane brda, videla se mala farmerska kuća, sa nekoliko ploča pažljivo obrađene plodne zemlje oko nje. Sa puta se, sigurno, nije videla, tako je dobro bio odabran njen položaj:

Nolan je pokazao rukom.

— Prokleti prašinar — rekao je. — Ako na ovom svetu postoji neka stvar koju mrzim više od odgajivača ovaca, onda su to farmeri.

Kao većina stočara u tom periodu i svi pripadnici ove grupe, sa mržnjom su gledali na farmere, koji su dolazili i naseljavali se na pitomim pašnjacima, pretvarajući ih u poljoprivredne površine.

Te pašnjake kauboji su smatrali slobodnim površinama, ali za uzgajanje stoke nisu se libili da fizički nasrću na farmere. Bio je to tihi rat, ali vrlo okrutan.

I mađ je širenje obradivih površina značilo da je civilizacija stigla i u ove krajeve, rančeri su palili farme, rušili farmerima kuće, gazili im zasejane njive, a bilo je i ubijanja.

— Pogledaj kako se pašnjaci pretvaraju u njive — rekao je Hansen besno. — Zbog njih mi moramo da gonimo stoku hiljadama milja.

— Pa, kad smo budale — rekao je Nolan. — Kao da su oni jači od nas.

— Hajde da pođemo svojim putem — trgao se Hansen, iako je bio isto toliko pijan kao i ostali. — Nećemo se, valjda, zadržavati zbog jednog bednog farmera? Hajde da se vratimo na put.

— A kuda ti se to tako žuri? Odjednom! — nacerio se Nolan.

Posmatrao je krupno kamenje, koje je ležalo razbacano na vrhu uzvišice, u čijem je podnožju ležala farmerska kuća.

— Hej, imam ideju! — viknuo je Nolan. — Za mnom!

Kao poludeli, kauboji su pojurili za njim i uskoro su se našli kraj stena iznad same kuće.

— Hej, pogledajte ovo! — viknuo je Nolan.

Pritisnuo je nogom jedan viliki kamen i on je počeo da se ljulja.

Ponovo ga je gurnuo i kamen se ponovo pomerio. Onda je pogledom prešao preko očiju svih prisutnih, a na licu mu se pojavio podmukao ali i pobedonosni osmeh, kao da je dobio bogzna kako genijalnu ideju.

— Treba samo malo jače gurnuti ovaj kamen, momci, i on će pasti u potok, kraj same kuće. Tačno na ono usko mesto gde je brzak.

Posmatrali su ga sa nerazumevanjem.

— Pa, šta? — upitao je Hansen malo iznerviran.

Nolanov osmeh je postao širi.

— Mislio sam da ste pametniji. Zar vam nije jasno? Ova stena će pregraditi potok, voda će početi da se izliva i poplaviće farmeru njive. Propašće mu žetva, eto šta...

Izgledao je da se njegov predlog dopao svim kaubojima, ali Nolan je gledao Hansena. Očekivao je da čuje šta će ovaj reći.

— Slažeš li se, Mate? — upitao je.

Nekoliko trenutaka Hansen je oklevao, a zatim je potegao dug gutljaj iz boce, koju je držao u ruci.

— Zašto da ne, do đavola? — rekao je najzad.

Prišao je velikoj steni i počeo da je gura.

Ostali kauboji nisu čekali da ih pozove dva puta. Pritrčali su i svojski navalili. Međutim, uspeali su da samo malo pomere ogromnu stenu. Ali, čim je njihov pritisak popustio, stena se smesta vratila u svoje ležište.

Pokušali su još nekoliko puta, ali ubrzo su počeli da se zamaraju. Znoj ih je sve oblio i više im se ideja nije činila tako dobra, kao u početku.

Nekoliko kauboja već je poseda-
lo oko stene. Disali su teško i pr-
ljivim maramama brisali znoj sa
lica, ali nisu se odvajali od boca.
Ponovo su natezali i uskoro su bili
još pijaniji.

Međutim, Nolan je izgledao još
odlučniji u nastojanju da sruši ste-
nu onako kako je naumio.

— Hajde, momci! — povikao je.
— Potražite tu negde dve debele
grane, koje bi mogle da nam poslu-
že kao poluge. Shvatate li, do đav-
vola?

Hansen je obrisao znoj sa čela
rukavom košulje. Potegao je dobar
gutljaj, a zatim nadlanicom prešao
preko vlažnih usana. Ne gledajući
u Nolana, promrmljao je.

— Do đavola s tim, Henk. To
već počinje da mi liči na težak
posao. A to jedino u životu nisam
obožavao. Ostavi se ćorava posla.
Bolje da pođemo.

Nolan je žestoko opsovao i bes-
no pogledao kauboje. Nekolicina je
nešto progundala, ali moglo se za-
ključiti da se slažu sa gazdom.

Ostali su na kraju još samo Ku-
gan i Danbi. Oni su se već izgubili
negde u potrazi za granama, koji-
ma bi pomerili stenu.

Nolan je bukvalno pobesneo. U
svojoj nemoći ljutito je raspalio
čizmom po kamenu. Bilo je to je-
dino što je sam mogao da uradi.

— Prokleti farmeri — rekao je i
ponovo raspalio čizmom. — Ipak,
stojim na svome... Ne smemo pro-
pustiti priliku da ih naučimo pa-
meti, Mate. Bio bi zločin propustiti
takvu priliku!

Dok je govorio saplitao je jezi-
kom, ali je svima bilo jasno da je
opasno suprotstaviti mu se. Zato su
svi gledali samo Hansena.

Mat Hansen se jedva digao s
mesta. Sve vreme je odmahivao
glavom.

— Ali, to... ne vredi toliko tru-
da, Henk — govorio je zadržanim
jezikom. — Ostavimo sve, do đavo-
la... Kažem ti da ne vredi!...

— E, pa ja ne mislim tako —
oštro je odvratio Nolan, a Hansen
ga je pogledao iznenađeno.

Upravo je zaustio da nešto kaže,
kad ga je prekinuo Tom Danbi, ko-
ji je trčao prema njima i nešto div-
lje vikao, dok mu se na licu ogle-
dalo uzbuđenje.

Najzad su uspjeli da ga razumeju.

— Idu! Idu! — vikao je Danbi.

— Ko, do davola? — upitao je Hansen.

Danbi je pokazao rukom iza sebe, na put od Taksona.

— Pala mi je na pamet izvanredna ideja! — vikao je zadihano. Da se malo... zabavimo. Delazi kočija! Ide polako, jer je uspon velik. Konji će biti žestoko izmoreni, dok stignu do vrha...

Hansen se nekoj svojoj ideji, a onda prasnuo u neobuzdan smeh.

— Nas šestorica smo tako nešto uradili, u Sokorou.

— Šta ste uradili? — upitao je Nolan nestrpljivo, jer mu se nije svidelo što je Danbi skrenuo pažnju svih prisutnih sa njegove zamisli da gurnu stenu u potok.

— Pa, šta bi mogli? Napali smo kočiju — odgovorio je Danbi. — Onako, da se zabavimo. Nismo nikoga povredili, ali je suma novca koju smo zapienili bila dovoljna, da se narednih deset dana ludo provedimo u gradu. Zabavljali smo se bolje nego malo pre u Taksonu, Mate, kad nas je maršal isterao.

Odjednom se uozbiljio i uneo se Matu u lice.

— Je si li video kako su nam se građani smejali, dok smo odlazili? Kućnini sinovi! A doterali smo im onoliku stoku. Ali, ako bismo pokupili novac iz kočije, ne bi im više bilo do smeha.

Hansen se namrštilo, a Nolan se zamislio na ove Danbijeve reči. Činilo se da je odmah promenio mišljenje.

Odjednom je zaboravio stenu, koju je sve do malo pre hteo pošto-poto da obori u potok.

Sakupili su se u krug i počeli da

se dogovaraju kako da realizuju Danbijeve predlog, dok je boca s viskijem kružila od ruke do ruke.

V

Kočija je lagano išla uzbrdo i ta spora vožnja, kao da je polako uspavala putnike.

Većina njih su već mnogo puta vozili ovom linijom, ili su živeli u ovim krajevima, pa ih predeo kroz koji su, upravo, prolazili nije zanimao. Niko nije naročito gledao kroz prozor. Naprotiv, svi su izgledali kao da se trude, da što pre navuku san na oči.

Svi, osim udovice, koja je držala bibliju u rukama i trudila se da čita, iako je bilo jasno da joj to neće uspeti, jer se kočija žestoko truckala.

Ostale žene su dremale naslonjene jedna na drugu.

Jedino je za starog Hernándezza sve to bilo novo. Ovo je prvi put što je izašao iz Meksika. Bilo bi to prvi put da je napustio i svoje selo, da nije nekoliko puta navratio u one bedne gradiće, što su u poslednje vreme, kao pečurke, počeli nicati duž granice.

Ovo je bila zemlja sasvim različita od njegove i njemu se dopadalo tamno zelenilo lisnatog drveća. Tako krupno, visoko i razgranato drveće, nije video u svom životu. Ni toliko ptica nikada nije video. I to tako različitih boja. Jer, u njegovom selu, osim kokošaka i kondora, drugih pernatih životinja nije bilo.

Na vozačkom sedištu kočijaš je nemarno držao uzde u rukama i puštao zapregu da ide sama. Isku-

stvo ga je naučilo da nema svrhe da tera konje brže, kad jednom krenu uz ovaj uspon.

Međutim, konji su, očigledno, instinktom osećali, da za njih nema drugog izlaza, nego da izvuku kola uz ovu strminu, pa su žestoko vukli, ne čekajući bič.

Tako je kočijaš mogao mirno da sedi naslonjen na ogradu sedišta, dok mu je bič bio zadenut za držač uz sam točak.

Na krovu kočije, iza kočijaša, ležao je Link Samers, a glavu je naslonio na nečiji prtljag.

Njegova „sačmarica“ sa skraćenom cevi, koju je svaki pratilac kočije bio dužan da nosi na putovanjima, sada je ležala na sedištu kraj kočijaša.

Link Samers je dremao. Šešir je navukao na lice, a ruke su mu bile skrštene na grudima. Nije video razlog da ovo putovanje ne učini sebi što prijatnijim.

Stari Hernandez je i dalje osmatrao okolinu. I zato je on prvi primetio konjanike.

Preplašenom i iznenađenom, trebalo mu je mnogo više vremena nego obično, da svoje misli prevede na engleski. Tek kada mu je to uspelo, gurnuo je kauboja do sebe.

Čovek je nešto progundao, zatim se uspravio, skinuo šešir sa očiju i namргоđeno pogledao u Meksikanca.

— Šta ti smeta, stari? — upitao je.

Hernandez je podigao prst, koji mu je drhtao.

— Senjor! Ljudi! Video sam ljude i konje... — promućao je. — Sigurno sam ih video!

— Do sto đavola! — opsovao je kauboj. Odmah se trgao i okrenuo

se ženama. — Izvinite, gospođice. Slušaj stari, okrenuo se opet Meksikancu. — Svi smo mi već viđali ljude. Valjda ti tvoji nisu sa Mar-sa? Šta si na njima video tako posebno?

Kauboj je opet pogledao žene i ohrabren osmesima na njihovim licima, malo se isprsiio.

U tom času ga je stari Meksikanac povukao za ruku. Kauboj se nestrpljivo okrenuo.

— Šta ti je, starkerlo? Koji ti je đavo?

— Dolaze! — viknuo je Hernandez pokazujući prstom kroz prozor.

Kaubojevo lice je prebledelo, kada je ugledao maskirane jahače, koji su prilazili kočiji sa koltovima u rukama. Više mu nije bilo do šale.

— Do đavola! Ovo je prepad! — procedio je kroz zube. — Prepad! — uzviknuo je zatim toliko glasno, da su se svi trgli iz dremeža.

Jedan putnik, koji je izgledao prilično pod gasom, razrogačio je oči, kada je video maskiranog bandita koji je već jahao pored prozora kočije.

— Aaaa!... Ali, kako je to moguće? — promućao je. — Pa, mi ne nosimo ništa vredno!

— Možda im to niko nije rekao — progundao je kauboj. — Pa... ja nemam nameru da rizikujem svoju glavu. A i vi, ako ste pametni, pazicete svoje. Treba ih pustiti da pakupe ono po čega su došli. Nema smisla da izgubimo živote, tek tako.

U tom trenutku, do njih je spolja dopro pucanj i kočija se zaustavila tako naglo da su svi putnici poleтели napred.

Napolju je kočijaš naglo zategao

uzde. čim je maskirani bandit ispalio metak u vazduh i, kola su se polako zaustavila.

Žene su bile toliko preplašene da se nijedan vrisak nije čuo. Šćućurile su se na svojim mestima i premrle od straha, čutale su i čekale razvoj događaja.

Tek tada je Link Samers shvatio da se nešto događa. Skočio je i instinktivno prebacio ruku preko naslona, želeći da dohvati „sačmaricu“. Ali, zaustavio se u pola pokreta, kada je ugledao cev revolvera, koja mu je bila uperena tačno među oči.

Netremice je zurio u ljude, koji su opkolili kočiju, ali nikoga nije uspevao da prepozna. Svi su bili maskirani, mada se nisu mnogo trudili da se sakriju. Nekima su marame jedva pokrivale usta.

Međutim, svi su imali revolvere u rukama. A to je bio dovoljan razlog da se mnogo ne zvera u njih.

Neko od njih je divlje uzviknuo i u tom glasu se osetilo koliko je alkohola morao popiti njegov vlasnik.

Link Samers se trgao, kada je video kako su se dva bandita zaljuljala u sedlima.

Do đavola, pomislio je, pa, svi su pijani. Oni se ne ponašaju kao profesionalci. Koliko su se ovuda muvali, da su profesionalni banditi, već bi dosada razoružali sve putnike. A ovi se nisu potrudili ni da ih izvedu iz kočije. Nisu imali pojma da mogu da budu poobarani sa sedala paljbom iz kočije.

Ipak, Samers se toplo nadao da takva misao neće pasti na pamet nikome u kočiji. A i sam sebi je govorio, da ni po koju cenu neće reskirati glavu zbog ovih ništavila

od putnika i ono malo novca, koji se nalazio u oklopljenom sanduku.

— Baci dole taj sanduk — doviknuo mu je jedan bandit, a njegove reči jedva su se razumevale toliko je preplitao jezikom. To je Samersa još više uverilo da je čovek totalno pijan.

Kočijaš ga je pogledao i nervozno liznuo usne, a lice mu je odjednom pobledelo od straha. Znao je da su kočijaš i naoružani pratilac prvi koji ginu, pri napadu na kočiju.

— Moraš me pustiti na moje mesto — rekao je Samers. — Sanduk je ispod sedišta...

— Prelazi, ali nemoj da ti padne na pamet da nešto pokušaš — dobio mu je drugi bandit.

Samers se pažljivo pomerio sa krova kočije i prešao na svoje mesto kraj kočijaša. Onda se veoma lagano, držeći sve vreme ruke daleko od sebe, sagao i dohvatio mali okovani sanduk, na kome se nalazio znak kompanije „Interšop“.

Do đavola, pomislio je, pa ovo su prave šeptrilje. Nije im palo na pamet ni da traže pojaseve sa revolverima! To su zaista amateri!

Međutim, znao je vrlo dobro da ih je baš to činilo opasnima, pogotovu kada se uzme u obzir koliko su pijani. Zato i nije smeo da reskira.

Bio je siguran da, ako bi bilo ko iz kočije, ili on lično, pokušao da potegne revolver, nekog bi od napadača obuzela panika. Pripućao bi, a za njim bi krenuli i ostali. On bi prvi pao, jer ga je onaj bandit još uvek držao na nišanu.

A Samers nije imao nameru da reskira i da izgubi život na taj način. Zato je izvukao okovani sanduk i bacio ga na zemlju.

Jedan od bandita, crvenokosi momak, čije je lice bilo sasvim otkriveno, sjahao je i podigao kutiju sa zemlje, a zatim se s mukom opet popeo u sedlo.

— Čuvaj taj sandučić, biće to dokaz da smo to zaista učinili Iarami — nacerio se jedan njegov pajtaš.

Čovek pored njega je opsovao i obrecnuo se na njega što ga je oslovio imenom, ali, sada je već bilo kasno. I Samers, i kočijaš su znali ko su bili ovi banditi.

Samers je čak prepoznao crvenokosog kauboja. Video ga je u salunu, kada su napravili onaj rusvaj, pa je maršal morao da interveniše.

Izgleda da ovi još uvek slave, pomislio je... Proklete budale. Mogli su lepo da pogube glave, a i u kočiji da nekog osakate.

Međutim, stvar je počela da postane sve ozbiljnija.

— Svi napolje! — viknuo je u tom času Henk Nolan nameštajući masku, koja mu se smakla s lica i otvarajući vrata kočije. — Napolje, rekao sam!

Pružio je ruku i zgrabio Hernandeza za košulju. Platno koje, očigledno, nije bilo novo, pocepalo se. Starac je izleteo iz kočije i pao na koljena, dok mu je košulja ostala u Nolanovim rukama.

Kao ni Samers, ni Nolan nije voleo Meksikance.

Hernandez se borio da dođe do daha i s mukom se ispravljao na noge. U tome mu je pomagala udovica, koja je posle njega izašla iz kočije.

I ostali putnici su se polako izvlačili. Osvrtali su se oko sebe, kad im je Nolan naredio da podignu ruke uvis.

Peper i Kugan su već bili na krovu kočije, bacajući prtljag na zemlju.

Onda je Peper gurnuo nogom Samersa u leđa tako snažno, da je ovaj sleteo sa svog sedišta licem u prašinu. Peperu je to izgledalo tako smešno, da se neobuzdano zacerekao.

Taj trenutak je iskoristio Samers. Skočio je na noge i instinktivno pošao rukom prema revolveru.

Međutim, nije mu uspelo da dohvati revolver. U tom času, Hansen je naterao konja na njega i revolverom ga raspalio po glavi. Samers je pao na kolena.

Kočijaš je smesta shvatio situaciju. Skočio je sa sedišta i podigao ruke visoko, pokazujući time da nema nameru da se suprotstavlja banditima.

Pogledao je Samersa, koji je rukama pokrio lice. A kada ih je uklonio, kočijaš se namrštilo. Samersovo lice je postalo mrko od navale krvi, koja ga je bukvalno podlila.

Ipak, Samers nije učinio nijedan pokret, čak ni kada je Tako Doda prišao i počeo da ga razoružava.

Ostali banditi razoružavali su putnike, koji su imali bilo šta od oružja.

Kada je sve oružje bilo oduzeto, Nolan je sve putnike poredao u red, uključujući i kočijaša, i Samersa. Išao je od jednog do drugog i pažljivo ih posmatrao.

Povukao se samo u trenutku kada je Peper, koji se još uvek baktao sa prtljagom na krovu kočije, bacio dole jedan kožni kofer. Kofer se raspao, a njegova sadržina se rasula na sve strane.

Nolan je pogledao stvari. Tu su bile jedne pantalone i jedan ženski korset.

Podigao je korset uvis i nasmejao se grohotom. Maskirani banditi su mu se pridružili i sada su se već svi divlje cerekali. Očigledno, to ih je dobro zabavljalo.

— O kej — rekao je najzad Nolan. — Kao što vidite, kod ovih slepaca nismo našli ništa, zbog čega je vredelo truditi se. Zato će sad oni morati da se potruže da nas malo zabave. A, šta kažete? — upitao je kauboje.

S užasnim urlikanjem, banditi su se složili s njim. Nolan je onda krenuo prema putnicima.

— Čuli ste šta su moji prijatelji rekli! — rekao je, a putnici su ga izbezumljeno gledali. — Ne plašite se. Odmah ću vam reći šta treba da radite.

— Čekaj, nemoj i njima da pokvariš zabavu — rekao je Mat Hansen. Pusti ih da malo nagađaju, šta će imati da rade. Neka se uzbuđuju. Govori malo, pomalo. Jel' tako momci?

— Tako je! — vrisnuo je jedan. — Neka zabava malo potraje.

— Juhuuu! — razderao se Kid Regan. — Mnogo volim uzbuđenja.

— Prestani, da čujemo šta će im reći — obrecnuo se Čip Volsten.

— Hajde, nastavi... — počeo je Kid.

— Zaveži — prekinuo ga je Nolan, koji se uplašio da ga Kid ne oslovi imenom.

— Onda, počni, samo polako — predložio je Hansen.

— Dobra ideja — složio se Nolan. Malo se zateturao na nogama kada se okrenuo prema putnicima i uperio revolver u njih. — Dakle

ptičice-golaći, hajde... počnite da se svlačite. Vama je to perje ionako suvišno.

— Jul — vrisnula je jedna žena, sva izbezumljena.

— Ne bojte se, gospođo. Neće vam biti ništa — cerekao se Nolan. — Samo polako...

— Ja neću — vrisnula je udovica.

— Videćemo, — rekao je Nolan i nogom joj šutnuo bibliju koja je odletela daleko u šiprag. — Mislim da ćete to učiniti baš onako, kako sam rekao.

Tišinu, koja je tog trenutka nastala, prekinuo je jecaj žene koja je sa kćerkom išla u posetu mužu. Frigrila je čvrsto uz sebe kćerku, kao da je mislila da može da je zaštiti.

Međutim, to je bilo potpuno besmisleno. Pijani banditi nisu bili raspoloženi da poštuju bilo čije želje. Naredba je glasila, da svi moraju da se skinu i za taj posao Nolan im je dao vreme... dok on ne odbroji do deset.

Jedan od kauboja mu je prišao bliže.

— Mogu li ja da brojim, ser? — upitao je kikoćući se. — U pozorištu sam uvek voleo da sedim u prvom redu. Mogao sam da dobacujem glumicama. A ovo je nešto slično.

— Broj — milostivo mu je dopustio Nolan.

— Jedan... dva... — počeo je momak da broji.

Kauboj je prvi poslušao. Skinuo je košulju i ostao nag do pojasa otkrivajući mišićavi torzo.

Gotovo da bi se moglo reći da mu se to svidelo, jer je udahnuo

vazduh i malo se ispršio, tražeći očima pogled devojke.

Devojka je stidljivo oborila pogled, što se ne bi moglo reći za udovicu. Ona je sa neskrivenim divljenjem posmatrala mišiće, koji su kao splet zmija vijugali ispod mladićeve kože.

U sledećih desetak minuta, dok su ih banditi nemilosrdno udarali bičevima, čim bi malo zastali, svi putnici su bili skinuti u donje rublje.

Žene su bile zajapurene i unezvereno su gledale oko sebe, zbijajući se jedna uz drugu. Čak i udovica je shvatila u kakvoj je situaciji i počela je da drhti, ugledavši divije poglede banditskih očiju, zakrvavljenih od viskija.

— Eto, nije bilo tako strašno, zar ne? — rekao je Nolan i podrugljivo se nasmejao.

Išao je od jednog putnika do drugog i cerekao se. U jednoj ruci je držao bocu viskija, koju je neprekidno natezao, a u drugoj otkočen revolver. Bilo je teško zamisliti da će stalno biti bar toliko pribran, da ne potegne obarač.

Svi su ostali u donjem rublju, osim Meksikanca kome je Nolan dobacio njegovu pocepanu košulju i naterao ga da je obuče. Tako je i jadni Hernandez izgledao još bednije.

— Vidi onog debeljka — vrisnuo je Kid Regan i doterao konja do samog putnika, koji je, takođe, bio prilično pod gasom. — Ti si izgleda malo cugnuo, a? — cerekao se.

— Bolje bi ti bilo da pogledaš onu malu — dobacio mu je Čip Volsten. — Ta izgleda još nije doživela ni...

Zavezao je kada ga je Hansen presekao pogledom.

— Hajde, nastavi! — dobacio je Hansen Nolanu. — Da vidimo drugi čin.

— Dakle — počeo je Nolan zauzevši važnu pozu. — Kao što ste čuli, sada dolazi drugi čin. Prvo, vi muškarci počnite da se oblačite!

Svi su se mašili svojih odela, a lica su im odjednom sinula. Prvi je, opet, bio kauboju.

— Ne, ne svoje odelo, kauboju — vrisnuo je Nolan kikoćući se. — Ono tamo!

Nolan je nogom gurnuo kofer prema muškarcima. U njemu se nalazila ženska odeća.

Putnici su opet počeli da gundaju pokušavajući da ga odgovore od te sulude namere, ali, on je pobesneo. Ispalio je jedan metak u zemlju pored njihovih nogu. Više nije morao da ih ubeđuje.

Kauboju su uskoro popadali s konja od besomučnog smeha posmatrajući muškarce u ženskoj odeći.

— Ima li nešto ovako smešno u San Francisku, a... — okrenuo se Laramiju? — Ima li, ti si bio tamo?

— Ja tako nešto nisam video — savijao se Larami od smeha. — Ja tako nešto nisam...

— Ihii-hi-hi! — cerekali su se svi odreda.

— Moje dame, može li jedan ples? — opet je najglasniji bio Kid Regan. — Odayno niste plesale. Ali...

— Nije ti loša ideja — spremno je prihvatio Nolan. — A posle... Ples do zore!

— Juhuhu! — razlegao se vrisak pijanih kauboju. — Juhuu!

— Mir, momci. A sada primadonal — zacerekao se Nolan.

Prišao je starom Meksikancu.

— Ti ćeš, mustro, da obučeš ovu — šutnuo je prema njemu široki ženski korset. — Ima da budeš kao balerina!

Nastao je takav urnebes, kakav niko nije mogao da očekuje. Momci su se bavljali onako, kako niko od njih, sigurno nije ni sanjao da je moguće.

Stari Meksikanac se tresao kao prut. Ipak, obukao je korset kako je znao i umeo, što je izazvalo novu buru oduševljenja.

Potrajalo je to neko vreme, a onda su se banditi obratili ženama. Naredili su im da obuku mušku odeću nudeći im svoju pomoć uz dvosmisleno cerekanje, naravno.

— Možemo i same — rekla je Ana Blejk, ona žena što je išla u posetu mužu-vojniku i prvo pomogla kćerki da se obuče.

Kauboji su poskakali sa svojih konja i uz urnebesni smeh počeli da se valjaju po zemlji, gledajući žene kako nespretno oblače muške pantalone i košulje.

Samersa i kočijaša su ostavili za sam kraj.

Samers je planuo od gneva, kad mu je bandit naredio da i on obuče žensku haljinu. Sada je požalio što na vreme nije potegao revolver.

— Ti ćeš biti najlepší — cerekao se Nolan. — A ti matori — obratio se kočijašu — ti ćeš obući samo ovu suknju. Žalim, ali nema više garderobe. Ove naše dame nisu velike kačiperke.

Zatim su kauboji naredili muškarcima da šetaju oponašajući hod žena, a ženama da marširaju kao muškarci.

I ko zna koliko bi se tako za-

bavljali da, najzad, nije istupio Hansen.

— Ostavi to, momče — doviknuo je Danbiju, koji je u nekoj torbi pronašao puder i ruž i počeo da šminka muškarce. — Mislim da je sada dosta! Vreme je da krenemo. Dosta je bilo zabave. Čini mi se da smo... začutao je, jer je taman hteo da kaže da smo nadoknadili ono u Taksonu, kada se setio i prekinuo.

— Dakle, hoćemo li? Pred nama je dug put.

Kauboji su začutali i po navici saslušali naredbu svoga gazde. Ali, Nolan se usprotivio.

— Ja još nisam završio — rekao je nadmeno.

Hansen je okrenuo konja i još jednom pogledao svog predradnika. Pogled mu je bio hladan kao sečivo noža.

— O kej, samo nemoj dugo — ipak je rekao.

Ođjahao je, a Kugan i Peper su ga pratili.

Međutim, Nolan je mahnuo Laramiju, Volstenu, Dodu, Danbiju i Reganu da ostanu.

Njih nije trebalo nagovarati. Znali su da ono glavno tek predstoji i nisu želeli to da propuste.

— A sada, svi putnici u kočiju — naredio je Nolan. — Osim tebe, primadono — rekao je Meksikancu.

Putnici su ga poslušali bez pogo- vora, iako im se u očima ogledao strah. Znali su da od ove životinje u ljudskom obliku ne mogu očekivati ništa dobro. Ali, niko nije imao hrabrosti da stavi bilo kakvu primedbu. To ne bi ni imalo nikakvog smisla, sem što bi, sigurno, razbesnelo bandite.

— Hajde, momci — obratio se

Nolan svojim pajtašima. — Zatvarajte vrata kočije. Pokupite to granje i napravite klinove.

Svi su se dali na posao i uskoro, kočija je bila zatvorena kao konzerva. Tako su zamandalisali vrata debelim granama da nije bilo te sile, koja bi ih otvorila iznutra. A i s polja, bilo bi potrebno prilično napora.

Na Nolanov znak Danbi je prišao vodećim konjima u zaprezi i okrenuo kočiju natrag prema Taksonu.

Onda je Nolan uhvatio starog Meksikanca za ruku i poveo ga prema kočijaškom sedištu.

— Tako, ti stari, kućkin sine — rekao je — popećeš se gore na sedište i odvešćeš ovu kočiju nazad u Takson. Jasno? Ako pokušaš negde da staneš, znaj da ćemo mi biti iza tebe i nećemo se dvoumiti da mecima izrešetamo tu tvoju žgoljavu meksikansku glavu! Jasno?

— Ja... ja nikada nisam kočijašio — počeo je da zamuckuje Hernandez, pogledavši u šestopreg konja, koji su nestrpljivo udarali kopitama o zemlju. Sav je premro od straha.

— Onda, mislim da te došlo krajnje vreme da naučiš — rekao je Nolan. — Penji se na svoje mesto pre nego što izgubim strpljenje i ne razbijem ti glavu.

Starac je počeo da se penje na kočijaško sedište, ali je bilo, očigledno, da je suviše slab.

Psujući žestoko, Larami je prišao i jednim zamahom ruke podigao starca na kočijaško sedište.

— Tako — rekao je Larami. — Uzmi sada uzde...

— Marš, unutra! — vrisnuo je Nolan kada je ugledao glave putnika koje su se promolile kroz pro-

zore. Ljudi su želeli da vide šta se događa napolju.

Na kočijaškom sedištu Hernandez se trudio koliko je mogao. Počeo je da prikuplja krajeve uzdi, ali u tom času banditi su počeli da vrište, a Larami je svojim šeširnom udario zadnjeg konja po sapima.

Životinje su počele preplašeno da ržu, a zatim se dale u besomučan trk.

Hernandez se još uvek mučio da prikupi uzde. A to nije bilo lako, jer su njegove slabašne ruke, sad jednu dohvatale, a drugu ispustile i, tako redom.

— Pali! — komandovao je Nolan, a putem se razlegla pucnjava njihovih revolvera.

Preplašeni revolverskom pucnjavom, konji su poleteli kao podivljali.

Kako je kočija sada išla nizbrdo, oni su sve više ubrzavali trk, saplićući se o uzde koje je Hernandez ispustio.

Točkovi su naletali na kamenje kraj puta, a kočija je odskakala, što je kauboje podsticalo na ludacki smeh.

— Možeš li da zamisliš kako im je unutra? — cerekao se Kid Reagan. — Mora da im se utroba isprevrtala!

— Neće im ništa biti, ne brini — smejao se Čip Volsten. — Imaće bolji apetit, kad stignu u Takson. Valjda će im njihov dični maršal prirediti večeru. On kao što znaš brine o građanima.

— Ako, ako... Šteta samo što nismo mogli da mu pošaljemo neku poruku — uozbiljio se krvoločni Nolan. — Hajde još jedan rafal! — komandovao je.

Njegovi pajtaši su još jednom pripucali za kočijom, a konji su bukvalno poludeli i počeli da skaču jedan drugome na leđa.

— To je zaista bila odlična zabava — rekao je Kid. — Ne pamtim kada sam se ovako zabavljao.

Za to vreme u kočiji je bio pakao. Svi su izbezumljeno pokušavali da održe ravnotežu, što je bilo nemoguće i svima je bilo jasno, da će se ova stvar završiti tragično.

Stari Hernandez je široko otvorio oči i u panici pokušao da razmisli šta bi bilo najpametnije da preduzme. Uz put se trudio koliko je mogao da prikupi uzde.

Konačno je imao sve uzde u rukama ali nije znao, koje pripadaju kojem konju.

Čak i da je znao, to mu ništa ne bi pomoglo, jer nije imao dovoljno snage, da se izbori sa pomahnitalim životinjama i da ih zaustavi.

U jednom trenutku kroz prozor se promolila glava kaubojja, koji se nalazio u kočiji, ali, to je bilo sve što je mogao da uradi. Uzalud je pokušavao da se provuče kroz prozor, da bi dohvatio uzde i pomogao starom Meksikancu, to mu nije uspevalo. Jedino što je bar video bilo je, da su banditi okrenuli svoje konje i pošli u suprotnom pravcu.

Onda se setio nečega što je bilo vrlo hrabro, jer je kočija mogla svakog trenutka da se prevrne. Nasionio se na suprotnu stranu od vrata i svom snagom grunuo u dasku, koja je držala okna.

Daska je pukla i tako se otvor prilično proširio. Onda je kauboj upotrebio svu svoju veštinu i iskoristio svoju elastičnost.

Najzad je uspeo da se izvuče kroz prozor. Rukama se uhvatio za ivicu krova pokušavajući da se domogne sedišta kraj kočijaša. Ali, baš u tom času, Hernandez je ispustio uzde.

Na licu starog Meksikanca pojavio se izraz strahovitog bola, a obe ruke je prineo grudima. Konji su skrenuli ulevo, a oba leva točka su udarila u veliko kamenje kraj puta. Kočija se nagnula u stranu.

U poslednjem trenutku, kauboj je uspeo da se odbaci na put kotrljajući se po prašini i udarajući uz put o kamenje. Ni sam nije mislio da će se iz ovoga izvući živ.

Kočija se prevrнула na stranu, a Hernandezovo telo bilo je odbačeno dvaćesetak stopa na kamenito tle. Zaustavilo se tek kad je udarilo o stablo jednog drveta, koje je izgledalo kao da je raslo iz stene.

Iz kočije su dopirali krici ljudi i žena, koji su se kotrljali sa strane na stranu, dok su kola nastavila da se ljuljaju.

Najzad su sletela sa ivice puta i udarila u stablo gigantskog kedra.

Ljudi i stvari počeli su da lete kroz vazduh, a konji, koji su, takođe, popadali počeli su jezivo da njište.

Kada je usred oblaka prašine kauboj nekako uspeo da se uspravi na noge, koje su pod njim podrhtavale kao da su bile od guma, prvo što je ugledao bilo je telo starog Hernandeza koje je ležalo nepomično u podnožju drveta.

Bilo je očigledno da stari Meksikanac nikada neće videti svoju kćerku.

VI

— Zdravo maršale pozdravio je Dok Holidej Lua Tarnera. — Dobro sam se odmorio, pa sad da vidim šta si to hteo da razgovaraš sa mnom? Zar ne bi bilo bolje, da smo se sreli za zelenim stolom.

— Bilo bi Dok, ali, uvek ima i poslova zbog kojih sam plaćen. Sećaš li se kako smo umeli da zasednemo, dok smo studirali?

— Kako da se ne sećam. A tvoj otac samo šalje... Pitam se samo kako si uspevao da mu uvek izvučeš novac — nasmejao se Dok Holidej.

— Ne pitaj. Uvek sam zavideo vama što ste studirali medicinu. Vi ste mogli da izmišljate kojekakve aparate, koje ste, tobož, slučajno, porazbijali. Sa mojim pravima, zaista je bilo teško. Vadio sam se na inventar u internatu.

— Eh, bilo je to vreme — smejao se Dok. — nego, jesi li primetio nešto? Počeli smo da starimo. Čim čovek počne da se vraća u prošlost... u mladost...

— Onda ću te ostaviti u sadašnjosti — rekao je Lu i pokazao mu na tabak hartije, koji mu je bio na stolu. — Hteo sam s tobom da razgovaram o drugoj stvari, ali, ovo je važnije. Pogledaj.

Dok Holidej je uzeo hartiju i pročitao polako sve što je na njoj bilo napisano.

— Šta su do đavola te budale mislile, dok su izvodile sve ovo? — primetio je.

Lu Tarnar je mahnuo upaljenom šibicom, koju je upravo prinosio cigari. Kroz obiak duvanskog dima, pogledao je Doka Holideja.

— Po svemu sudeći, bili su pijani kao zemlja. Vidiš li da je to njima sve izgledalo kao uspela šala?

— Lepa šala — promrmlijao je Dok, ostavljajući hartije na sto. — Jedan mrtav, četvoro povređenih, kočija uništena, prtljag nestao, kovčeg s novcem ukraden...

Tarnar je lagano klimao glavom.

— I tu još nije kraj, dragi moj. Putnici optužuju kompaniju. To će navući sijaset nekakvih advokata u Takson i nekih pisara, znaš već. A i savezni maršal će nam se doseliti ovamo. Putnici kažu da im nije pružena zaštita na koju su imali pravo.

— A onaj momak, što sam ga onako opalio? Link Samers, mislim da se zove. Šta je on radio?

— Pojma nemam. Kažu da je dobio otkaz, ali, to ne menja stvar s ovom situacijom u gradu. On je, naravno, bio tamo da štiti putnike i kovčeg sa novcem, ali nije učinio ništa od toga. Nije čak ni pokušao, ako je verovati iskazima putnika. A ja mislim da su te izjave tačne.

— Pa, pričao sam ti — namrštio se Dok Holidej. — Užasno mrzim te lešinare, koji slabijeg od sebe tako maltretiraju. Kad se samo setim kako je nagazio onog nesrećnika...

— Trebalo je da mi to kažeš pre nego što je kočija otišla — namrštio se i Tarnar.

— Da pogrešio sam. U stvari, nisam tada shvatio da je taj gad pratilac kočije. To mi je tek kasnije rekao Enrajt. Pitao sam ga, zašto ga je zaposlio kad je znao kakav je, a on mi je odgovorio da boljeg nije imao.

— Da, boljeg nije imao. Znaš i sam kako je s ljudima. Nema ih, a

ove žgadije se nakotilo koliko hoćeš. Na svakom koraku nabasaš na revolveraša i to vrsnog. Samo, na žalost, malo ih je, koji će potezati braneći zakon.

— A da li je neko uspeo da identifikuje napadače?

Maršal se namrštio.

— To je najgluplje od svega. Svi znaju da su to oni kauboji što sam ih izbacio iz grada, ali, niko ne zna odakle su došli ovamo. Niti kako su se stvorili tamo, na prevoju.

— A šta kaže agent za kupovinu stoke.

— Ništa. Kaže da stoka ima različite žigove.

— Pa, kako je onda mogao da sve kupi od jednog čoveka.

— Kaže da su mu kauboji objasnili, da su sa „Triangl H” ranča i da ima više vlasnika. Naravno, niko, ne zna gde se taj ranč nalazi... A ni žig mu nije registrovan u velikom registru.

— To nema naročitog značaja, kao što znaš. Ima dosta rančera koji ne unose svoje žigove u registar.

— Pitam se samo, kako da ih pronađem — krenuo je Tarner na stvar... Žao mi je što je stari Meksikanac mrtav, ali, to može da koristi istraži... bar u prvo vreme, jer ćemo proširiti glas da je ubijen, mada je konstatovano da je umro od srčanog udara. Ipak, ako se čuje da je ubijen, oni momci će početi da optužuju jedan drugoga. Znaš kako to ide.

— Zaboravio si samo jedno.

Tarner ga je pogledao upitno.

— Zaboravio si da ne znaš gde su ti momci. — kiselo se nasmešio Dok.

— E, to ćeš ti da pomogneš stariom drugu. Čuo sam da si ionako

uskoro hteo da pođeš na put — nasmejao se Tarner. — A kad se vratiš, obećavam ti veliku partiju.

— Pazi da me ne namamiš, amigo — nacerio se Dok. — Znaš da sam ja pogodan za takve stvari. Ne pada mi na pamet da ulećem u neku gužvu. Ja, stvarno, idem na put. Dojadio mi je ovaj smrdljivi grad. Zazeleo sam se prerije.

— I ako smem bar da pitam, u kom pravcu ćeš krenuti?

— Pa, to još ne znam. Ali, nekuda prema meksičkoj granici. Samo ne idem onamo odakle je Hernandez, tako se zove, ako se ne varam...

— Zvao se — ispravio ga je maršal.

— Tačno, na žalost.

— Da, ne ideš u pravcu Flat-roka?

— Možda baš i tamo.

— E, tamo živi kćerka onog starca. Zove se Merida Hernandez. Jedino ona nije tražila odštetu od kompanije. Došla je da identifikuje očevo telo, ali nije tražila odštetu.

— Čudno — rekao je Dok. — Možda je bogata, pa joj novac i nije potreban.

— E to i jeste čudno. Nije bogata. Naprotiv, vrlo je siromašna. Dobro bi joj došao taj novac. Nešto ima čudno u toj devojci. Kao da je preplašena. I gledajući stvar sa te strane, mislim da potrazi za banditima treba dati prioritet. Ako ti bude bila potrebna pomoć, samo zatraži. Dobićeš sve što ti bude potrebno.

— Sad mi te je dosta — rekao je Dok. Uzeo je svoj šešir koji je, kad je ušao, stavio na sto i uputio se prema vratima. Ne pada mi na pamet da se mešam u te tvoje zavrz-lame — nacerio se.

Lu Tarner ga je ispratio s uzdahom. Kakva šteta, pomislio je gledajući za Dokovom visokom figurom. Kakva šteta što se odao lutanju, umesto da u nekom gradu uživa kao viđena ličnost, što bi on po svojim kvalitetima sigurno i bio.

Dok Holidej je bio nešto mršaviji, nego onih mladalačkih godina, koje uostalom, i nisu bile tako daleko. I bio je tek malo poguren, valjda zbog bolesti, koja ga je i dovela do ovog desperadoskog života.

Serif se osmehnuo kada je pogledao na peševe njegovog kaputa koji su krili revolvere. Uvek je nosio dva. I futrole su se uvek nalazile na visini njegovih šaka kad je hodao.

I sa leđa je izgledao kao opasan čovek, kao čovek koji je sposoban da uradi mnoge stvari.

— Da, on je opasan čovek, sposoban za mnoge stvari — odgovorio je na sopstvenu primedbu šerif. To se vidi i po njegovim oštirim, sivim očima, sivim očima čvrstom izrazu na njegovom licu. On, međutim, nije znao da se Dok Holidej već kolebalo, da li da prihvati taj posao.

Jer, ako je Dok Holidej uopšte nešto mrzeo, bila je to glupost. A napad na kočiju iz 'Taksona' bio je rezultat samo odvratne ljudske gluposti i pijane želje za zabavom, ako se ono što se događalo tamo na drumu, moglo nazivati tako.

On je imao prilike da vidi kauboje kad se „zabvaljaju“. I uvek je mislio kako su ti momci po pravilu stupidni. Jer, niko i ne bi mogao da zaposli pametnije u ovo vreme i u ovom podneblju, kad je za sva-

kog bilo posla koliko mu volja. U kauboje su išli oni, koji nisu umeli ništa drugo da rade, sem... da potežu revolver. Zato je među njima uvek bilo najviše onih sumnjivih za kojima su, u svakoj šerifskoj kancelariji, stajale poternice.

Naravno, među njima bi se našao i poneki podnošljiv momak ali, takvi su bili retki. Uostalom, takvi i nisu učestvovali u demoliranju saluna i gradskih prodavnica što je, takođe, bila omiljena zabava kauboja, kad upadnu u neki grad.

U ovom slučaju Dok Holidej je bio siguran da pristojnih momaka nije bilo.

Opet mu je na pamet pao stari Meksikanac, koji, očigledno, nije imao sreće u životu. Setio se kako ga je samo maltretirao onaj tip Samers i osetio kako bes raste u njemu. I najзад, možda je stari Meksikanac mrtav baš zbog toga što Samers nije uzeo pušku u ruke. Kao lekar, Dok je znao da jedan srčani bolesnik može lako da dobije srčani udar kad se uplaši. To je onda ubistvo, iako ga zakon tako ne zove. U ovom slučaju, bilo je baš to.

Čuo je i za ostale putnike kako su se proveli.

Mlada devojkа još uvek je bila u šoku, udovica je bila teško povređena i život joj je bio u opasnosti. Drvena cepka sa kočije uletela joj je u oko i ono je već počelo da gnoji. Ako preživi, žena će sigurno ostati slepa.

Žena, koja je išla u posetu mužu, pretrpela je težak prelom noge na dva mesta i kad joj noga zaraste biće kraća.

Kauboj i kočijaš su se izvukli sa-

mo sa modricama i dobro su se osećali. Uopšte, muškarci su prošli bolje. Valjda su se bolje snalazili u toj situaciji.

Dok Holidej je zamišljeno prelazio ulicu, kad mu je neko tutnuo u ruke ceduljicu. Bio je to jedan dečak, ali Dok mu nije video lice. Jer, čim mu je tutnuo cedulju u ruku, dečak je šmugnuo u prvu kapiju i Dok je znao da nema smisla da ga traži.

Stavio je ceduljicu u džep i vratio se u svoj hotel.

Tek kada je ušao u sobu i zatvorio vrata za sobom, Dok je pogledao cedulju.

„Sigurno si mislio da sam te zaboravio, bitango kockarska” pisalo je u pismu. „Iako sam zaradio debelu brazgotinu koja trenutno gnoji, nadam se da ću uskoro ozdraviti. A tada pripremi se za večita lovišta, jer, ja nikome do sada nisam dozvolio da me pred svetom onako obruka, kako si ti to učinio. Razbiću ti tu tvoju gospodsku njušku, da više nećeš valjati ni bogu, ni svetu. Zato se spremi. Kompaniju sam poslao do đavola, a tamo ćeš uskoro i ti. Eto toliko, da ne kažeš da nisi znao... Link Samers”.

-- Baš lepo — progundao je Dok Holidej. — Samo si mi ti falio,

prijatelju. Pa, dobro, biću spreman, iako sam mislio da sam tu stvar završio.

VII

Ko je proneo vest da će Dok Holidej krenuti u potragu za banditima, to Dok nije mogao da odgonetne, a da to nije bio Lu Tarner, bio je siguran. Jer, Lu ga je poznavao i znao je da ga baš u tom slučaju ne bi mogao nagovoriti, da se prihvati tog posla.

Ali, neko je to rekao i već je ceo grad počeo da priča. Oštećeni putnici su počeli da ga mole da ih poseti, neki su ga pozivali na večeru i Doku Holideju je bilo jasno da mora krenuti iz Taksona, pre nego što je mislio, ako hoće da sačuva svoj mir.

Jednoga dana odlučio je da ode do Lua Tarnera za koga je znao da se već sprema za Jumu, jer je bio maršal za celu oblast. Tim pre što se šerif King Morgan vratio na dužnost. Proveo je u bolnici tri meseca zbog čira na želucu. Naravno, nisu mu mogli pomoći, ali zadržali su ga. Jer, čiraši su neprijatan soj. Uvek su nervozni i niko ne sme da im kaže da njihovoj boljki nema leka.

Bio je to mnogo nezgodan čovek i rasista kakvog je i na Divljem zapadu bilo teško naći. Crnce je mrzeo, Indijance i mrzeo, i prezirao. Njih uopšte nije smatrao ljudskim bićima. A, Meksikance nije voleo da vidi.

U trenutku kada je Dok Holidej odlučio da preuzme stvar i pomogne Tarneru, već je znao da je King Morgan došao iz bolnice, ali nije znao da je preuzeo dužnost.

**IZLAZI
SVAKOG
3. U
MESECU**

**KOD
VAŠEG
PRODAVCA
NOVINA**

Uputio se u Tarnerovu kancelariju. Zatekao ga je na vratima.

— Slušaj Tarneru, ja sam pomislio...

— Oh, puno ti hvala, Dok — rekao je Tarner, a na licu mu se videlo koliko je srećan. — Ono sve stoji što sam ti rekao. Pričekaj samo malo, da dođe Morgan, pa ćemo preći preko da popijemo po jedno piće.

— Čuo sam da se vratio — rekao je Dok i nasmejao se. — Sada će u Taksonu biti veselo. To je još jedan razlog više da se pokupim što pre.

— Moraćeš, ipak, da ostaneš ovde bar dva dana — rekao je Tarner. — Ah, evo šerifa.

— Oh, koga vidim — nacerio se Morgan. — Rekao mi je maršal da ćete vi preuzeti ovu stvar sa kočijom. Odmah da vam kažem, da od mene pomoć ne treba da očekujete. Znam zašto ste se prihvatili tog posla, ali, vaše motive ja ne poštujem, jednostavno, ne znače mi ništa. Dokle ćete se zauzimati za te...

— Obojene, hoćete da kažete šerife? — reče Dok. — Volim kad predstavnici vlasti vode ispravnu politiku. Baš prema ustavu...

— To se vas ne tiče. Službeno, ja sam o kej. A ako vam se ne sviđam, možete da odete iz Taksona. Niko vas ne drži.

— Mnogo ne volim bezobrazne

ljude — rekao je Dok. — A kad su oni još i predstavnici zakona, prosto mi se smuči.

— U svakom slučaju, od mene ne očekujte pomoć — ponovio je Morgan. — Ne znam ko su ti kau-boji. — Zaškiljio je očima i odmerio Doka. — A ni da znam, teško da bih vam rekao.

— Zbog čega? — upitao je Dok.

Morgan je prstima prešao preko svojih brkova. Nemarno je slegao ramenima i nacerio se.

— Ja mislim da sam sposoban da sam sprovedem do kraja tu istragu... I nije mi potrebna ničija pomoć.

Na Dokovom licu pojavila se ironična grimasa. Nije mu bilo prvi put da nabasa na neraspoloženog predstavnika zakona, ali, ovaj je prevršio svaku meru.

— U tom slučaju, ja ću uzeti punomoć od kompanije — zainatio se Dok, koji nikome nije dozvoljavao da s njim razgovara na taj način.

— Doka sam ja ovlastio — pokušao je da omekša svoga kolegu Tarnera. — Šta više, ja sam ga molio za pomoć.

— To je vaša stvar. Malo pre ste mi predali dužnost i kao što znate, dok od vas ne zatražim pomoć, nemate prava da se mešate u moj posao — odbrusio je Morgan. — A ja nisam tražio vašu pomoć, koliko se sećam.

— O ke — slegao je ramenima Tarnera. — Dakle, Dok, ti si slobodan, ali mislim da će te kompanija prihvatiti oberučke — namignuo je Doku. Očigledno, želeo je da iznervira Morgana.

— Da, tako ću i uraditi — rekao je Dok shvativši Tarnera.

— Ne izazivajte me, mister — uspravio se Morgan. — Ne izazivajte me.

— Onda razmislite malo tom svojom glavom i recite mi ko su bile te budale — rekao je Dok.

Morgan je hitro ustao sa stolice na koju se malo pre taman spustio. Uneo se u lice Doku Holideju, ali njegov pogled je bio hladan kao led.

Serif nije izdržao taj pogled. Ponovo je seo i polako izvadio duvan-kesu iz džepa na svojoj košulji.

Počeo je da zavija cigaretu i nije gledao u Doka Holideja, koji je stajao ispred njega.

— Koliko ja vas znam, upetljavate se u ovu stvar zbog onog starog Meksikanca, koji bi i ionako umro. I sami znate da nije ubijen. Umro je od srčanog udara. Ne bi preživeo putovanje...

Tarnera je grickao usnu, a Dok Holidej se jedva uzdržavao da ne raspali Morgana.

— Možda to i nije moj motiv, ali, to sada nije važno. I kako vi to znate, da ne bi preživeo putovanje? U ovoj stvari, uostalom, možda i nisu važni moji motivi. Možda su važniji vaši. Vi ste, izgleda, spremni da prenebregnete i svoje dužnosti samo zato što je čovek Meksikanac. Da je belac, bez obzira koje nacije, dali biste se u trku.

Morgan je slegao ramenima. Nije se mnogo uzbudivao. Zapalio je cigaretu i izduvao oblak dima. Potcenjivački je posmatrao Doka.

— Radite kako mislite da je za vas važno, Dok — rekao je. — Ja samo mogu da vam kažem, da ne mogu da vam pomognem. — Sledeći dim je dunuo pravo Doku u lice.

Dok Holidej se pravio da to ne

primećuje, a u sebi je rešio da mu se revanšira prvom prilikom. Samo, sada je bio sasvim siguran, da će poći u tu potragu.

I Tarner je sada bio siguran u to. Uostalom, on je već otvorio istragu i ovlastio Doka. Čim izađe iz Taksona njegova nadležnost će biti punovažna.

— Ti kauboji su se samo zabavljali — nastavio je svoj monolog Morgan. — U gradu su preterali i maršal je obavio svoj posao. Isterao ih je iz grada. Šta su radili napolju, to nije stvar predstavnika zakona ovog grada. Ako vam Tarner da punomoć, nemam ništa protiv. On je zadužen za taj atar.

Dok se okrenuo i spremio se da izađe, a Morgan je viknuo za njim.

— I, neću gužvu u gradu, Holideje!

— Da nećete i mene da izbacite iz grada?

— Moraću, ako budete pravili gužvu — rekao je Morgan ne važeći cigaretu iz usta.

— Voleo bih to da vidim — okrenuo se Dok. — Pazite, ja umem da se bijem i u samoodbrani...

Nacerio se i prešao preko puta u stanicu „Interšopa“, a Morgan je besno opsovao za njim.

Enrajt ga je hitro odmerio pogledom, kada se Dok pojavio u njegovoj kancelariji. Upravo u tom trenutku stavljao je neke papire u sef, i nije mu bilo milo što to radi pred stranim licem. Osim toga, imao je i druge razloge.

Te razloge Dok je već video. U sefu su bili poređani mnogobrojni svežnjevi zelenih novčanica i Doku je bilo jasno zašto je Enrajt bio zabrinut.

— Polako Enrajte, to sam ja —

nasmešio se Dok. Nećeš mi, valjda, reći da me ne poznaješ?

Enrajte se uspravio, a na licu mu se već pojavio izraz olakšanja.

— Zdravo, Dok. Malo si me prepaao. Ne sumnjam da si kucao, ali, ja te nisam čuo. Do đavola, vidiš li kakvu je nervozu napravio od mene ovaj posao.

— I one tamo — pokazao je rukom preko puta prema šerifovoj kancelariji. — Dobio sam ponudu da pomognem u ovoj stvari što vam se dogodila.

— Od Morgana? — zgranuto ga je pogledao Enrajt.

— Jok! Od Tarnera, ali, on više nije nadležan za Takson. A meni se baš hoće da pojurim one ološe...

— Znaš, kad si mi rekao da si dobio ponudu, prosto nisam mogao da shvatim. Ja sam, malo pre, već pitao Morgana šta misli da preduzme, a on mi je odbrusio da je to stvar kompanije i da ga se ne tiče. Niko nije ubijen, kaže, pljačka nije izvršena i za njega, u stvari, nema posla... Ono drugo su sitnice. Uostalom, tog buldoga ovaj grad nikad i nije zanimao. Ne znam samo kako je došao do one zvezde.

Enrajt se okrenuo i iz sefa izvadio svežanj hartija. Položio je to na sto pred Doka.

— Ove hartije i svih pedeset dolara, nalazilo se u sanduku kojim inače prenosimo novac. Bio je na napadnutoj kočiji. Malo pre mi je stiglo poštom...

Dok Holidej ga je pogledao.

— I, oni su ti to vratili?

Enrajt je potvrdio glavom.

— Da, sve što je bilo unutra. Sanduče su zadržali. Verovatno, kao uspomenu. Oni se aće do kraja.

— Hm-da. Mangupiraju se. A što je onaj nesrećnik umro i što su one

žene doživotni invalidi, baš ih briga. Pošto su ovo vratili, smatraju da neće moći da budu optuženi za pljačku, ako budu uhvaćeni.

— Ali, to neće ići tako, zar ne?

Dok je odmahnuo glavom.

— Neće, naravno. Oni ne znaju da se ta stvar može formulisati na razne načine. Naoružani prepad, ubistvo iz nehata i ko ti zna sve te pravničke začkoljice sa kojim će ih dobar advokat saplesti ko piliće u kućine. Što se mene tiče, ja bih glat ono sa Meksikancem svrstao u ubistva s predumišljajem.

— Pa, šta tu ima da se misli. Oni ga i jesu ubili — bio je kategoričan Enrajt koga je ljutnja sve više obuzimala.

— Samo, ja mislim da oni to i ne znaju. Ne verujem da znaju i da se kočija razbila. Čak sam siguran u to. Inače, ne bi reskirali ovaj cirkus sa novcem. Znali bi da bi time poteri ukazali na svoj trag. Pritajili bi se bar za izvesno vreme i ne bi dali glasa od sebe.

— To mi zvuči logično — rekao je Enrajt.

— A šta je ispričao kočijaš?

— Pa, nije ispričao mnogo. Još uvek je sav izbezumljen. Nije se on uplašio bandita. Nego, nikako ne može da im zaboravi ono sa ženskim odelom.

— Morao je bar da ih vidi kuda su otišli? — insistirao je Dok, koji nije mogao da se otme utisku da ni Enrajt nije baš mnogo toga učinio, da sazna šta se desilo. Za njega je najvažnije bilo da Meksikančeva kćerka nije tražila odštetu. Druge stvari ga se nisu ticale.

— Jeste, rekao je... sećam se... ukoliko ti to nešto znači... rekao je da su produžili prema Tombstonu. I kaže da su, u trenutku kad se ko-

čija razbila, a Meksikanac ostao mrtav kraj drveta, oni već bili prešli prevoj, s druge strane planine.

— Tako sam i mislio. Verovatno misle da su se malo zabavljali sa putnicima.

— Da, samo brzo će shvatiti koliko su zabrazdili. Dolijaće...

— Jesi li, možda, uspeo da saznaš odakle su?

Enrajt je odmahnuo glavom.

— Nisam. Kočijaš ih je prepoznao, kao grupu, koju je Turner izbacio iz grada zbog gužve koju su pravili u salunu. Ali, to je sve.

— A šta je sa Linkom Samersom? — pitao je Dok.

Enrajtovo lice se smračilo, a mišići na vilicama počeli su da mu se grče.

— Ta zmiја! Smesta sam ga otpustio! Uopšte nisam hteo da razgovaram s njim. Toliko sam bio besan, da sam se jedva uzdržao da ne pucam u njega.

Dok se namrštio.

— Nisi pre toga razgovarao s njim?

— Hm... Nisam, Dok. Pa, rekao sam ti. U stvari nisam ni mislio šta sam sve mogao da ga pitam. Sad i sam shvaćam da sam od njega mogao da dobijem dosta podataka o toj bagri. Žao mi je, ali, bio sam besan kao ris.

— Nemoj se sekirati zbog toga. Ja ću ga potražiti. Da li je, možda, u Taksonu?

Enrajt je ponovo klimnuo glavom.

— Ima sobu u „Kristal Sliper salunu“. Pričalo se da je otišao u Tombston, odmah posle napada, ali, to nije tačno. Samo, ne pokazuje se mnogo. Bar je tako bilo dosada.

— Pronaći ću ga — pošao je Dok. Onda je zastao i pokazao rukom na

hrpu hartije na stolu. — A šta je s omotom u koji je sve ovo bilo upakovano?

Enrajt se iznenađeno namrštio.

— Omot? — ponovio je. — To je bila samo smeđa hartija na kojoj je bila napisana adresa naše stanice.

— Čini mi se da si mi rekao da je ovo došlo poštom? Odakle?

— Oh, sad mi je jasno — rekao je još uvek zbunjen Enrajt. — Pogledao sam žig na poštanskoj marki. Flatrok, mislim. Da li ti to nešto znači?

— Možda. A možda i ne, videćemo. Ne verujem da su iz tog kraja. Verovatno su tamo odjahali samo zato da ovo pošalju. Ali, to nije mnogo daleko. Da pogledamo mapu.

Prišli su velikoj mapi cele oblasti, koja je visila na zidu. Dok je počeo da razgleda teritoriju oko Flatroka.

— Do đavola — promrmľao je. — Koliko vidim, u okolini ima mnogo rančeva. Da vidimo ima li manjih mesta oko Flatroka, tako, na dan jahanja od njega.

Pažljivo je vukao prstom po mapi i zadržavao se, s vremena na vreme, da pročita ime mesta ili ranča.

— Aha — počeo je. — Evo, ovde je Litl Rapid, a ovde preko, Signal. Na severu su Pinom Ridž, Slateri Krik, Hopkin Vajdtom, i Redlinč. Mogli bi biti na bilo kojem od ovih mesta.

Zamislio se malo i uzdahnuo.

— Ne bi valjalo kad bih sve to morao da pretražujem — promrmľao je. — Možda će Link Samers moći da mi pomogne.

Enrajt je spustio ruku na Dokovo rame.

— Ne bih bio tako siguran u to, Dok. Ti znaš šta se desilo ovde, u čekaonici pre polaska kočije. A takve stvari onaj gad Samers ne za-

boravlja. Ne verujem da će biti oduševljen, kada te vidi. Zato, ne uleći u njegovu jazbinu. Mislim da te užasno mrzi.

— To osećanje je obostrano — nacerio se Dok. — Ipak, ja ne mogu da biram, amigo.

Dotakao je kažiprstom obod svog širokog kalifornija šešira i napustio Enrajtovu kancelariju pevušeći neku pesmicu.

Enrajt je ostao da zgranuto gleda za njim.

— Ovaj je potpuno poludeo — progundao je. — Ja, stvarno, više ništa ne razumem.

VIII

„Kristal Sliper” je predstavljao kombinaciju saluna i hotela. U stvari, bio je i jedno, i drugo.

Nalazio se na samoj granici tako zvane „Crvene oblasti” u Taksonu. A to je značilo da baš nije spadao u najelitnije. Jer u „Crvenoj oblasti”, zna se, kakve su se kuće nalazile.

Dok je jedva uspeo da se otarasi tri napadno našminkane „dame” koje su zakrčile vrata, tako da je svako, prvo morao da porazgovara s njima, pa tek tada da uđe u salun.

Što se Doka Holideja tiče, on nije voleo taj soj žena, pa se nije mnogo ni trudio da ih odobrovolji.

— Hajde sestro, makni se sa tih vrata — rekao je i ramenom prokrčio sebi prolaz. — Šta vi tu predstavljate?

— Mi smo cveće, zar ne vidiš? Ukraš — zakikotala se jedna.

— Vi ste cvećke, ali, ja ne podnosim tu vrstu bilja i zato mi se skloni s puta — rekao je drugoj,

koja je pokušala da mu prepreči put.

Pogledao je tako da se ona sva ukrutila i samo napravila korak u stranu.

Dok je prišao baru i naručio viski. A kad mu je barmen doneo bocu, pokazao je na bocu i rekao.

— Nalij i sebi.

Barmen ga je sumnjičavo pogledao, a zatim je odmahnuo glavom i začepio bocu.

— Vi meni mirišete na zakon, mister — rekao je bez mnogo uvijanja.

Dok ga je hladno odmerio.

— Mirišem, kažeš? E, ako hoćeš da i dalje osećaš taj miris, i da ostaneš čitav, onda popij to piće i stani ovde da razgovaramo. Hajde...

Međutim, ovaj momak je, očigledno, imao priliku da upozna svakakve goste. Zato se nije mnogo uzbuđivao. Napravio je blazirano lice, pogledao Doka zaškiljenim očima i mirno otišao za drugi kraj šanka.

Dok ga je pustio da ode. Iskapio je viski, a zatim nasuo još jedan. Lupio je rukom o šank dajući barmenu znak da mu nalije još jedan viski.

Čovek je uzdahnio i otvorio bocu. Počeo je da naliva piće u čašu. Za to vreme, Dok je posmatrao prostoriju.

— Imam prijatelja kojeg zovu Dakota Hejns — rekao je Dok okrenut barmenu leđima. — On, obično, nosi „sačmaricu” sa skraćenim cevima. Uh, brate, kad on izgubi živce, a nađe se u nekom salunu... to bolje da ne pričam... Kad završi posao, taj salun liči na štalu...

— Jeste li završili? — upitao je barmen. — Ako jeste, ovo piće će vas koštati pedeset centi.

Dok Holidej je izvadio novac iz

džepa, ali ga nije stavio na šank. Nastavio je da govori, kao da je to za barmena bogzna kako zanimljivo.

— Dakota je imao prijatelja, koji je poginuo pri pljački voza i hteo je da dozna ko ga je ubio. Ušao je u salun sličan ovom... Jesi li, možda, čuo nešto o tome? Uh, kakva je to gužva bila! Salun demoliran, piće teče potocima...

Barmen je ćutao, ali je disao s mukom, i Dok je primetio graške znoja na njegovom čelu.

— I to mu nije bilo dosta — opet je počeo Dok. — Nego je, na kraju, sve zapalio. Sećaš li se? Ne znam kako sada izgleda taj salun... Ona vatra...

Barmen nije više izdržao. Upitao je promuklo.

— Kakva vatra, do đavola?

— Pa ona, koju je Dakota zapalio kada je gazdarica saluna odbila da mu kaže ono što ga je zanimalo. Rekao sam ti. Najpre je „sačmaricom” napravio ršum. Razneo je ceo salun na iverke. Lusteri, boce, čaše, sve je bilo porazbijano.

Položio je pedeset centi na šank i otpio gutljaj viskija.

— Da, opasan je taj moj prijatelj — nije prestajao da priča Dok. — Ja sam od njega mnogo naučio, mada svoju „sačmaricu” nosim u futroli na sedlu. Više volim revolver za pojasom. Sigurniji mi je. Brže reši stvar. Nego, mister, nešto si mi naglo ubledo? Ili se to meni čini?

Barmen je jezikom liznuo suve usne.

— O kej, o kej — rekao je umorno. — Shvatio sam, šta hoćete da kažete...

— Neću ništa da kažem. U stvari, sve što sam imao, kazao sam. Nego, hteo sam malo da porazgovaramo.

Dosadno je čoveku, kad nema s kim da priča...

— Svakako, svakako — malo se raskravio barmen, ili se bar tako pravio. — Slušajte, ja tek kratko vreme vodim ovaj lokal. Ne poznajem mnogo ljudi, a i ne želim neprilike. Koga to tražite? Koga?

Dok se nasmešio, ali su mu oči ostale hladne.

— Linka Samersa — rekao je.

— Do đavola, zašto to niste odmah rekli — barmenu je, očigledno, laknulo. — Uopšte mi nije stalo do te propalice, niti me zanima šta će se s njim dogoditi. On je u sobi jedanaest. Ali, čini mi se, da je sada kod njega neka devojka.

Dok nije rekao ništa. Ispio je piće, a zatim lagano počeo da se penje stepenicama.

Barmen je gledao za njim, a zatim je tiho opsovao. Nadao se samo da soba neće biti mnogo oštećena.

Soba broj jedanaest se nalazila na samom kraju hodnika, kraj prozora koji je gledao na ulicu.

Dok je prišao vratima i naslonio uvo na drvenu ploču. Čuo je neko mrmljanje, neke pokrete u sobi, i smeh devojke.

Nije se mnogo dvoumio. Povukao se korak unazad, a zatim nogom raspalio po vratima.

Vrata su se širom otvorila, a on je ugledao Linka i devojku u krevetu. Zaprepašćeno su ga gledali.

Samers se prvi povratio od zaprepašćenja i taman je zaustio da nešto kaže, kad mu je Dok priskočio i svom snagom ga raspalio revolverom po čelu.

Devojka je počela da vrišti, ali je Dok uhvatio za ramena i odbacio je napolje. Udarcem noge poslao je njenu odeću za njom.

U tom času Samers je već poku-

šavao da se podigne, a iz ugla usana mu se slivala krv. Ipak, smogao je toliko snage i prisebnosti da se onako, s kreveta, polovinom tela baci do stolice, gde mu je visio opasač sa revolverom.

Međutim, Dok je bio brži. Potkačio je stolicu nogom i odbacio je čak u ugao sobe. Onako u pokretu. Samers je naleteo na Dokovu nogu i uhvatio je kao kleštima.

Bio je to, valjda, najkritičniji trenutak u celom ovom poduhvatu. Jer, kada je povukao Doka za nogu, ovaj se opružio koliko je dug, a „kolt“ mu je izleteo iz ruke.

Samers je reagovao žestoko. Skočio je na Doka udarajući ga pesnicama. Ali, on je želeo da ga udari po ustima. Zamahnuo je i... pošto je Dok odmakao glavu, Samersova pesnica je promašila i svom snagom udarila o pod.

Onda je Dok naglo podigao glavu i čelom raspalio Samersa posred lica.

Samersova glava se trgla unazad, a krv mu je šiknula iz nosa. Onda mu je Dok podmetnuo obe pesnice pod bradu i snažnim zamahom odbacio ga sa sebe.

Samers je odleteo na krevet, a u času kad se dizao, Dok mu je priskočio i uputio mu jedan snažan direkt u bradu. Bio je to ubitačan udarac. Samersova glava je poletela unazad i svom snagom udarila o metalnu šipku kreveta. Izgledalo je da je potpuno odbačen sa koloseka. Bar se tako učinilo Doku Holideju.

Međutim, Samers je bio neverovatno snažan, a soba je bila mala. Dok je morao da ga prekorači, da bi se našao na bezbednijem mestu.

Taj trenutak, kada je Dok zakoračio preko Samersovog klonulog

tela, ovaj se ritnuo i svom snagom ga nogom udario u stomak.

Dok Holidej se savio od bola, koji ga je sveg ošamutio, a, Samers je skočio i svojom čvornovatom glavom lupio ga u bradu.

Sav ošamućen, Dok se zateturao unazad, što je Samersu dalo mogućnost da skoči na noge i poleti na njega.

Teški udarci su počeli da tutnje po Dokovom telu, ali ih je on ipak, nekako, uspevao da ublaži odstupajući stopu, po stopu.

U jednom trenutku, Dok je iskoristio povoljnu priliku i zakačio Samersa snažnim aperkatom. Sledeći Dokov udarac, ponovo je poslao Samersa na pod.

Međutim, Samers je pao tačno kraj mesta na kome je još uvek ležao Dokov „kolt”. Shvativši odmah tu okolnost, zabacio je ruku u nadi da će ga dohvatiti pre nego što to Dok primeti. Međutim, nije bio dovoljno brz.

Dok je instinktivno osetio, šta se dešava i neverovatno elastičnim, mačjim skokom, gotovo istovremeno, našao se tamo gde je trebalo. Svom snagom nagazio je na Samersovu šaku.

— Auuu! — urliknuo je Samers... a Dok se nasmejavao.

— Smiri se malo, amigo. Neće ti biti ništa. Samo izvesno vreme nećeš moći da pišeš pisma svojim prijateljima... Evo ti, bitango! — progundao je Dok.

Još jednom je podigao nogu i zamahnuo da ga udari, kad mu je Samers gurnuo oba kolena unazad. Dok se malo zaneo, a Samers je skočio i poleteo prema vratima.

Dok Holidej je zgrabio „kolt” i pojurio za njim.

Stigao ga je nad samim stepeništem. Skočio je i uhvatio ga za rame.

Samers je malo okrenuo glavu, ali ga je u tom času Dokova pesnica pogodila po uvetu. U očima mu se pojavio staklasti sjaj i on je počeo da se klati. Još nekoliko udaraca koji su pogodili na pravo mesto, učinili su da se Samers skljojka kao prazna vreća. Pogled mu je bio mutan i s mukom je dizao glavu da pogleda Doka, koji je stajao iznad njega.

— Potrebna mi je informacija od tebe — rekao je Dok, prisiljavajući se da mirno izgovara reči. — Hoću da znam ko su bili oni kauboji, koji su napali kočiju.

Samers je podigao krvlju obliveno lice, a u očima mu se pojavio bol. S mukom je skupio usne i pljunuo prema Doku.

Dok Holidej ga je nogom odgurnuo prema stepenicama i Samers je počeo da se kotrlja dole. Kada je odleteo do poslednjeg stepenika, udario je glavom u pod i onesvestio se.

Dole oko mesta gde je ležao Samers već su počeli da se okupljaju ljudi spremni da ga uzmu u zaštitu. Međutim, Dok nije imao vremena da se raspravlja s njima. On je bio ubeđen da je Samers znao mnogo više nego što ga je i pitao i hteo je da čuje šta je to. Zato je uperio revolver u ljude i naredio.

— Polijte ga vodom!

Barmen je brzo izvršavao naređenje. Ispod šanka je izvadio kofu s vodom i pljusnuo je na Samersovo lice. To je bilo uspešno. Čovek je nešto zagundao, a zatim se uspravio i seo.

Međutim, Dok nije mislio da ga ostavi na miru. Zgrabio ga je za ko-

su i grubo ga povukao unazad. Cev revolvera mu je uperio u čelo.

— Pričaj, sve po redu — rekao je opasno tiho.

Na Samersu se, najzad, videlo da je uplašen. Tresao se celim telom i jedva uspevao da progovori. Usne su mu drhtale, ali nikako da kaže ono što ga je Dok pitao. Ték kada je Dok pojačao pritisak na čelo, počeo je da priča.

— Jedino znam da Mat Hansen vodi „Triang H” — rekao je grlenim glasom. — Negde iza Signala. To je sve što znam.

Dok Holidej ga je hladno posmatrao.

— Bolje je za tebe da to bude istina — rekao je. Zatim ga je snažno odgurnuo, a ovaj je jeknuo.

Dok je tek tada vratio revolver u futrolu. U tom času ugledao je šerifa Morgana kako se probija kroz gomilu, okupljenih ljudi.

Pogledao je Doka, a zatim Samersa i ponovo se okrenuo Doku Holideju sav crven u licu. Naročito se izbezumio kada je video kako ga Dok podsmešljivo posmatra.

— Nadam se da ćete me sada izbaciti iz grada, šerife — oslovio ga je Dok vadeći nemarno jednu od svojih omiljenih „virdžinija” cigara.

Morgan ga je posmatrao nekoliko trenutaka.

— Ja mislim da vi ionako brzo odlazite — promrmľjao je.

— Kada budem spreman — odgovorio je Dok.

Morgan je klimnuo glavom.

— Naravno.

Dok Holidej je čekao još nekoliko trenutaka, ali Morgan nije govorio ništa. Stajao je iznad Samersa, koji je još uvek jecao. Potrajalo je to prilično. I tek kada je Samers po-

kušao da se digne, šerif mu se obratio.

— Ti ćeš napustiti grad pre zalaska sunca, Samerse — rekao je kratko, a zatim se okrenuo prema vratima i izašao iz saluna.

IX

Link Samers je, stvarno, napustio Takson pre zalaska sunca, ali, pre toga je navratio u stanicu kod Enrajta. Smatrao je, naime, da mu kompanija „Interšop” nešto i duguje.

Običaj je bio da ljudima koji napuštaju službu kompanija isplati neku vrstu nagrade za dotadašnji rad. U stvari, to je bilo predviđeno za one, koji su odlazili u penziju... kao otpremnina, ili tako nešto.

Samersov slučaj je, međutim, bio drugačiji. On je odlazio iz kompanije, jer ga više nisu hteli. I to, radi zanemarivanja dužnosti.

Ipak, Enrajt je pristao da mu isplati uobičajenu sumu. Smatrao je da je to mala cena za zadovoljstvo da više neće gledati Samersovu njušku, kako je i rekao.

Doduše, u početku se protivio, ali kada je Samers zatražio besplatno mesto u kočiji, koja je prva polazila iz Taksona, on se složio.

To je bivšem pratiocu kočije sasvim odgovaralo. On je, istina, lako mogao da plati kartu ili da kupi konja, ali, bio je ogorčen na kompaniju i rešio je da od njih izvuče što god može.

To mu je malo podiglo moral i predstavljalo je određenu satisfakciju, bar po njegovim merilima, protiv čega Enrajt nije imao ništa.

I tako, kada je kočija, tog dana, krenula iz Taksona, Link Samers je bio jedan od putnika.

Ali, on nije imao nameru da ide do Tombstona. To ne. Tako daleko neće ići. Jer, niko ga nikada nije pretukao, kao tog dana Dok Holidej. Rešio je da mu vrati taj dug, ali na svoj način i kada to njemu bude odgovaralo.

Osim toga, nije imao nameru da se izlaže bilo kakvoj opasnosti. Zbog toga je i nameravao da napusti kočiju, kad ona stigne u Flatrok.

X

Dok Holidej je krenuo pre kočije. Išao je prečicom i već se ceo dan odmarao u Flatroku, i spremao se da odjaše do Signala. Odande bi imao samo dan jahanja do „Triangl H” ranča, ako je verovati Samersu. A Dok je mislio, da ga ovaj nije slagao.

Malo je obilazio grad. Pogledao je poštu odakle je poslat onaj paket sa novcem i hartijama stanici kompanije „Interšop” u Taksonu. Sve je bilo kao i u drugim gradovima.

Malo se kajao što nije insistirao da mu Samers kaže nešto više, ali mislio je da mu je i ovoliko podataka dovoljno. Bar za početak.

Onda se vratio u štalu po Miga u nameri da, ipak, krene za Signal.

Upravo je stavio ruku na sedlo u nameri da se vine na konja i bacio pogled preko trga, kada je ugledao kočiju iz Taksona. Zastao je i posmatrao putnike, koji su izlazili iz kočije. Oči su mu se suzile kada je prepoznao visoku figuru Linka Samersa.

Bivši pratilac kočije se osvrtao oko sebe, a zatim se laganim koracima uputio prema salunu.

Dok se okrenuo prema vlasniku štale, koji je stajao pored njega i dodao mu uzde.

— Vратићу se za nekoliko trenutaka — rekao je i pošao preko trga prema mestu gde je stajala kočija. Video je kočijaša kako razgovara sa šefom stanice i prišao im.

Kočijaš ga je poznavao iz Taksona i klimnuo mu glavom u znak pozdrava.

— Kako ste mister Holideje? — upitao je.

— Dobro, hvala — odgovorio je ljubazno Dok. — Video sam da je među vašim putnicima bio i Link Samers.

— Aha. Poslednji put se vozi na račun kompanije. Uspeo je da dobije besplatnu kartu do mesta gde je prvi put bio zaposlen.

— A to je?

Kočijaš je slegao ramenima.

— Nisam sasvim siguran, ali, on sada ima kartu do Tombstona.

Dok Holidej je pogledao prema salunu u koji su upravo ulazila dva putnika iz kočije. Hteo je već da krene tamo, ali se predomislio.

Ako je Samers rešio da ode do Tombstona, onda je bolje da ga ostavi na miru — pomislio je. Bar mu se neće nalaziti na putu. Vratio se zato do štale, platio račun, a zatim se vinuo u sedlo.

— Koji je najbolji put za Signal? — upitao je štalara.

— Nema najboljeg. Svi su proketo loši — odvratio je čovek. — Prvo se ide miljama kroz pustinju, a zatim kroz brda. Ne čudim se što nam iz tog pravca ljudi retko dolaze.

— Mora da postoji neki lakši način da se dođe do tog gradića? — pokušao je da dozna Dok.

— Postoji, ali ne iz Flatroka — odgovorio je štalar. — Za vas bi najbolje bilo da pođete na zapad do mesta gde se put račva. Odatle, u stvari, vode tri puta. Vi pođite onim centralnim. On ide preko brda. Mislim da ćete tako najbrže stići.

Dok Holidej se zahvalio i poterao konja ka izlazu iz grada. Nije pojma imao da su najmanje dva para zainteresovanih očiju posmatrala njegov odlazak.

Jedan od ta dva para pripadao je Meridi Hernandez, koja ga je posmatrala sa svog prozora. Gledala ga je gotovo zabrinuto kao da je znala da je nekom niti sudbine taj elegantni stranac povezan i s njom.

Posmatrao ga je i Link Samers. Pojavio se na vratima saluna upravo kada je Dok Holidej projahao pored stanice „Interšopa” i prepoznao ga.

I čim je Dok Holidej malo odmakao, Samers je požurio prema štali i klimnuo glavom štalaru.

— Oh, zdravo Link — pozdravio ga je štalar. — Primio sam tvoj telegram. Konj je spreman.

— To je dobro — odvratio je Samers osvrćući se nervozno. — Da li je onaj momak, što je malo pre napustio grad, bio kod tebe?

— Dok Holidej? Da, bio je.

— Ti ga poznaješ? — začudio se Samers.

— Sad sam ga upoznao. Inače, čuo sam za njega. Pa, ko na Zapadu nije čuo za najboljeg kockara u ovom kraju? A kažu da poteže revolver kao sam đavo. Baš bih voleo to da vidim.

— Izazovi ga — nacerio se Samers. — Onda ćeš videti... Samo,

ne znam da li ćeš imati priliku to da mi ispričaš.

— Ne moraš tako da razgovaraš sa mnom. Ipak, nešto sam učinio i za tebe.

Samers je podigao obrve.

— Za mene? To bi bilo zanimljivo čuti. Hajde, govori, proklet bio. Znaš da sam nestrpljiv.

— Čuo sam malo pre da se raspitivao za tebe i ne verujem da je to radio zbog toga što te obožava — nacerio se štalar i pokazao krupne zube požutele od duvana. — Zato sam ga i poslao centralnim putem za Signal.

Samers se trgao.

— Za Signal? Do đavola! On sigurno ide za onim kaubojima.

— Pojma nemam — napravio je grimasu štalar. — Može da ide i za svetim Petrom, što se mene tiče.

Kao da se tek tada setio da je štalar podvalio Doku, Samers je počeo da se cereka.

— Ne da si ga udesio, Sole — rekao je. — Alal ti vera! Ako bude jahao centralnim putem, stići će u Signal tek sutra poslepodne i trebaće mu dosta vremena, dok ne pronađe taj ranč. Odlično! Imaću vremena na pretek, da uradim ono što sam namumio.

— Znači da za tebe nešto vredi to što sam uradio? — bio je zadovoljan štalar.

— Svakako. Nešto malo — rekao je Samers, koji nije voleo da mora nekome da bude zahvalan.

Izvadio je iz džepa novčanicu od deset dolara i pružio je čoveku.

— Možda će biti i nešto više za tebe, kada se budem vratio — rekao je značajno.

Sol je pogledao novčanicu.

— Voleo bih da tako bude — re-

kao je. — Ovo baš nije suma, kojoj sam se nadao od tebe.

— Do đavola, ostao sam bez posla — progundao je Samers. — Međutim, siguran sam da će neki ljudi ceniti to što si uradio, kad budem razgovarao s njima. A ni ja ti neću zaboraviti, Sole.

Čovek je nešto progundao i spremio novac u džep. On će u Samersove reči poverovati, kada se to što je rekao, bude i dogodilo, pomislio je. Dobro je poznavao Linka Samersa.

Ušao je u štalu i odande izveo jednog konja. Trenutak kasnije, Samers je u galopu izjahao iz grada i prošao pored Meride Hernandez, koja je žurila prema štali.

Njih dvoje se nisu poznavali. Ali, da jesu, ili da je samo devojkina znala, ko je jahač što je upravo prošao pored nje, velika je verovatnoća da bi bilo izbegnuto mnogo od onog što se dogodilo sledećih dana.

I, mnogi ljudi ne bi poginuli.

XI

Kugan i Dod su popravljali pumpu za vodu, koja se nalazila pred njihovom kućom, kad su primetili da im se približava jedan jahač.

U tim vremenima, to nije bilo prijatno iznenađenje. Dolazak svakog nepoznatog, budio je sumnju. Jednom rečju, niko nije bio oduševljen kada mu se približavao neki nepoznati jahač.

Doduše, ljudi nisu odmah grabili oružje i počinjali da pucaju, ali su prekidali svaki posao i čekali da vide kakve su namere došljaka.

Kugan i Dod su odmah videli da im je jahač nepoznat i nisu hteli ništa da rizikuju. Ostavili su posao

i pošli prema kući, gde su im se nalazile puške. Obavili su to vrlo brzo. I kad im se jahač približio, puške su im već bile spremne u rukama.

Čovek je jahao snažnog vranca i dva rančera su jasno videla bele mrlje pene, koja je prekrila telo životinje. Znali su da je čovek jahao dugo i da je nemilosrdno gonio konja.

Link Samers je primetio ljude, koji su stajali pred vratima kuće i mahnulo im rukom u znak da nema loše namere. Međutim, oni se, ipak, nisu pomakli s mesta, a puške su im i dalje bile uperene u njega. Čak i kada je silazio iz sedla.

Samers je široko odmakao ruke od revolvera i ljubazno ih pozdravio.

— Dobar dan, džentlmeni — rekao je. — Kako ste?

Ali, oni se nisu pomakli, a lica su im i dalje ostala hladna, gotovo neprijateljska.

— Hej, Tako! Zar to nije onaj pratilac kočije? — upitao je odjednom svoga ortaka Kugan.

— Aha... Izgleda da je baš taj — odvratio je Tako Dod i uperio cev puške u Samersove grudi. — Šta hoćeš, amigo?

Samers je polako odmahnuo glavom. Nasmešio se najljupkije što je umeo i podesio glas najblaže što je mogao.

— Niste me dobro shvatili prijatelji — rekao je. — Uostalom, niste ni mogli. Jer, vi ne znate da ja više ne radim za kompaniju „Interšop“. Otpustili su me...

Kugan je pljunuo u prašinu.

— Imali su pravo. Nisi ništa učinio da zaradiš lovu kojom su te plaćali.

— Do đavola, valjda nisam lud da reskiram kožu za nekoliko bednih

dolara i grupu golača, koji su izigravali putnike. Osim toga, i vi ste bili prilično pod gasom. Lako je moglo doći do džumbusa. Druga bi stvar bila da su u pitanju bili profesionalni revolveraši. Ja bih se tada tukao. Ali, protiv pijanih kauboja...

Cev puške je opisala kratak luk i Samers se povukao unazad, prijevši ruku ustima. Tanak mlaz krvi, potekao mu je iz rasečene usne.

— Pazi šta govoriš, prijaško — opomenuo ga je Dod tiho. — I bolje će biti da nam kažeš, zašto si došao ovamo. Nisi nam uopšte potreban.

Samers se prisilio na osmeh, dok je vadio maramicu da bi obrisao krv sa lica.

— Pa... ja mislim da s ovim dočekom... grešite — rekao je.

— Jel'? — nacerio se Tako Dod. — Da nisi došao da nam se ponudiš kao radna snaga, vrednice? Što se mene tiče, ja mislim da bi jedino mogao da nam koristiš kao meta, kad vežbamo gađanje.

Samers se napeo kao strune. Gleđao je pažljivo kako Tako Dod ponovo podiže pušku i sav se ohladio. Bilo mu je jasno da s ovom dvojicom neće lako izaći na kraj. Suviše su grubi i opasni.

— U redu, u redu... Nije potrebno sve to — rekao je brzo. — Imam da vam saopštim nešto što još ne znate. Suviše brzo ste onda odjahali i niste sve videli.

— Videli smo dosta — zacerekao se Tako Dod. — Onoliko, koliko nas je zanimalo.

— Pusti ga neka kaže — umešao se Kugan, koji ga je, takođe, držao na nišanu. — Hajde, govori, šta to nismo videli.

— Na primer, da se kočija razbila u param parčad — rekao je Samers.

Dod i Kugan su izmenjali poglede, a Samers se lukavo nasmejavao. Očigledno, probudio je njihovu radoznalost, i mogao je da bude zadovoljan.

— Da, a stari Meks koga ste naterali da vozi dobio je srčani napad i odapeo. Kočija se, kako sam već rekao, razbila, a neki putnici su teško povređeni. Ostaće invalidi celog života. Ja sam imao sreće, što sam se izvukao. Ali, matori je ostao mrtav.

Rančeri su ga sada pažljivo pogledali namrštenih lica.

Samers je odahnuo i nacerio se.

— Putnici traže odštetu od kompanije, a „Interšop” se baš ne raduje zbog toga.

Dod i Kugan su se smračili.

— Znači, tebe su otpustili, što nisi radio svoj posao? — upitao je Dod kao da je to za njega bilo naročito značajno.

Samers je klimnuo glavom.

— I, šta se onda dogodilo? — upitao je Kugan pokazujući modrice na Samersovom licu. — Te belege nisi dobio kad se kočija razbila. Osim, tog ožiljka preko oka...

— Da, ožiljak sam dobio još u kočiji. A ove modrice... Pa, potukao sam se sa jednim momkom. Zove se Dok Holidej.

Zastao je i značajno ih pogledao.

— On sada radi za kompaniju „Interšop”. Vrhunski revolveraš... Zapad takvoga nema...

Kugan se namrštio i pogledao Dod, ali, ovaj je netremice gledao u Samersa.

— Šta on istražuje? — pitao je Dod tiho.

— Celu tu stvar. Novac ih uopšte ne interesuje. Žele da vas izvedu pred sud. Zbog napada, zbog ubistva starog Meksikanca i zbog ranjavanja putnika. Nemaju nameru da vam dozvole, da se izvučete na bilo koji način.

— Do sto đavola, mi smo se samo zabavljali — pobunio se Kugan, kao da je način na koji su to radili trebalo da bude svima razumljiv. — Nismo mislili nikog da povredimo. Samo malo zabave... ništa više.

— Da, ali na kraju nije ispalo ni malo zabavno — rekao je Samers. — Vas bi mogli da uhapsu zbog ubistva. Možete mi verovati na reč, da kompanija neće ostaviti stvar tek tako.

— Ono „na reč“, mogao si da izostaviš — odbrusio mu je Tako. — Videli smo te na delu, a valjda si dao reč kompaniji da ćeš štititi njene putnike i sve ostalo... Do đavola, neće, valjda, da prave toliku gužvu zbog onog Meksikanca? On ne vredi toliko...

— Ne vredi ni po lule duvana — otpljunuo je Kugan.

— Varaš se, prijatelju — odmahnuo je glavom Samers. — Njima vredi. Dok Holidej je na putu za Signal. Neće mu trebati mnogo da pronađe vaš ranč. Ali, ja sam došao da vas upozorim...

— Da, to me najviše čudi — rekao je Dod. — Zbog čega si se toliko trudio?

Samersovo lice se iskrivilo u ružnu grimasu, a mržnja mu se jasno videla u očima.

— Imam svoje razloge. Mislim da mi kompanija duguje još mnogo. A, i ja nešto dugujem Doku Holideju.

Podigao je ruku i blago protrljao modrice po licu.

Dod je prasnuo u neobuzdan smeh.

— Bojiš se da ga sam napadneš, a?

— Još se nisam sreo s njim — sav je pocrveneo Samers.

— Pa si mislio, da mi hoćemo, a?

— Rekao sam vam da dolazi ovamo. Jedino, ako ga neko ne spreči.

— Sprečiće ga — rekao je Dod samouvereno. — A ti, šta ti nameravaš da radiš?

Samers je slegao ramenima.

— Ja sam uradio ono što sam hteo. Obavestio sam vas da dolazi Dok Holidej.

— Hteo bih da znam još jednu stvar — bio je uporan Dod. — Odatle ti znaš da on dolazi?

Samers se nasmejao.

— Ja poznajem Mata Hansena — rekao je umesto odgovora. — Ne najbolje, ali, poznajem ga. Malo sam se raspitivao i saznao sam još neka imena. Ljudi koji su mi rekli ta imena, nisu hteli da ih kažu i Doku. Pa, hoćete li nešto učiniti da se taj pacov smesti pod zemlju?

— Rekao sam da hoćemo — klimnuo je glavom Dod.

— On je pošao za Signal centralnim putem. Ali, ne znam sa koje će strane doći ovamo.

— Može da dođe samo sa jedne strane — rekao je Kugan. — Ja, ipak, mislim da ti nameravaš da još nešto izvučeš iz svega ovoga.

— Možda... — osmelio se Samers. — Hansen će, na primer, možda biti zahvalan što sam ovo učinio. Odjahaću da mu javim, dok se vi budete brinuli za Doka Holideja. Tako će on biti spreman, za slučaj da vi ne uspete.

Dod se namrštio.

— Zaustavićemo ga — rekao je jednostavno.

— Nadam se. Ali, nemojte ga potcenjivati.

— Nije važno kakav je na oružju. Ne može izbeći metak, koji dolazi iz zasede — rekao je Dod. — U redu, amigo. Napoj konja i nahrani ga, a zatim idi do Mata Hansena. Reci mu da smo Kugan i ja pošli na tog Doka Holideja.

XII

Dok Holidej je psovao štalara iz Flatroka što ga je uputio tim putem. Veoma brzo je shvatio da je morao postojati i bolji put za Signal, jer mu se jahanje odužilo.

I ne samo da je put bio dug, nego je bio dozlaboga naporan, pun džombi i kamenja. Videlo se da se retko kad njime uputio neki namernik.

Što je dalje odmicao, sve je više pomišljao da ga je štalar namerno uputio ovim drumom i onako ljut zaklinjao se, da će se vratiti u Flet-rok i naučiti pameti tog momka.

Ipak, nadao se da će do večeri stići do Signala. Put je bio loš, ali, znao je i za lošije. Pokušavao je da stvar vidi sa vedrije strane.

Ali, sunce je već počelo da zalazi, a grad mu još nije bio na vidiku. Dok je najzad shvatio da će morati da prenoći u brdima, što mu se nimalo nije dopadalo.

Konačno je izjahao na jednu malu zaravan i odahnuo. Sad je već bilo jasno da ga je onaj štalski momak nasamario što ga kao činjenica ne bi tako uznemiravalo, da nije ukazivalo na nešto drugo.

Naime, ako ga je momak uputio krivim putem namerno, a u to nije bilo sumnje, znači da je neko imao razloga za to. Momak je dobio na-

ređenje da učini baš tako. Pitanje je bilo samo ko? I, zašto?

A još zanimljivije je bilo pitanje: kako? Kako su doznali, da on kreće ovamo. Jer, Samers je stigao posle njega. Znači, on nije mogao da javi... Sem, naravno, ako nije slao telegram, a to bi bilo sasvim besmisleno. Uvalio bi ga u još veću nezgodu... Bio bi to dokaz da je u do-sluhu sa napadačima, a to sebi ne bi dozvolila ni veća budala od Samersa.

Ipak, oni su znali da on dolazi u to sad nije bilo sumnje.

Ima to i svojih dobrih strana, pomislio je Dok. Da ga onaj momak nije uputio u pogrešnom pravcu, on sada ne bi razmišljao na ovaj način. Jahao bi bez dovoljno predostrožnosti i verovatno bi upao u klopku.

Potapšao je Miga po vratu i malo se nasmešio.

— Žao mi je prijatelju što si morao da me nosiš malo duže, ali, sve ti to ide u rok službe.

Konj je zarzao, a u šipragu je nešto šušnulo.

Dok Holidej se trgao kao oparen i malo zategao uzde. Polegao je po konju, koji je instinktivno koraknuo u stranu, i zaustavio se odmah kraj jednog kedrovog drveta.

Dok je odlučio još jednom... Ništa. Sačekao je iza kedra, gde je koliko-toliko bio zaštićen, ali tamo, u žbunu, ništa se nije micalo.

Onda je potegao revolver i opalio iznad žbunja. Iz njega je izletela puma sa dva mladunčeta.

Dok Holidej se nasmejao.

Žestoko si me prepala, damo — rekao je i pustio je da zamakne za jednu stenu.

Onda je obo konja i produžio do

vrha brega. Bio je zadovoljan onim što je video.

U dolini, koja je pukla s druge strane brega, doduše još dosta daleko, ukazivali su se obrisi grada. To je jedino mogao da bude Signal.

Doku Holideju je to sasvim odgovaralo. Čak mu više nije bilo krivo što je terao svoga konja. Izgledalo mu je da će, ipak, moći da prenoći u Signalu, što je, naravno, bilo bolje nego da mora da pravi logor ovde, u divljini.

Doduše, on je voleo prirodu, ali sada se nalazio na neprijateljskoj teritoriji i više je voleo da bude na sigurnom, da se ne izlaže pušćanim cevima bez potrebe.

U prirodi je čovek uvek lakša meta, ako mu neko već nameni tu ulogu. Dok je hteo upravo to da izbegne... Bar dok ne stigne na Dodov i Kuganov ranč. A onda će videti.

Poterao je konja nizbrdo, uskom stazom, koja je s obe strane bila obrasla gustim grmljem.

Pred njim je pucao neverovatno lep predeo i Dok bi uživao, da nije morao da pazi na svaki šušanj, na svaki pokret.

Uskoro se pokazalo da je imao i te kakvih razloga za to.

Samo što je stigao negde na polovinu padine, kada je odjednom osetio kako mu je nešto vrelo prohujalo pored uвета, a trenutak kasnije, osetio je kako mu se topao mlaz polako sliva niz vrat.

Tek tada je čuo pucanj, koji je dolazio sa jednog uzvišenja na desnoj strani staze.

Dok Holidej je reagovao munjevito.

U stvari, učinio je to istog trenutka, kad je osetio onaj topao vaz-

duh kraj uha. Bacio se iz sedla, i, istovremeno, izvukao svoju „vinčesterku“ iz futrole.

Mig je klekao na prednje noge i tako se sklonio sa linije vatre. Životinja je bila savršeno obučena za takve prilike i dosada joj je to uvek spaslo život.

U sledećem trenutku, odjeknuo je novi pucanj s onog čuvika, a odmah zatim i, nešto malo više ulevo, prasnula je druga puška.

Dok se otkotrljao u stranu tražeći pogodno mesto do koga ne može dospeti zrno napadača i opsovao besno. Znao je da su dvojica i da su u boljoj poziciji od njega. Bar, ovog trenutka.

Uspeo je da se dokopa zaklona jedne povećе stene i ostao je tu da leži nepomično.

Oko njega su udarali meci, prastalo je žestoko. Znao je da su ga pratili dok se kotrljao ovamo i da sada, ni za živu glavu, ne sme ni da se mrdne. Inače bi se izložio paklenoj pucnjavi.

Ležao je nepomično osećajući da mu krv curi iz male ogrebotine na uvetu. Povreda nije bila opasna, ali, nije bilo ni prijatno to osećanje, da krv neprekidno kaplje.

Najveći problem, u tom času, bilo mu je saznanje da je u ovom svom zaklonu bukvalno zarobljen. Ako se samo malo mrdne, pogodiće ga metak, u to je bio siguran.

Pogledao je prema mestu kome je bio malo pre i zadovoljno se usmehnulo.

Mig se još malo pomerio u stranu. Sada se nalazio tačno ispod jedne stene, sakriven od pogleda napadača. Ličio bi na statuu da nije nervozno strigao ušima.

— Pametna životinja — zadovoljno je rekao Dok.

Nastala je tišina, koja je prilično potrajala. Doku je to odgovaralo. Vreme je radilo za njega.

Pogledao je u nebo. Postajalo je sve tamnije, a sunce se sve više klonilo zapadu.

Samo kad bi mrak pao što pre, razmišljao je Dok u svom zaklonu. Ako ovo duže potraje sav će utnuti, a i napad kašlja izgleda da će mu zagorčati koji trenutak. Osećao ga je već kako se približava.

Da bi proverio da li su napadači još uvek na istom mestu, skinuo je šešir i stavio ga na cev puške. Onda ga je promlio iz žbunja dosta levo od sebe.

Pucanj je odjeknuo sa strane i

metak je udario u stenu dosta daleko od Doka. Promašio je šešir, ali bio mu je, ipak, sasvim blizu.

Aha, pomislio je Dok. Izgledalo mu je da čovek sa desne strane ima bolji pregled, jer se onaj drugi nije potrudio da pripuca.

Dok Holidej je ponovo podigao šešir, ali ovoga puta nije bilo pucanja.

Puška se oglasila tek kada je šešir okrenuo na drugu stranu, što je značilo da su napadači malo promenili svoj položaj.

Sa žaljenjem, Dok Holidej je konstatovao da mu je probijen obod šešira. Strelac je dobro gađao, što je bilo još neprijatnije.

Dok Holidej je osećao kako bes raste u njemu, ali, ništa nije mogao da uradi. Savršeno dobro je znao da nije u prilici da ispali bar jedan metak na strelca iz zasede.

Najviše ga je brinuo onaj napadač sa desne strane. Tim pre, što je izvesno vreme ostao miran, nije pucao, mada je Dok promaljšao šesir. Znači, pročitao je trik.

Nije više želeo da odaje svoj položaj.

Doduše, postojala je još jedna mogućnost. Čovek je mogao da se učuti i zato što je već napustio svoje mesto i polako se približavao Dokovom zaklonu.

Onda je grmnuo pucanj.

Dok Holidej je sagnuo glavu, a metak je prohujao tik pored njegovog ramena.

Do đavola, to je bio precizan hitac, pomislio je Dok. Da je napadač pucao samo malo niže, sve bi... Sada je, znači, bio u mnogo većoj nevolji, nego malo pre.

Veoma lagano, Dok je pomerio glavu i pogledao u pravcu odakle je dolazio pucanj.

Na suprotnoj strani od njega, tamo gde su mu bile okrenute noge, uzdizale su se dve stene između kojih je zjapila pukotina. Bila je dosta široka, otprilike pola metra, ali, mogla je da posluži kao puškarnica i to, veoma dobro.

Znači, tamo se krije ona baraba, pomislio je Dok. — I nije mnogo glup. Odatle je imao odličan pregled situacije i savršen zaklon.

Ako ostane na mestu gde je sada, Dok je znao da će ga ona dvojica srediti pre nego što prođe petnaestak minuta. I zato, više nije smeo da okleva.

Hitrim trzajem skupio je noge i bacio se niz padinu, koja se spuštala iza njegovih leđa. Izgledalo je da nije dobro osmotrio pravac u kom će se baciti, jer je tako žestoko udario o jednu stenu, da se od nje odbio kao lopta i poleteo još nekoliko metara u stranu, tresnuvši licem u prašinu. Činilo mu se da je izlomio sva rebra, a nos mu je bio pun sukrvice i prašine, pa nije mogao da diše.

Kotrljao se sve brže, udarajući o kamenje, koje mu je cepalo odeću i paralo kožu i nadao se da to kotrljanje neće trajati još dugo.

Odozgo je čuo pucnjavu i nekoliko puta je pored sebe video oblaciće prašine kako se dižu na mestima, koja su pogađali meci.

Najzad je stvar počela da se raspetljava. Izgledalo je da su napadači pomislili da je već vreme da dokrajče stvar i da Dok Holidej nema nikakvih šansi.

Iz zaklona na uzvišici, sada je izašao čovek i prišao ivici padine. Nije se krio. Praznio je magacin svoje puške nišaneći na Doka, koji mu je, očigledno, sad bio u vidnom polju. Ili je, bar, pretpostavljao gde se nalazi.

Drugi napadač još nije pucao. Trčao je niz padinu paralelno sa linijom kojom se Dok kotrljao. U rukama je držao pušku spremnu za paljbu.

Odjednom, Dok je shvatio da je čovek morao pomisliti, da će se on izvući, ako dospe do podnožja padine koje je bilo obraslo gustim žbunjem pogodnim za odličan zaklon.

Prikupio je poslednju snagu i nastavio kotrljanje, koje je postajalo sve brže, što se približavao

podnožju. Najzad je tresnuo o tle takvom žestinom da mu se učinilo da će izgubiti svest.

To, međutim, nije smeo sebi da dozvoli. Ne bar u ovom trenutku, kad su ga pratila ona dva napadača kao kojoti.

Oštar bol mu je prostrujao telom i nije uopšte bio svestan kako je uspeo da se uspravi na noge. Leđima se naslonio uz stenu i duboko udahnuo nekoliko puta.

To mu je, izgleda, povratilo snagu i jurnuo je stazom, a sa leve strane na rastojanju od njega, ne tako velikom, trčao je i onaj napadač, koji još nije pucao. Verovatno je hteo da to učini natenane, kad Dok više ne bude imao nikakvih šansi. A, možda, je želeo da ga uhvati živog.

Međutim, čovek koji se nalazio na uzvišici, pucao je sve vreme, iako je i on počeo da se spušta. Činio je to lagano, kao da mu se nije žurilo.

Tek tada je napadač koji se nalazio Doku s leve strane, opalio. Ali, samo jednom. Očigledno, znao je da nema smisla pucati, dok čovek juri niz padinu takvom brzinom.

To isto je znao i Dok, koji je, najzad, bio u prilici da i sam potegne. Pomislio je da je bolje da sačeka, jer je morao da štedi metke. Imao je samo ono što mu je ostalo u revolveru.

Za trenutak je uspeo da stigne u položaj nešto niži od svog napadača, koji se spotakao o jedan kamen i usporio trk.

To mu je i presudilo. Jer, pošto se spotakao, čovek je izgubio ravnotežu i pao. Puška mu je izletela iz ruke.

Tek tada Dok je potegao i opalio

i to u trenutku, kada je čovek skočio da dohvati „vinčesterku”.

Čovek je odbačen unazad i ostao da leži nepomično licem zarivenim u tle.

Dok se bacio prema njemu. U stvari, taj skok je morao da bude manji, jer ga je zanimala napadačeva puška. I uspeo je da je dohvati. Činilo mu se da je sad spašen.

Međutim, tog trenutka je odjeknuo pucanj i puška mu je u širokom luku poletela, pogodena u sam prekidač.

Podigao je pogled i video drugog napadača, kako oprezno silazi prema njemu, držeći pušku na gotovs. Bio je svestan da je u prednosti, jer je video kad je puška izletela iz Dokove ruke. A sa „koltom” on nije predstavljao ozbiljnog protivnika, bar ne na ovom rastojanju.

U času kada se Dok očajnički bacio prema puški, koja je dosta daleko ležala od njega, odjeknuo je pucanj.

Dok se trgao očekujući udarac metka. Ali, ništa se nije događalo. Sačekao je još malo, savršeno miran.

Onda je odjeknuo još jedan pucanj i Dok se okrenuo. Ugledao je napadača kako se savija i pada na tle, a zatim počinje da se kotrlja. Samo što to kotrljanje nije izgledalo svesno, nije ličilo da ga izvodi čovek koji želi da se spase. Videlo se da se, u stvari, nastavilo čovekovo padanje.

Izvesno vreme bila je tišina. Onda se iza jednog grma pojavio jačač. Na horizontu se ocrtavala njegova silueta, jer mu je sunce, bilo iza leđa.

Sa tolike daljine Dok nije mogao da prepozna čoveka, ali ma ko da je bio, pojavio se u pravo vreme.

Zatim je jahač malo promenio pravac i video se malo bolje. Sjahao je i poveo konja niz padinu.

Dok Holidej je žmirio pokušavajući da prepozna čoveka. Nije mu uspevalo, sve dok jahač nije sišao sasvim nisko, kada je Dok mogao da gleda u njega slobodno pošto mu poslednji sunčevi zraci više nisu udarali u oči.

A onda je doživeo iznenađenje, kao retko kad u životu. To je bila devojka. Tada još nije znao da se zove Merida Hernandez.

XIII

Devojka je zaista delovala izvanredno, iako se odmah videlo da na njoj nema ni trunke ženske kokerije. Delovala je skromno, što je još više isticalo njenu lepotu.

Bila je obučena u plave pantalone i sivu košulju, a na glavi je imala „stetson“ širokog oboda. Kosu je skupila pod šešir i zbog toga Dok nije mogao da shvati, da je u pitanju žena.

Merida je sišla u podnožje još uvek držeći pušku u rukama. Ozbiljno je posmatrala Doka. Namrštila se malo, kada je ugledala trag krvi na njegovom vratu.

— Ranjeni ste? — upitala je ne spuštajući pušku. — Je li ozbiljno?

— Samo mala ogrebotina — rekao je Dok prateći njen pogled — Imao sam sreću. Da je bilo malo niže... ili preciznije... Ne bih imao čast...

— Ostavite se toga — preseklaga je devojka rečima i pogledom svojih, kao gar, crnih očiju.

— Oprostite, senjorita — malo se naklonio Dok, ali je pazio da ona shvati da je ozbiljan. — Ne znam otkud ste se vi ovde stvorili ali... mučas gracijas. Život ste mi spasili... Zasada.

— Ne brinite — rekla je tiho. Pokazala je prema mrtvom čoveku, koga je oborio Dok. — Zna li ko je on? — upitala je.

Dok Holidej je odmahnuo glavom.

— Pretpostavljam da je jedan od njih Ves Kugan — rekao je Dok.

— Ako sam u pravu, onda nema sumnje da je drugi Tako Dod. Na žalost, nisam siguran.

— Može biti — klimnula je glavom devojka. — Izgleda da su već obavešteni o vašem dolasku, mister Holidej.

Dok Holidej je iznenađeno pogledao.

— Vi znate ko sam? — upitao je.

Devojka je, opet, klimnula glavom.

— To sada znaju već mnogi građani Flatroka — rekla je jednostavno. — Mnogo je opasnije što su znali ovi.

— Da, biće da ste u pravu. Uostalom, u Flatroku sam video Linka Samersa. Izlazio je iz kočije, koja je stigla iz Taksona baš kad sam ja kretao. Mora da je on znao kraći put do njihovog ranča. Obavestio ih je i... kako vidite, postavili su mi zasedu.

— Imali su dosta vremena, senjor. — nasmešila se devojka. — Čovek koji vodi štalu u Flatroku, poslao vas je putem koji godinama niko nije koristio, iz prostog razloga, što je tri puta duži od onog kojim je išao Samers. Tako rekoste da se zove, zar ne?

— Da, Samers — potvrdio je

Dok. — Samo, zašto je onaj štalar to učinio?

— Ne znam. Ali, očigledno je da je hteo da vas obmane. Na ovaj put vas je mogao poslati samo neko, ko je to namerno i svesno hteo. A štalar zna kuda vas je poslao.

— Aha... Nego, hoćete li malo skloniti tu pušku? — nasmešio se Dok. — Ja bih zapalio cigaretu, ako dozvolite. Već sat i po se nađamo ovde... umorio sam se.

— Samo izvolite — rekla je devojkica ozbiljno. — Meni duvan ne smeta. A ovo, zaista, mogu da sklonim — dodala je stavljajući pušku u futrolu na sedlu.

Dok Holidej je izvadio jednu od svojih omiljenih „virdžinija” cigara i zapalio. Žudno je povukao nekoliko dimova, a onda se spustio na travu, trljajući uz put, izubijana mesta na svome telu.

— Žestoko sam se izubijao — rekao je. — Ali proći će. Nego, niste mi još rekli, odakle ste se vi pojavili ovde?

— Iz Flatroka, naravno.

— Da, naravno. — nasmejao se Dok. — Samo, to ne objašnjava mnogo. Mora da ste imali neki razlog.

— Da, imam ozbiljan razlog. Ja sam Merita Hernandez.

Dok je pogledao ozbiljno.

— Razumem, senjorita, razumem. Žao mi je...

— Meni je veoma stalo da nađem ubicu mog oca — rekla je devojkica, a u očima su joj se pojavile suze. Znam da ga niko nije ubio metkom, ali da su s njim postupili ljudski, on bi sada bio živ. Umro je na užasan način... Sve znam. A vi, kom, ali da su snjim postupili ljudski, koji su napali kočiju...

— Da. Ali, kako ste znali da me je štalar uputio ovim putem? Da li vam je on to rekao? Nemojte mi samo reći, da je počela da ga peče savest!

— Nije. Ali, on meni ne može da laže.

— Aha... Razumem — rekao je ozbiljno Dok.

— Ništa vi ne razumete — naljutila se devojkica. — Nije to onako kako vi mislite. Mada... Uostalom vi vidite da ja nisam ružna devojkica. Udvaraju mi se mnogi momci pa i taj štalar. Ja, naime, stanujem odmah preko puta štale. Tako sam i videla kad ste razgovarali s njim. Najzad mi je rekao da ste tražili put do ranča Kugana i Doda... Pretpostavila sam odmah da oni imaju nešto s napadom na kočiju i, požurila sam za vama.

— Pa, drago mi je što ste tako uradili, to ne poričem — rekao je Dok. — Ali, time ste i sebe doveli u opasnost. Doduše, dobro pucate, a vidim da vešto držite nož.

Pokazao je glavom na nož, kojim je devojkica deljala parče drveta da napravi klin, kojim se spustavaju konji.

— Gde ste naučili te stvari? — pitao je.

Devojkica se nasmešila.

Naučili su me otac i braća. Maja braća su neko vreme bila u odmetništvu... tamo, u Meksiku. Bilo je zaista, važno da naučim da pucam i da ih branim u slučaju potrebe.

Uozbiljila se, a u očima joj je sevnula mržnja.

— Jedan, po jedan, braća su mi ginula. Otac me je kasnije doveo ovamo. Želeo je da, bar, mene sačuva.

— Ali, zašto niste živeli zajedno? — upitao je Dok. — Vi ste devojka, sama... a on je bio star...

— To sam se i ja često pitala. Čim me je doveo ovamo, nestao je. Mora da se plašio osvete, pa je želeo da je navuče na sebe i tako mene zaštititi. Ja sam se nastanila u Flatroku. Javio mi se tek pre dva meseca. Napisao mi je tada da je poslednje godine proveo u nekom zatvoru i da nema kuda da ide. Pozvala sam ga da dođe kod mene. Znala sam da ima bolesno srce i da neće dugo živeti, ali sam rešila da brinem o njemu do kraja.

Tada je podigla pogled, a oči su joj zablistale, mada u njima nije bilo suza.

A onda su te pijane propalice napale kočiju — procedila je kroz zube gledajući nekud u stranu. — Naterali su moga oca da obuče ženske haljine i ružem mu namažali usne. Mom ocu! Čoveku, koji je ceo život u domovini, posvetio borbi za slobodu! Čoveku, koji je godinama bio po zatvorima. Išarali su mu lice kao klovnu, ponizili su ga onakó nemoćnog, starog i bolesnog i pustili ga da umre u tuđoj zemlji.

Dok je ćutao. Bilo mu je žao devojke, ali, nije je tešio. Pustio je da govori, da olakša srcu. Znao je da će joj to dobro činiti.

— Gadovi! — ponovila je devojka i zabola nož kraj svoje noge u zemlju na kojoj je sedela. — Plaćiće mi to, kunem se! I to brzo... i strašno!

Prekinula je da govori, ali ne dovoljno brzo da ne otkrije jecaj u

svome glasu. Prsti su joj se grčevito stiskali u pesnicu u očiglednom nastojanju da se savlada.

— Ovo nije ženski posao, senjorita — rekao je Dok. — Po svemu sudeći, one bitange su spremne da me ubiju. Da ne krijem, i ja sam spreman da se, isto tako, ponašam prema njima, mada bih više voleo da ih predam u ruke zakonu. Ali vi...

— Znači, vi smatrate da sam ja neka kaćiperka, a ne kćerka dostojna svoje braće? — pogledala ga je devojka svojim lepim očima u kojima se čitala spremnost da ne odustane od onoga što je naumila.

— Naprotiv, mislim da vi imate puno pravo da učestvujete u likvidaciji onih ljudi koji su krivi za smrt vašeg oca. Ali, imaćete za to vremena, kad ih izvedemo pred sud. Svojim iskazima... Jer, ovo nije šala. Pre nego što se to dogodi, biće još pucnjave. Ne mogu da pristanem na vaš zahtev. Nema smisla da reskirate svoj život.

— Vi... nemate prava da tako govorite sa mnom — rekla je Merida. — Uostalom, bilo je pucnjave i malo pre. I, da nisam naišla... šta bi se desilo?

— Tačno. U pravu ste. Sada biste, verovatno, vi naleteli na njih. Ne verujem da bih uspeo da ih savladam obojicu. Imali su daleko bolji položaj od mene. Osim toga, posle svega, zaista, nemam pravo da vas zamolim da se vratite kući.

Merida Hernandez se nasmešila.

— Ne bi ni vredelo da mi kažete da se vratim, senjor Holideje. Ja bih, ipak, pošla za vama.

— Onda, mislim, da je stvar sređena, zar ne?

Pogledao je na tela poginulih.

— Međutim, ove bi trebalo odneti u Signal, pre nego što se uputimo za ostalim.

— Ostvimo ih divljim životinja — predložila je devojka hladno, a Doka Holideja su prošli žmarci niz kičmu. Koliko god se divio ovoj devojci, od njene rešenosti da ide do kraja, hvatala ga je jeza.

— Pa, ja lično ne bih imao ništa protiv, senjorita — ipak je rekao — ali, pre svega, ja moram da mislim na posao kojeg sam se prihvatio.

Devojka ga je pogledala upitno.

— Kao što znate, ja sam pošao da pronađem ljude koji su napali kočiju, da ih predam zakonu ili da se obračunam s njima. U ovom slučaju, moram doneti dokaze da sam to stvarno i obavio. Razumete li?

— Razumem, mada mislim da je to obična glupost — odrezala je devojka. — Ubili ste ih i gotovo. To su i zaslužili.

— I to je tačno. Samo, ko će dokazati da sam ubio prave ljude? Neko ih mora identifikovati. Neko od predstavnika vlasti ko će zvanično potvrditi da je njihov slučaj, okončan.

— Ah, to — uzdahnula je devojka. — Samo, ko će vam to potvrditi, kad u Signalu nema predstavnika zakona?

Za trenutak, Dok je zastao. Znači, i Signal spada u ona mnogobrojna mesta u koja zakon još nije stigao. Mogao je da zamisli kako izgleda taj grad.

Počeo se iza uva i pokušao da pred devojkom ne pokaže koliko je zabrinut. Jer, da je bio sam, ne bi

ga bilo briga. Ali, sa devojkom u društvu, biće to gadna situacija.

— Pa, neko će, valjda, moći da ih identifikuje — rekao je. — Sad prvo treba pronaći njihove konje. Nadam se da će mi to uspeti po ovom mraku.

I zaista, dok su njih dvoje razgovarali, mrak se već bio spustio. Mesec još nije izašao, pa su mogli da vide samo na dva-tri metra oko sebe.

Okrenuo se da pođe, a zatim je zastao i još jednom se obratio devojci.

— Ponovo vam se zahvaljujem što ste mi spasili život, senjorita — rekao je. — Mislim da mi se loše pisalo u trenutku, kad ste se vi pojavili.

Merida se nasmešila.

— Drago mi je što se dogodilo tako. Ipak... imam jednu ideju. Možda bi bilo bolje da u Signal uđemo odvojeno.

Dok Holidej je pogledao zadivljen.

— Izgleda da ste pametna glavičica, senjorita, ako sam vas dobro razumeo.

— Mislim da jeste, senjor Holideje. Vidite, vi ćete ujahati u grad noseći tela ovih ljudi. Ko zna, kako će se građani ponašati prema vama. Ako ja uđem u grad sama, možda ću uspeti da saznam nešto više... a, osim toga, čuvaću vam leđa...

— Da, to je dobra ideja — složio se Dok. — Samo, meni nisu potrebna nikakva obaveštenja. Ja znam da treba da potražim Mata Hansena na ranču „Triang H”.

— Ipak, mislim da ne gubimo ništa, ako uradimo ovako kako sam vam predložila. Trebaće bar

nešto saznati. Na primer, put do ranča, da ne nastane opet neko lutanje. A to ću ja sigurno saznati pre vas.

— U redu — složio se, najzad, Dok.

Dok je tražio konje, pomislio je da je devojka zaista čudna, ali da je pametnije da postupe onako kako je predložila. S jedne strane njeni razlozi mogu, stvarno, da stoje, a s druge neće je uvaliti u nevolju, ako pripucaju na njega.

A da će pripucati kad ga vide sa dva leša, bilo je više nego sigurno. Sem, naravno, ako se ova dvojica nisu popeli na glavu celom gradu. Onda više niko neće ni mrdnuti prstom.

Zviznuo je dva puta i oslušnuo. S onog mesta pod stenom, gde je bio kad su ga napali, oglasio se Mig. Zarzao je nekoliko puta.

U tišini noći, čulo se kako je skočio i udario prednjim kopitama o zemlju. To je značilo da je sve do tog trenutka ležao na mestu, gde ga je Dok ostavio.

Dok je ponovio zvižduk i Mig je opet odgovorio rzanjem. Ponovilo se to nekoliko puta i onda se čulo i rzanje konja one dvojice. Mora da su čuli Miga, što je Dok i želeo.

Sad nije bilo teško pokupiti ih i privezati jednog za drugog.

Onda ih je doveo do mesta gde su ležala tela njihovih gospodara. Prebacio je tela preko konja, pokazao Miga i krenuo. Na kratkom rastojanju od njega, jahala je Merida.

XIV

Red Peper i Kid Regan su izvlačili laku dvokolicu iz štale i vukli

je na sredinu dvorišta „Triangla H”.

Mat Hansen i Henk Nolan su u tom času izašli iz velike rančerske kuće i predradnik je dao znak momcima da se zaustave. A kada su kauboji zastali, Hansen i Nolan su prišli ivici verande. Hansen je pozvao prstom Pepera.

Peper se malo približio, taman toliko da može da čuje šta gazda ima da mu kaže.

— Reci Meku Mekdonaldu — počeo je Hansen — da želim šest sanduka punih tih stvari, koje imaš zapisane na listi...

Za to vreme Kid Regan je uprezao konje u dvokolicu.

— I nemoj da mu dozvoliš da pokuša da vrda — nastavio je Hansen. — Potrebne su mi te namirnice. Sledećih nekoliko nedelja bićemo u kanjonu Treba menjati žigove na govedima. Ne želim da mi ljudi idu svaki čas u grad radi nabavki.

— A, ako, ipak, ne bude dao?

— Ako se bude mnogo bunio, nemoj biti nežan s njim. Bar ti nisi meka srca — nacerio se. — Reci, da će sve biti plaćeno, ali nemoj dozvoliti da te muva.

Peper je progutao knedlu. Nije voleo da mu se stalno natiče na nos ono što je ubijao po Meksiku. A Hansen je to radio često, naročito u poslednje vreme. Ipak, klimnuo je glavom i mirno rekao.

— Jasno, mister Hansene.

— Biće miran kao bubica — zacerekao se Kid Regan i potapšao dršku revolvera. — Ne brinite, gazda.

— Radite kako znate — rekao je Hansen. — I pazite da vam ne podvali, kad vam bude davao bod-

ljikavu žicu. On se ne raduje mnogo trgovini sa mnom... — zacerekao se. — A i kako bi, kad mu plaćam pola cene od one koju mu daju ostali rančeri.

— Biće sve u redu, gazda — rekao je Peper. — Ja znam kako treba sa starim Mekdonaldom.

— Polazite, onda — umešao se Nolan. — I, nemojte da se vratite tek idućeg meseca. Sve je već spremno da se žigovi na novim krdimama promene. To znači, nemate vremena ni za piće, ni za devojke. Jasno?

Peper i Regan su klimnuli glavama, a na licima im se videlo razočaranje.

Zatim je Peper pucnuo uzdama koje je držao u ruci, tako da mu je dugačka petlja virila s druge strane šake i zaprega je krenula.

Kada je kočija izgubila na zavijutku puta, Nolan se obratio Hansenu.

— Kada počinjemo? — upitao je.

— Noćas, a možda i sledeće noći. Zavisi kad će se ovi vratiti. Do kraja nedelje treba da bude gotovo. Sve zavisi od toga, da li će Luis uspeti da zavarava poteru. Kako bilo, da bilo, za dve nedelje stoka treba da bude spremna da je potramo na pijacu. Ne smemo je dugo držati ovde. Što pre ode pod nož, to bolje.

— Kuda ćemo ovoga puta? U Taksonu više ne smemo da se pojavljujemo. A ni u Tombstonu.

Hansen je slegao ramenima.

— Videćemo — rekao je posle kraćeg razmišljanja. U Flagstafu traže govedinu. Ali, to je suviše daleko. I rizično je. U toj oblasti je

Luis sakupljao goveda i terao ih ovamo.

— Znači, to otpada. Neko bi mogao da prepozna stoku — rekao je Hansen. — Odabraćemo neko drugo mesto, makar dobili i manju cenu. Ali, ne mogu ništa da kažem nasigurno, dok ne vidim Luisa.

— O kej. Nego, momci gore rade na brani, kao što si im rekao. Ali, malo su zabrinuti.

— Zbog čega? — namrštio se Hansen koji je želeo da se njegove zapovesti izvršavaju sa entuzijazmom.

— Boje se da bi rančeri mogli da primete razliku u dotoku vode i da se popnu da vide u čemu je stvar. Neće im se svideti kad vide branu. Shvatiće da hoćeš da kontrolišiš njihovu vodu i da im daješ koliko ti hoćeš.

Hansen se nasmejao.

Baš me briga, da li će im se dopasti ili neće. Kad ta brana bude gotova, moraće da mi plaćaju za vodu, ako žele da je dobiju. I to pod mojim uslovima.

— Da, mislim da će morati — složio se Henk. — I što je još važnije, ti ćeš postati još bogatiji...

— Mene zanima i jedna druga stvar, Henk — rekao je Hansen zagledan nekud u daljinu. — Možeš mi verovati da ću za šest meseci imati kontrolu nad celim ovim krajem. Svi rančeri će mi jesti iz ruke. A onda...

Henk ga je pogledao zapanjeno.

— Onda ću pokupiti sva njihova imanja — rekao je Hansen. — I kontrolisaću celu trgovinu stokom u Arizoni. — Do kraja godine, biću multimilioner, Henk. A oni koji budu uz mene, takođe, će biti bogati.

Možeš li to da nabaciš ljudima? Tako će veselije raditi.

Nolan je klimnuo glavom:

— Ja se slažem s tobom, Mate. Plan je dobar i mislim da ćemo uspeti. Idem sada da pogledam kako stvari stoje.

Hansen je sa visine klimnuo glavom, a Nolan se uputio prema koralicama gde je bio i njegov konj.

Rančer ga je posmatrao, izvesno vreme, a zatim se vratio u svoju radnu sobu. Seo je za sto, a lukav osmeh mu se pojavio na licu. Do đavola, pomislio je, ako plan zaista uspe, biću jedan od najbogatijih ljudi u Arizoni.

Naravno, to je zavisilo od mnogo stvari. Luis, bandit, morao je da mu dovodi goveda čiji je žig, uz najmanje rizika, mogao prepraviti u žig „Triangla H”.

Veliku olakšicu činilo je i to što u Signalu nije bilo predstavnika zakona. Tako je mogao da nametne svoj zakon.

Odjednom, dobio je ideju, koja mu se učinila genijalnom. Pomislio je da bi bilo kolosalno, da Nolana postavi za šerifa u Signalu.

Da, to će sigurno uraditi. Bio je ubeđen da je to odličan plan, u čiji uspeh nije sumnjao.

Uostalom, većina njegovih planova je uvek uspevala. Onaj odlazak u Takson, na primer. Tada je prvi put prodao tako veliko krdo i niko živ nije posumnjao. Sve je ispalo ne može biti bolje. A novac je prosto uleteo u njegov džep.

Trgao se. Učinilo mu se da čuje topot kopita. Koliko se sećao, nijedan od njegovih kaubojja nije to mogao da bude.

Namrštio se i prišao prozoru. Op-

sovao je tiho. Taj jahač je bio poslednji čovek kojeg je želeo da vidi ovde.

Izleteo je na vrata i stupio na verandu pred kućom. Želeo je odmah da reši stvar.

— Ne muči se da silaziš s konja, Samerse. — doviknuo je nezvanom gostu. — I, šta uopšte radiš ovde?

Link Samers ga je pogledao mirno, a zatim je sjahao s konja. Prebacio mu je uzdu oko vrata, a zatim, laganim korakom pošao prema rančeru.

— Mislim da sam ti rekao da ne... — počeo je Hansen.

— Čuo sam te. Rekao si mi da ne sjašem — odvratio je Samers i oštro pogledao rančera. — Ali, biće ti drago što sam sjahao, kad čuješ ono što imam da ti kažem.

— Sumnjam — odsekao je Hansen.

— Videćemo — odvratio je Samers nemarno. — U stvari, pozvao me i na piće. A možda...

— A možda će i sunce izaći na jugu... — dobacio je Hansen i iskezio se. — Ne volim da mi dolaze nezvani gosti.

Samers se nasmejao.

— Ne budi neučtiv, Hansene. Ja ti činim veliku uslugu, čoveče. Zaista, veliku. Već sam sreo Doda i Kugana i rekli su da dođem i da ti kažem ono što sam rekao i njima.

Hansen se namrštio i radoznalo cimerio Samersa.

— A to je?

— Šta je bilo s onim pozivom na piće? — pravio se Samers da nije čuo njegovo pitanje. — Užasno mi je suvo grlo. I, puno prašine. Dakle, šta je sa pićem?

— Ništa — odbrusio je Hansen.
— Sa mnom nemoj da se igraš, Samerse. Ako imaš nešto da kažeš, kaži to odmah.

Samers je video da je zaista preterao i nije želeo da dalje zateže napetu situaciju.

— Pa, dobro — nasmešio se, tobož, dobrodušno. — Treba da znaš da su se dogodile neke stvari, posle onoga što ste stavili starog Meksikanca na kočijaško sedište kočije.

— Na primer?

— Na primer, da se kočija raspala, dve žene se osakatile, jedna od njih je ostala slepa, a Meks je mrtav. Eto, to.

Dok je on govorio, Hansen je gričkao usnu, ali ga je pažljivo posmatrao.

— Tako kažeš. Imaš li još nešto?

— Imam. Ali sada bi zaista mogao da mi daš piće...

— Ima vremena — Hansen nikako nije želeo da Samers pomisli da od njega sada zavisi kakva će atmosfera biti na ranču. Prvo ispričaj sve što imaš.

— Pa, eto, u potragu za vama počao je Dok Holidej. On je sada opunomoćenik kompanije i, čini mi se, maršala Tarnera. Onog što vas je isperjao iz Taksona — nacerio se

— Da sam na tvome mestu ne bih se cerekao — opomenuo ga je Hansen. — Može svašta da se dogodi, pa da ti presedne. Ti si na mome ranču.

— To znam, a kad sam došao ovamo, znači da sam prijatelj. Osim toga, mislim da su ti potrebni ljudi. Mene su otpustili, jer, ako se sećaš, nisam ni dotakao pušku, kad ste nas napali.

— Za takvu stvar bih te otpustio i ja. Ali, o tom, potom. Nastavi... šta još imaš da kažeš?

— Pa, obavestio sam Doda i Kugana da dolazi Holidej. Oni su me poslali da ti to javim, a njih dvojica su otišli da mu postave zasedu.

U trenutku kada je Samers završavao svoju priču, u dvorište su ujahali Nolan i Larami.

— Ispričaj Henku i Laramiju ono što si rekao meni — obratio se Hansen Samersu.

Link Samers je uzdahnio i ponovo počeo da priča.

Dok je on pričao, malo dalje od njega, stajao je Larami i sa bolnim izrazom na licu pridržavao sebi ruku, koja je bila umotana u maramu. Kada je čuo Samersovu priču, izraz na licu mu se promenio.

— Šta se to, do đavola, dogodilo s tobom? — upitao je Hansen Laramija.

— Nagazio mi bik na ruku — odgovorio je Larami, grčeći se. — Uh kako boli. Bojim se da mi je slomio prste.

Ako se Larami nadao da će ovim izazvati sažaljenje svoga gazde, prevario se.

— Pa, idi do doktora da ti to propisno previje — rekao je Hansen hladno — Do đavola, baš česna ruka. Da si bar vešt da potežeš i levom kao s njom. Kad podeš doktoru, navrati do bakalina i reci Reganu i Peperu za Doka Holideja.

— Možda su ga Dod i Regan već sredili, tamo, na putu — umešao se Samers.

Hansen je opsovao.

— Možda — rekao je nabusito. — Samo čuo sam za Doka Holideja. Taj ima reputaciju kao malo ko.

Kažu da je brz kao misao. A pričaju da može da ubije čoveka bridom šake. Priča se, da zna gde treba da udari, tačno u mesto... Svašta se priča. Prema tome, daj bože da su ga sredili. Ali, ne bih se kladio na to. Ne bih, boga mi!

— Šta čekaš ti, Larami? — viknuo je besno Hansen. — Odlazi već jednom. Hoćeš da ti se to da na zlo? Ko će da te neguje?

Larami je klimnuo glavom.

— Moram prvo da se operem. Ne mogu ovako prljav — rekao je Larami i pošao.

Hansen je podviknuo za njim.

— A uslugu tog krpača kostiju ćeš platiti sam. Da si bio pažljiviji, to ti se ne bi desilo. Prema tome, ja ne odgovaram za udes, niti ću platiti.

Laramijeva usta su se iskrivila u neku čudnu grimasu. Opet je klimnuo glavom i ušao u kaubojsku spavaonicu.

— Taj Holidej nije odabrao baš najbolje vreme da se mota ovuda, Mate — progundao je Nolan posmatrajući Samersa.

— Ne znam — slegao je ramenima Mat. — Ali, po onome što sam čuo o njemu, za njega nijedno vreme nije loše.

Tek tada se zagledao u Samersovo izubijano lice.

— Šta ti misliš o tome, Samers?

— Slažem se s tobom. Hansene — klimnuo je glavom Samers. — Taj kućkin sin me je prebio. A brz je na revolveru, kao munja.

Zastao je nekoliko trenutaka, kao da se kolebao da li da im kaže sve.

— Ti kao da hoćeš nešto da pi-

taš? — podstakao ga je Nolan. — Ili, možda, imaš još nešto da kažeš?

— Pa... ne — otezao je Samers. — Malo pre sam rekao Hansenu da su me otpustili iz kompanije... posle onog vašeg napada. Pa sam mislio... možda bi tu bilo nekog posla za mene. I to sam te već pitao Mate.

Hansen je odmerio Samersa, a zatim je njegov pogled pao na revolver, koji mu je ležao nisko u futroli. Pogledao je u Nolana koji je, takođe, odmeravao Samersa.

Kao po komandi obojica su skrenuli poglede ka koralu gde je Larami upravo sedlao konja s name-rom da pođe u Signal kod lekara. — Misliš li zaista da je Dok Holidej mogao da sredi Doda i Kugana? — upitao je Nolan rančera.

— Mislim da on to može — odgovorio je Hansen i pažljivo pogledao Samersa. Progovorio je glasom koji je postao opasno tih.

— Nešto mi je palo na pamet. Kako je Dok mogao da sazna ko smo mi? Hoću da kažem, ko je napao kočiju. Svi smo imali maske, koliko se sećam.

Samers se nelagodno premeštao s noge na nogu.

— Pa, ja ne znam — zamucio je. — Možda vas je prepoznao neko od putnika. Imali ste ista odela u kojima ste bili u gradu. Neko je mogao da prepozna i vaše konje...

Hansen je lagano njihao glavu pokazujući time da ne veruje ni jednu jedinu reč.

— Ne verujem da bi nas prepoznali. Bar ne po tome o čemu ti govoriš. Čak ni onaj stočarski trgovac nije mogao da kaže odakle smo, iz prošlog razloga, što mu to ni-

smo rekli. Mora da nas je odao neko, ko nas je poznavao od ranije. Neko, kao ti Link. Ti mene poznaješ, a i nekoliko mojih ljudi. Jahao sam sa Luisom pre nekoliko godina u Santa Fe. Sećaš li se?

Samers se sav promenio. Pokušao je da se nasmeši, ali to mu je jedva nekako uspevalo.

— Da — rekao je posle izvesnog vremena. — Sećam se. Bilo je to, doduše, davno...

— Ne moraš da budeš toliko nervozan. Hteo sam samo da te podsetim... — nacerio se Hansen.

— Pa, rekao sam ti da sam se setio. I prepoznao sam vas naravno, onda kada ste napali kočiju. Ali, Dok je to znao pre nego što me je prebio.

— Jesi li siguran u to? — upitao je Hansen tiho sa prizvukom ironije u glasu. — A zašto te je prebio? Mora da je imao neki razlog?

Samers je shvatio da je upao u klopku i počeo je nervozno da se vrpolti. Zatim je slegao ramenima i pogledao rančera u oči. Trudio se da izgleda hladno i pribrano.

— Mislim da je to bilo zbog mog ranijeg postupka prema njemu... Hoću da kažem da sam mu pretio... Napisao sam mu pismo u kome sam mu rekao da ću ga prebiti.

Hansen je prasnuo u smeh, a odmah zatim pridružio mu se i Nolan.

— Kako se to tebi moglo desiti? I zar ti, uopšte, znaš da pišeš?

— Toliko znam Ali, to pismo nisam ja ni pisao. Samo sam govorio šta treba da se piše.

— A ko ti je to pisao? — kikotao se Hansen. Nisam znao da imaš sekretara! Ho! Ho! Ho!

— Pa, pisala mi je Lili. Ona devojka iz saluna „Kristal Sliper”...

— Jaka firma i taj salun, i ta tvoja Lili — odjednom se uozbiljio Hansen. — Nego, nisi nam ispričao do kraja, to sa tučom. Zbog čega kažeš da te je prebio. Napisao si mu pismo, pa šta? Ili si mu, možda, napisao nešto, što nije želeo da čuje?

— Pa, tako. Nije mu se dopalo to što sam napisao, pa je došao i isprebijao me.

Hansen ga je posmatrao neko vreme, a onda se okrenuo Nolanu.

— Veruješ li mu ti, Henk? — upitao je.

— Ne — odgovorio je Nolan kroz zube. — Mislim da laže kao pas. Ne verujem ni jednu, jedinu reč.

— Hej, čekajte malo — pobunio se Samers čije je lice pocrvenelo od gneva.

Međutim, Nolan je nastavio, ne obraćajući pažnju na njega.

— Ja mislim da je taj Dok Holidej prebio Linka. To verujem. Ali, ubeđen sam da je to radio iz određenog razloga i tako dugo, dok nije čuo ono što ga je zanimalo. Dok Link nije rekao sve što zna.

— Ali... — pokušao je da protestuje Link.

— Sad ja govorim Link — besno ga je pogledao Nolan. — Nisam još završio. Dakle, posle toga, uhvatila te je panika, pa si pomislio da se možeš iskupiti, ako dojuriš da nas upozoriš. To je jedna stvar...

— A druga? — cerekao se Hansen.

— A druga je jasna. Nadao se da ćemo mi srediti Doka Holideja i tako obaviti posao za koji on nije

imao dovoljno hrabrosti. Jesam li pogodio?

Lice Linka Samersa sada je bilo bledo od besa. Disao je teško kroz spljoštene nozdrve i očima je se-
kao Henka Nolana.

U jednom trenutku, ruku je pri-
neo dršci revolvera i tiho rekao,
gledajući čas jednog, čas drugog.

— Ja imam dovoljno hrabrosti da
ti te reči nabijem u zube, mister.
Povući ćeš ih, dok trepnem okom.

Nolan se nasmejao.

— Nemam ništa protiv, samo ako
uspeš.

Hansen je stupio korak bliže dvo-
jici bandita, koji su se već odmera-
vali.

— Onaj koji pobedi, imaće moju
zaštitu — rekao je. — Ako to budeš
ti Samerse, postaćeš predradnik na
mestu Nolana. Eto!

Nolan se besno okrenuo prema
rančeru, ali, jedan brz pokret mu je
skrenuo pažnju.

Link Samers je već potezao re-
volver iz futrole i Nolan je mogao
da učini samo ono što je učinio.
Potegao je svoj „kolt“ i, istovre-
meno skočio u stranu.

Dva revolvera su opalila istovre-
meno. Skoro, istovremeno. Jer, je-
dan je, ipak, bio brži. A taj je bio
i precizniji.

Na grudima Henka Nolana ras-
cvetala se crvena krvava mrlja, a
u očima mu se pojavio izraz neve-
rice.

Na Samersu je bio probijen samo
rukav košulje.

Henk Nolan se skljkao u praši-
nu, a Samers je opalio još dva met-
ka u njegovo telo, koje se trglo pri
svakom udaru i najзад se sasvim
umirilo.

Tada je na scenu, opet, stupio
Hansen. Na njegovom licu se videlo
iznenađenje.

— Do đavola! — opsovao je, po-
smatrajući svog mrtvog predradni-
ka. — Do đavola, nisam verovao da
neko može da pobedi Henka Nolana
u otvorenom dvoboju. Ali, ti si
ipak, imao prednost, jer je on po-
gledao u stranu.

— To je bilo glupo s njegove
strane — rekao je Samers hladno.

— Tu je pogrešio.

Napucao je usne i popunio ma-
gacin svog revolvera. Zažmirio je i
potražio Hansenove oči. Onda se
drsko iskezio, kao da mu je rekao
da više neće trpeti maltretiranja.
Ali, samo je rekao.

— Pobedio bih ga i da nije po-
gledao u stranu.

Hansen se malo štrečno, ali je
svim silama nastojao da pokaže
svoju nadmoćnost.

— Ipak mi se to nije svidelo —
rekao je.

— To je tvoj problem — prese-
kao ga je Samers. — A sada, nas
dvojica treba nešto da se dogovori-
mo. Ja treba da dobijem ono što
je Nolan imao, a i više od toga...
Nadam se da se sećaš šta si rekao
pre ovoga.

— Sećam se.

— Imaš li nameru da održiš reč?

Hansen je posmatrao revolver u
Samersovoj ruci, a zatim se nasme-
jao.

— Bilo bi ludo da kažem, ne!
Je li tako? Ipak, imaš ono što si
hteo, Link.

Link se nacerio i klimnuo gla-
vom.

— To mi se dopada. Konačno, i
zaslužio sam.

— Valjda — nacerio se i Hansen.
— Henk Nolan je bio dobar, a pošto si ga pobedio, znači ti si boji. Dodi u moju radnu sobu da ti objasnim planove u vezi sa „Triangl H” rančom.

Samers ga je pogledao iskosa.

— Čekaj malo — rekao je. — Moraš nešto da mi kažeš. Hoće li se neko od ljudi buniti zbog ovoga? Ako misliš da će neko nešto reći, kaži mi ko je taj. Idem odmah da sredim s njim račune. Neću da stalno mislim, hoće li mi neko pripući u leđa.

Gledajući ga nekako ispod oka, Hansen je lagano mahnulo glavom, a usne je stisnuo i procedio.

Ovde neće biti nikakve gužve... ni zbog čega. To znaju svi, koji za mene rade. Hoću da znaš i ti.

— U redu — rekao je Samers i spustio revolver u futrolu.

— Hajdemo sada unutra — pozvao ga je Hansen. — Treba da ti objasnim sve detalje...

Bilo je nečeg pobeđničkog u Samersovom držanju, kad je prekorao Nolanovo nepomično telo.

Ušao je za rančerom u kuću i zatvorio vrata za sobom.

XV

Merida Hernandez je znala da neće moći da stigne u grad pre Doka Holideja.

On je pošao dalje putem, a ona je trebalo da uđe u grad s juga, što je značilo da će morati da obilazi u priličnom luku, mesto na kome su se našli ona i Dok. Celo jedno brdo je morala da obide.

Zato je Dok trebalo da je sačeka pred samim gradom otprilike sat i po, kako bi joj dao vremena da ga stigne.

U stvari, shvatili su da je bolje da devojka prva uđe u grad. Ako počne da se raspituje o ranču, čim stigne, doznaće više nego kad Dok uđe u grad sa mrtvacima. Tada će sigurno biti svakojakih uzbuđenja i ljudi neće biti najspremniji da daju bilo kakve informacije.

Međutim, dok je devojka jahala kamenitim putem, neki kamenčić se zaglavio pod potkovicu njenog konja i životinja je počela da hramlje.

Merida je sjahala i pregledala povređenu nogu. Nije joj se nimalo svidelo ono što je videla. Jedva je uspela da izvuče kamenčić, koji se zaista duboko zavukao.

Kada je, nešto kasnije, uziahala, konj je lakše išao, ali je, ipak, primetila da ne ide brzo kao pre.

Nekoliko milja kasnije, konj je ponovo počeo da hramlje jače, a zatim je stao i počeo da njišti.

Merida je opet morala da sjaše. Nesrećni konj je podigao povredjenu nogu iznad tla, kao da se boja da se osloni na nju. Ponovo je pregledala kopito. Činilo joj se da malo pre nije izvadila ceo kamenčić, pa se onaj deo, koji je ostao, zabio još dublje, u meso.

Stvari su počele da se komplikuju, a to nije bilo dobro. Uzalud je Merida, po ko zna koji put, pokušavala da izvadi kamenčić iz kopita. Kad god bi pokušala da zavuče vrh noža u ranu, konj bi zaništiao i zamahnulo nogom tako, da je jedva uspevala da izbegne njegove udarce.

Najzad je shvatila da na taj način neće postići ništa. Povala je konja za uzde i nastavila pešice. Bilo joj

je jasno da u grad neće stići pre Doka Holideja, a kad on jednom stigne tamo sa dva mrtvaca preko konja, imaće dosta muke. O „Trianglu H” niko neće hteti ni da pisne.

A tek šta će se desiti ako je neko već javio Hansenu da Dok dolazi, nije smela ni da pomisli.

Ljutito je stisla zube, jer je znala da neće stići na vreme, da bi pomogla Doku, ako zapadne u neku gužvu.

XVI

A Dok Holidej je upravo bio na putu da uleti u gužvu, mada to nije znao, dok je ulazio u glavnu ulicu Signala, vodeći za sobom dva konja preko kojih su bila prebačena tela dvojice mrtvaca.

Dugo je čekao pred gradom, a kod se Merida nije pojavila, shvatio je da se nešto dogodilo i najzad je morao da udje. Nije mogao većito da čeka s onim mrtvacima na konjima. Morao je da ih preda bar pogrebniku, ako već nema predstavnika vlasti.

Osim toga, bio je već na putu dan i noć, pa je i njegov konj bio zamoren. Trebalo ga je i napojiti i nahraniti. Sve su to bili razlozi, koji su zahtevali da ostavi Meridu njevoj sudbini. Bar u ovom trenutku. Ostalo mu je jedino da se nada, da će se ta odrešita devojka nekako snaći.

Iznenadio se kada je tako rano pred prodavnicom mešovite robe ugledao jednu dvokolicu na koju su dva momka tovarila teške koturove bodljikave žice.

Ruke su im bile umotane krpama da se ne bi naboli na žicu i Dok je

pomislio da je to dobro. Jer, ako im padne na pamet da pripucaju, trebaće im za to prilično vremena.

Ipak, nešto mu se učinilo sumnjivo, pa je svratio u sporednu ulicu. Obradovao se kad je video da je stigao tačno ispred štale.

Medjutim, štala je bila zatvorena i na njegovo lupanje niko nije odgovorio.

Ipak, dok se on tu bavio tamo kod dvokolice posao je bio obavljen.

Peper i Rogan su brisali znoj sa čela i zadovoljno su zagledali da li je sve u redu.

— Jesi li, molim te, čuo onog Nolana? — upitao je Regan.

— Šta to?

— Pa ono, da se ne zadržavamo. Nek ide do djavola! Šta on misli? Zar nismo zaslužili da popijemo bar po jednu kriglu hladnog piva?

— I dve, i dve — nasmejao se Regan. — Briga me za Nolana. Trebalo je da on dodje ovamo, da malo povuče ove žice...

— Tačno. Hajde onda da namirimo račun sa Mekdonaldom, pa da podjemo nekud da speremo ovu prašinu iz grla, pre nego što krenemo na ranč.

— Do djavola! Zar neće biti vremena i za devojke.

Peper je čutao neko vreme, a zatim odmahnuo glavom.

— Bolje ne! — rekao je. — Ako Hansen čuje, oderaće nas kao jarce.

Ušli su u trgovinu. Tamo je stari Škotlandjanin već spremio račun za robu, koju im je prodao.

Za to vreme, pošto nije imao drugog izlaza, Dok je jahao glavnom ulicom, privlačeći poglede retkih prolaznika, koji su zagledali tela poginulih.

Pogledom je tražio firmu pogreb-
nika i zastao je, kada je na tabli,
koja je bila okačena iznad Mekdo-
naldove radnje ugledao natpis da se
tu pružaju i pogrebne usluge.

Zaustavio je konja pred radnjom
i sjahao. Prebacio je uzde konja
poginulih napadača preko prečke i
spremio se da udje u prodavnicu.

Medjutim, na ulici se već saku-
pio izvestan broj ljudi.

— Šta se to dogodilo, mister? —
upitao je jedan, ali Dok nije obratio
pažnju na to pitanje.

Upravo je zakoračio da udje u
trgovinu, kada se skoro sudario sa
dva kauboja koji su izlazili.

Kid Regan je još zastao na vrati-
ma i preko ramena dobacio trgov-
cu.

— Ti, prokleti derikožo! Čekaj
samo, dok Mat Hansen čuje za ovo!

Nismo se nadali da ćeš ranču „Tri-
angl H” nabiti tolike cene.

— Hajde, ne budi glup — dopro
je iz radnje Mekdonaldov duboki
bas. — Čovek, valjda, ima pravo na
zaradu.

— Idi do đjavola! — viknuo je
Regan i izašao na verandu.

Tek tada je primetio da je njegov
kompanjon zastao na stepeništu ko-
je je sa verande vodilo na ulicu. A
odmah zatim i razlog tog njegovog
zastajanja. Dva tela su bila preba-
čena preko konja vezanih za prečku
pred radnjom.

— Do đjavola! — rekao je tiho.

Dok je video reakciju oba čoveka
i odmah je shvatio situaciju. Bio je
siguran da su to ljudi Mata Han-
sona.

To se pokazalo kao tačno već tre-

nutak kasnije, kada su obojica krenuli prema njemu.

— Jesi li ti to učinio? — upitao je Peper, sav narogušen, spuštajući ruku na dršku svog revolvra.

Okupljena masa je počela da se rastura po zaklonima, znajući šta će se sada dogoditi.

Jedino se Dok Holidej nije ni pomerio s mesta. Klimnuo je glavom i malo napućio usta.

— Hoćeš da kažeš, da si ti ubio obojicu? — ponovio je Peper zgranut ovolikom hladnokrvnošću.

— Samo jednog — odvratio je Dok Holidej.

— A šta se dogodilo sa drugim? Da nije umro od straha? — besno je pitao Peper.

Dok Holidej je odmahnuo glavom i pogledao ga iskosa, kao da mu je već bilo dosta tog ispitivanja.

— Njega je sudio moj kompanjon, kada je pokušao da puca u mene... Iz zasede.

Kada su čuli reč „kompanjon” Peper i Dod su se osvrnuli oko sebe tražeći očima drugog jahača.

Medjutim, nisu mogli da vide nikog nepoznatog. Samo tamo, dosta daleko, na ulici, ugledali su jednu devojkicu, koja je ulazila u grad vodeći konja za sobom.

— A gde ti je taj kompanjon? — upitao je Peper s očiglednom nevericom u glasu.

Dok Holidej je uglom oka ugledao Meridu i čim je video da joj konj hramlje, shvatio je šta se dogodilo. Slegao je ramenima.

— On se uvek nadje u blizini, za slučaj da mi bude potreban — rekao je.

— Prokleti banditu! — zagrmio je Regan kome je već bilo dosta

ovog razgovora za koji je već mislio da postaje mek. Kladim se da si ti bio u zasedi. Samo tako se moglo dogoditi ovo što se dogodilo. Inače, ne verujem da bi mogao da smakneš i jednog od njih. Dod i Kugan su bili odlični strelci. Ovde nema čoveka koji je bio brži od njih.

— Ipak, niste u pravu, mister — ironično se osmehnulo Dok. — Oni su mene napali. Evo, pogledajte ove ogrebotine. A da su bili baš tako dobri strelci, ovo bi izgledalo sasvim drugačije. Srećom, nisu.

— Zašto bi oni tebe napali? Oni su bili mirni građani, zar ne ljudi? — obratio se Regan ljudima, koji su izvirivali iz svojih zaklona.

Medjutim, na njegovo pitanje niko se nije usudio da pisne. Ljudi su više voleli da se ne mešaju u ovo, jer su svi znali kako će se završiti. A onaj koji ostane, posle bi mogao da potraži objašnjenje od njih.

— I, ko si ti, bitango? — zapitao je Regan.

— Zovem se Dok Holidej — rekao je Dok dovoljno glasno da mogu da ga čuju okupljeni građani. U ovom trenutku, inače, imam punomoć kompanije „Interšop” i oblasnog maršala... Želim da vidim sve ljude sa ranča „Triangl H”, koji su učestvovali u napadu na kojiju pre nekoliko dana.

Peper i Regan su izmenjali poglede. Očigledno, nisu bili pripremljeni da čuju to što je rekao Dok.

Uostalom, ni mnogo pametnijim od njih dvojice ne bi palo na pamet da bi se u Signalu, gradiću bogu iza ledja tako reći, moglo dogoditi da se pojavi neko ko makar zastupa zakon. Ne, to nisu očekivali.

Merida Hernandez je u tom času zaustavila konja pred štalom i počela da otkopčava sedlo, motreći pažljivo na ljude koji su stajali pred radnjom.

Iako je bio u sasvim ozbiljnoj situaciji, Dok Holidej je pomislio kako je čudno da nije video da štala ima ulaz i s ove strane, iz glavne ulice. Sad mu je bilo jasno zašto mu tamo iza ugla niko nije otvorio.

Iz misli ga je trgao Peper.

— Ne znam o čemu govoriš, mister — kao čudio se gledajući Doku pravo u lice. — Kakve veze ima sa nama ta tvoja kompanija? „Interšop“ kažeš da se zove?

— U pravu si — nasmešio se Dok. Nema nikakve veze. Baš nikakve. Kompanija je kompanija, a kauboji su kauboji. Ali, kad se neki od njih napiju i počnu da prave glupe šale, u kojima jedan starac izgubi život, a mnogi ljudi budu povredjeni, onda to više nisu kauboji. To su bitange i ubice.

Peper i Regan su se vidljivo trgli.

— O... o čemu ti to govoriš? — zamucuo je Regan nesigurnim glasom.

Dok, međutim, nije obratio pažnju na njegovo pitanje. Okrenuo se prisutnim ljudima i detaljno ispričao razlog zbog koga se našao u njihovom mestu, kao i o svemu onome što mu se dogodilo od kako je krenuo iz Taksona, pa do ovog trenutka.

— Do djavola — izgubio je živce Regan. — Nećeš nas hapsiti zbog jednog matorog Meksikanca!

— To je bio jedan star čovek — ispravio ga je Dok. — To što je Meksikanac, nije uopšte bitno.

— U ovim krajevima je bitno — zarežao je Peper. — Meksikanci se ne računaju... Kao i psi — iskezio

se. — Meksikanci, Crnci, Indijanci...

Merida je već bila prišla sasvim blizu i Dok Holidej je jasno video kako se zgrčila na ove reči.

Skrenuo je pogled i nastavio da hladno odmerava dva kauboja. Zatim je pokazao prstom na ona dva leša.

— Pokušali su da me zaustave. Sada su mrtvi. A, ako ne budete pametni, pružiću vam priliku da im se pridružite.

Na Reganu i Peperu videlo se da su pobesneli. Doku je odmah bilo jasno da su oni kauboji koliko je i on, jer ovako su mogli da reaguju samo profesionalni revolveraši.

Razdvojili su se i postavili se tako, da su teško mogli da istovremeno budu meta napadaču... ili onom ko bi se branio.

Međutim, ni Dok nije bio od juče. Reagovao je munjevito i povukao se unazad nekoliko koraka, tako da je ipak mogao da na nišanu drži obojicu.

Samo trenutak, vladala je zategnutost, a onda je Reganova ruka neverovatno brzo krenula nadole.

Ali, do revolvera nije stigla. Grmnula je puška i on se uhvatio za grudi.

Dok se okrenuo. Desilo se ono što nije želeo. Nedaleko od njih stajala je devojka sa puškom, čija se cev još pušila.

Uputila je još jedan metak u Regana koji je već padao.

Onda je Peper potegao revolver.

Dok Holidej je reagovao brzinom munje. Izgledao je kao da mu je „kolt“ sam uskočio u šaku. Opalio je samo jedan hitac i Peper je pao preko verande.

Ipak, uspeo je da povuče još jednom ali njegov metak nije pogodio devojkicu, nego konja, koji je stajao privezan pred štalom. Životinja je pala i počela da se bacaka njišteći bolno, a Merida je pojurila prema njoj. Uz put se sapslela i pala u prašinu.

Dok Holidej je stajao mirno i posmatrao još dva nepomična tela.

Gadno je počelo, pomislio je. Ovde je čitavo groblje, a ko zna ko je od ovih prisutnih gradjana još zainteresovan da se obračuna s njim. Samo, to ovoga puta neće biti u otvorenom dvoboju. Biće to negde iza nekog ugla... bio je siguran.

Iz misli ga je trgao topot kopita. A trenutak kasnije odjeknuo je pucanj iz revolvera.

Promašio je, i to je dalo Doku vremena da skoči u stranu. Okrenuo se i ugledao čoveka sa ječnom rukom u zavoju. U onoj drugoj držao je „kolt“ uperen u njega.

Medjutim, desilo se nešto potpuno nepredvidjeno. Kada se približio dovoljno i ugledao Dokov revolver kako se podiže prema njemu, čovek je odjednom zaustavio konja, okrenuo ga u mestu i upaničeno ga obo mamuzama.

Životinja je njisnula i kao strela poletela ka izlazu iz grada. Bilo je to, zaista, neverovatno.

Dok Holidej je opalio za njim, ali je čovek već bio zaklonjen oblakom prašine, koja se digla pod kopitama njegovog konja.

U tom času mu je priletela Merida Hernandez.

— To je bio njihov čovek! — vikala je. — Hteo je da im pomogne! Sigurna sam.

— To mi je jasno — umirivao je Dok. — Ali, neka ga. Neka ide.

— Ne! — besno je vrisnula devojkica pokušavajući da izvuče Dokov „karabin“ iz futrole na sedlu.

Dok je priskočio da je spreči. Medjutim, ona ga je žestoko opalila nogom po cevanici.

Ali, Dok je već zgrabio obema rukama i nije joj dao da mrdne.

Devojkica se besno otimala, vičući nešto na svom jeziku, što nije bilo nimalo pohvalno za Doka. Konačno je on izgubio strpljenje i žestoko je prodrmao držeći je za mišice.

— Slušaj ti, divlja mačko! — povikao je. — Ja hoću da se on vrati na ranč. Neka obavesti Mata Hansena o svemu što se dogodilo.

Devojkica je odjednom prestala da se bori.

— Zašto? — upitala je.

— Želim da Hansen zna šta će imati protiv sebe, ako krene u borbu. Eto.

Devojkica ga je gledala, očigledno ne shvatajući. Bila je toliko besna i ojadjena da nije mogla da shvati ni mnogo jednostavnije stvari od ove Dokove taktike. Osim toga, smatrala je da bandite treba pobiti kao besne pse, jednog po jednog, kako koji dodje pred njenu pušku. Nije shvatala, čemu sve to odugovlačenje.

— Pa, šta ćemo onda... Kakve to veze ima... Šta ćemo sad da radimo? Hoćemo li odmah ići na ranč? Oni će znati pre nego što mi dodjemo, ako vam je toliko stalo do toga.

— Ništa od svega toga — uzdahnio je Dok. — I kog đavola ste se upetljali u sve ovo? Valjda niste mislili da to niko ne može da reši? Ili bi vam se svidjalo da vam osakate tu vašu lepu figuru...

Devojkica je nešto besno ubacila,

što je očigledno bila psovka. Onda ga je pogledala i rekla na engleskom.

— Ne ponašajte se prema meni kao prema vašim američkim kokoškama koje gajite po kućama. Pitala sam vas šta ćemo sada?

— Čekaćemo — rekao je Dok. — Ovde, u gradu. Pustićemo Hansena da dodje ovamo, umesto da mi idemo po njega.

Devojka se namrštila i zamišljeno ga pogledala. Bila je već smirenija i izgledalo je da će se s njom moći razgovarati normalnije.

— Ja bih više volela da mu pođem u susret — ipak je rekla. — To ću i učiniti.

— Nećeš, lavice! — rekao je Dok. — Pošto ne voliš da izigravaš kokošku, valjda smem da te tako zovem.

Ona ga je presekla pogledom.

— A ko će me to zaustaviti, htela bih da znam?

— Ja — rekao je Dok jednostavno. — Ne mogu dozvoliti da te tamo ubiju.

— To ne bi bilo važno, ako bih pre toga smakla čoveka, koji je ubio mog oca — rekla je devojka.

Dok je bio iznenadjen ovolikom rešenošću.

— Do đjavola — promrsio je. — Ti baš kao da tražiš smrt, Merida.

— Za mene to uopšte nije važno — slegla je ramenima, a u očima joj je bio beskrajno tužan izraz što Dok ni za trenutak nije posumnjao u istinitost njenih reči.

— Neće od toga ništa biti, devojko — rekao je Dok. — Ostaćeš ovde, a oni će doći kao muve na med. Videćeš. Još do večeri svi će biti ovde. Ti ćeš ostati živa, a pravda će biti zadovoljena...

— U redu — rekla je devojka tiho. — Ovoga puta ću te poslušati. Uradiću kako želiš...

— Tako valja — rekao je Dok, ali nimalo nije bio ubedjen da će devojka održati obećanje.

Znao je dobro da će s njom biti problema. Čim njegova pažnja oslabi, izgubiće mu se iz vida i odjurice na ranč, u to je mogao da se zakune. A kakvu će gužvu to da napravi, nije smeo ni da pomisli. Konačno, on je ovde, kakav-takav, predstavnik zakona i zadatak mu je da štiti i njen život.

Što je još važnije, on joj to duuguje, jer je i ona spasla njegov. A to je stvar koja se na Divljem zapadu veoma poštuje.

I naravno, čak i bez svega toga, nije volela da nekoga vidi kako gine bez razloga. Naročito, ako je to devojka.

XVII

Mat Hansen je sa nevericom posmatrao Laramiju, a zatim se okrenuo prema Samersu, koji je sedeo u jednoj fotelji i pušio cigaru. Izgledalo je da su obojica bili u dobrom raspoloženju.

— Šta se to dogodilo, Larami? Nećeš mi, valjda, reći da si već bio kod lekara? Koliko vidim na ruci ti je stari zavoj — rekao je Hansen koji se uvek trudio da bude na visini trenutka i da ne pokaže veliko iznenadjenje ili, ne daj bože, strah.

— Nisam ni video lekara — zadihano je odgovorio Larami.

— Kako? Zar nisi išao u Signal? — napregnuto ga je posmatrao Hansen. Bilo mu je jasno da se dogodilo nešto ozbiljno, jer Larami nije momak koji se zbuni tek tako.

— Svi su mrtvi! — rekao je Larami. — Svi!

— Ko svi? — upitao je Hansen. — Govori, šta si se tu ukipio.

Samers je počeo nervozno da se vrpolji. Znao je dobro, ako se dogodilo nešto kao što je ovo o čemu očigledno govori Larami, Hansenov bes bi mogao da se sruči na njega. A to je bilo poslednje što je želeo u ovom času, kad su njih dvojica, taman, počeli da govore o poslovima.

— Tamo, u Signalu pred bakalnicom leže Peper i Regan... Ubijeni. A na konjima još dvojica... Nisam tačno video, ali pretpostavljam da su to ona dvojica... Dod i Kugan.

— Znači, svi su gotovi. To je mogao da učini samo jedan čovek — Hansen je pogledao Samersa.

Ovaj je značajno klimnuo glavom.

— Dok Holidej? — rekao je Hansen. — Do đjavola, kad je već stigao da napravi takav ršum?

Nastala je tišina u kojoj je svako bio zabavljen svojim mislima. Hansen je dobio prstima po stolu, a onda je procedio kroz zube.

— To je da čovek pljune! Kauboji... revolveraši! A pobiye ih jedan čovek, kao da su stenice. Sve odjednom... Sam...

— Izgleda da nije sam — tek tada se setio Larami. — Uz put sam sreo štalara Koknera. Kaže, da mu pomaže neka devojka. Meksikanka.

— Meksikanka? — ponovio je Hansen, a onda upitao Samersa. — Imaš li pojma ko bi mogla da bude ta devojka?

— Ako je Meksikanka, to bi mogla da bude samo kćerka onog starog... Hernandeza — rekao je Samers polako. — Samo, gde li su se upoznali?

— Zar ona ne živi u Flatroku? — upitao je Hansen. — Čini mi se da je stari govorio da ide kod kćerke u Flatrok.

— Tačno. Samo, ja sam video Doka Holideja kad je izlazio iz Flatroka. Nije razgovarao ni sa kim. A i Sol Mekintoš bi mi rekao...

Začutao je i pucnuo prstima.

— Do đjavola! — rekao je. — Sada sam se setio. — Kada sam polazio ovamo, jedna Meksikanka je upravo krenula prema štali. Žurila je kao da joj je nešto veoma važno.

Okrenuo se prema Laramiju.

Imala je na sebi plave pantalone i sivu košulju? I, šesir širokog oboda, zar ne?

— Možda — rekao je Larami. — Nisam je dobro video. Imao sam suviše brige oko sebe. Konačno, ni u snu nisam sanjao da ću naići na ono groblje... Šta je taj čova uradio... I kad pre?

— Pa, nije da baš nije imao vremena — obrecnuo se Hansen. — Naročito, ako su one dve budale svratile na neko piće. I ta suknja... šta se ona meša?

— To je Meksikanka — zamišljeno je rekao Samers.

— Pa, šta ako je Meksikanka? Sad si mi otkrio da dišem vazduh — sve se više ljutio Hansen. — Šta ako je Meksikanka?

— Hteo sam reći da je sigurno krenula da se osveti. Samo to sam hteo da kažem — pomirljivo je rekao Samers, sve više shvatajući da se Hansen osilio do te mere, da nije dozvoljavao da mu se bilo šta kaže.

Mat Hansen je udario rukom po stolu.

— Neka idu do đjavola i Dok, i ta devojka, ma ko ona bila. Ne trpim da mi se neko plete oko nogu.

Naročito sada, kada imam planove koje treba da ostvarim što pre.

Opet se obratio Laramiju.

— Da li si se često osvrtao, dok si jahao ovamo? — upitao je.

— Da, gazda — spremno je odgovorio Larami. Videlo se da je dobro znao kako da razgovara sa Hansenom. — I, išao sam zaobilaznim putem. Nisam, valjda, lud da ih dovedem ovamo. Uostalom, ne verujem...

— Nemaš ti šta da veruješ ili ne veruješ — planuo je Hansen. — Sada su svi pametni. Svi hoće da imaju neko mišljenje. Odgovaraj kratko i jasno, samo ono što je činjenica.

— Pa... nikoga nisam video da ide za mnom, eto to... — slegao je ramenima Larami i odmahnuo glavom kao djače kad ga uhvate u nekom nestašluku.

Da ga je neko video kako sad stoji pred Hansenom, ne bi mu palo na pamet da je to jedan od najkorelijih ubica Divljeg zapada. A kakav je tek onda bio Hansen?

— Ne verujem ni da bi se Dok mrdnuo iz Signala — rekao je Samers. — On je suviše pametan. Ne uleće u klopku, ako baš nije prinuđen. A ovde bi bilo... kao u mišolovci.

Nešto kao osmeħ zatitralo je na Samersovim usnama, ali se zaledio kada ga je Hansen presekao pogledom.

— Sigurno da je pametan, kad je uspeo da smakne četiri revolveraša, dok si trepnuo okom — rekao je Hansen. — I ne verujem da će doći...

— Neće — bio je kategoričan Samers. — To nije njegova taktika.

— Ne bulazni Samerse — presekao ga je Hansen. — Ne tiče me se

kakva mu je taktika. Ja na to gledam iz svoga ugla. Jedino što želim to je da mi se ta bitanga Dok Holidej ne mota ovuda. Ne, u ovom času, kada je ranč pun goveda, koja mi je ovih dana doterao Luis. Trebaće učiniti nešto...

Značajno je pogledao Samersa, a ovaj je klimnuo glavom.

— Ja bih mogao da odjašem u Signal i da se pobrinem za njega — rekao je i hladno pogledao rančera, dajući mu time na znanje da to čini svojom voljom i ne iz entuzijazma. — Naravno, ako budeš umeo to da ceniš — dodao je.

Hansen se namrštió. Nije mu se svidjao ovaj bezobrazluk, ali, otpleo je, što inače nije bio njegov običaj.

To je shvatio i Samers, ali znao je da je Hansen u škripcu zbog onih goveda i nije mu dao da od njega napravi svoga slugu, u najgorem smislu te reči, kao što je učinio s ostalima.

— Moglo bi da ti uspe — rekao je Hansen kao da nije čuo sve što je rekao Samers, ali u sebi se zakleo da će ovu propalicu srediti, čim gužva prodje. — Sve bi moglo da ispadne kao da želiš da mu se osvetiš za ono u Taksonu.

Onda se zamislio i ostao dosta dugo zagledan u jednu tačku na stolu. Najzad je odmahnuo glavom, kada je Samers već krenuo da ustane iz svoje fotelje.

— Ne, ipak nije dobro — rekao je. — Kompanija bi mogla da pošalje nekog drugog čoveka... Možda i vojsku... Hm... Nešto se mislim... ali, ne verujem da bi Dok Holidej primio mito?

— To sigurno ne bi — složio se Samers. — Ali, imam jednu ideju. Možda bismo mogli da iskoristimo

tu devojkju. Ja mislim da bi on omekšao, kada bi nam ona pala u ruke.

— Šta? Da ga ucenjujemo? — zgrnuo se Hansen. — Ni lud ne bih pristao na tako nešto. Pa, znaš li ti šta bi se tada dogodilo? Tada bi u ovom kraju sve vrvelo od policajaca i tajnih agenata. Ne, to nikako. Taman posla da mi zakon dođe ovamo. Ja hoću da budem jedini zakon ovde.

— Pa... to baš neće moći — otegnuto je rekao Samers.

— Čini ti se. I ja imam svoj plan, ako hoćeš da znaš. Mislio sam da postavim svog šerifa u Signalu, a to ne bi moglo, ako bi mi policajci počeli da se muvaju ovuda.

— Pa, kako onda misliš?

— Mislim da i kompanija, i Dok moraju da budu zadovoljni. To nekako mora da se sredi.

— Kako, do đavola, to misliš da izvedeš? — upitao je Samers nestrpljivo. — Koliko dugo ovde me ljemo, a ti nikako da kažeš šta misliš.

Trgao se kad ga je Hansen pogledao. Tako mrkog ga još nije video.

— Ne govori tim tonom sa mnom, prijatelju — rekao je Hansen opasno tiho. — To ne podnosim. Nikako.

Samers je pocrveneo od besa. Ni on nije voleo da se s njim tako postupa. Ali, bio je mudar. Znao je da je upao u osinjak i da može gadno da prođe. Ipak, kada je Hansen otpljunuo pogledavši prema njemu, morao je da kaže.

— U redu, Hansene. Ali, to je zaista bio glup predlog, ako nemaš ništa protiv...

— Imam nešto protiv i zato zaveži — odbrusio je Hansen. — Zatvo-

ri već jednom ta svoja lajava usta, Samerse.

Samersovo crvenilo je postalo tamnije, a Larami se sav ukočio, kada se bivši pratilac kočije okrenuo prema njemu.

Međutim, Link Samers je progutao knedlu. Samo je klimnuo glavom, a Hansen je prišao Laramiju.

— Odjaši smesta do brane, Larami — naredio je. — Pokupi sve momke i dovedi ih ovamo. Možda će mi biti potrebno, ako odlučim da odjašem u grad.

— Igraćeš, znači, po Dokovoj melodiji — nacerio se Samers, koji nikako nije hteo da pokaže pokornost prema novom gazdi.

Hansen ga je ponovo hladno odmerio. Videlo se da je ovaj momak već počeo žestoko da ga nervira, što nije bilo nimalo preporučljivo...

— Otići ću u grad... možda... A, i ako odem, to će biti u vreme koje ja odaberem. Možda će neko misliti da sam izgubio živce i da sam naseo na Dokovu taktiku. Ali, to će biti samo zato, što ću ja hteti da se tako misli.

Okrenuo se zatim Laramiju koji je zastao na vratima.

— A šta ti, do đavola, još uvek čekaš? Pismenu molbu? — razderao se.

Larami se trgao i požurio iz sobe. Možda je i on imao neku primedbu na ovakav gazdin plan, ali nije se usudio ni da bekne.

Kada je Larami zatvorio vrata za sobom, Hansen je privukao stolicu i seo naspram Samersa.

— A sada mi lepo ispričaj sve o tome kako je kompanija „Interšop“ reagovala kada se saznalo za onaj napad. I sve što znaš o Doku Holi-

deju. Kako to da je Morgan njega angažovao? Pa, Morgan i ja se dobro znamo. Nisam se nadao da će on učiniti ovako nešto.

— On i ne bi. Ali, tek je došao. Još uvek je bio Tarner u gradu, kada se sve dogodilo. Tarner je i angažovao Doka Holideja. I kompanija, naravno. Enrajt je jedva dočekao da može nešto da mi prikači.

— Nisi ti u pitanju, prijatelju. Ti uopšte nisi važan niti me interesuje ko ti je šta prikačio. Ovde je u pitanju veliki biznis. I kao što sam ti rekao, debela lova... A osim toga, ni ovi momci što sam ih kupio s koca i konopca, nisu mačji kašalj. To što se mene boje, to je jedino zato što ja znam koliko je za svakim od njih raspisana poternica... Da li ti je sada jasno, prijatelju?

Samers je klimnuo glavom.

— E, onda više ne baljezgaj sa svojim predlozima. Jer, mene se ne tiču tvoje sitne osвете. A kad smo već kod toga, hoću da čujem sve o vašem sukobu. Tvom i Dokovom. Možda će ti se neki detalj učiniti nevažnim, ali, nemoj ništa da mi preskočiš. Želim da čujem sve. Link. Jasno?

— Jasno — progutao je, po ko zna koji put, knedlu Link i polako počeo da priča...

XVIII

Već dva dana su Dok Holidej i Merida Hernandez čekali u Signalu. Smestili su se u nečemu što je nosilo zvučno ime „Zvezda Zapada“, zvučno, patetično i nelogično u isto vreme. Ta rupa, koja je ličila na sve samo ne na ugostiteljski objekat, pretendovala je na ime ho-

tel, samo zato što je iznad najprljavijeg saluna na svetu imala i tri sobe koje je izdavala putnicima i namernicama, ako bi ih vetar, kojim čudom, naneo ovamo u ovu zabiti.

— Kao što vidiš, oni ne dolaze — govorila je Merida šetajući po škripavom podu sobe, dok je Dok Holidej stajao kraj prozora i zainteresovano posmatrao ulicu.

— Doći će — rekao je kratko Dok. — Drugog izlaza nemaju.

— Ova tvoja ideja je najglupavija stvar na svetu — svađala se Merida — kako sam samo pristala na to...

— A ti devojko, izvoli — pokazao je Dok vrata. — Nikako ne mogu da ti dokažem... Ako baš nećeš da sediš, pođi sa mnom do starog Mekdonalda, hteo bih kod njega nešto da se raspitam.

— I to je bolje, nego da ovde sedim kao budala — progundala je Merida. Zgrabila je sa stolice svoj šešir i požurila za Dokom Holidejem, koji je već sišao u salon.

— Zar vam više nije potrebna soba, mister? — upitao je dvosmisleno barmen, gledajući devojkicu.

— To nije tvoja stvar, uštvo — dobacio mu je Dok. — Platilo sam ti za nedelju dana i nemoj slučajno da mi se gore neko useli. Ni u moju sobu, ni u sobu gospođice Hernandez. Jesi li razumeo?

Barmen je zavezao i samo malo mrdnuo nosom, što je bilo znak da više neće ni pisnuti.

— A ako me neko traži, biću u gradu. Sad idem do Mekdonalda. Možeš slobodno da kažeš...

— Razumem — ozbiljno je rekao barmen kome tek sada ništa nije bilo jasno.

Stari Mekdonald nije bio oduševljen kada je ugledao Doka Holideja. Ipak, pristao je da porazgovara malo s njim u svojoj radnji, samo ga je molio da ga poštedi gužve. Nikako nije želeo da u njegovoj radnji još jednom dođe do pucnjave.

— Hteo bih da vas zapitam mister, koliko dugo su ovi momci ovde. Mislim ovi sa „Triangl H” ranča. Da li taj ranč odavno postoji? — pitao je Dok.

— To je novi ranč. Njegov vlasnik, Hansen, došao je ovamo pre nekoliko meseci. Ali, izgleda da mu dobro ide. Imaju uvek mnogo goveda. Ne znam... ali izgleda da su mu koralu u kanjonu pola dana jahanja odavde... To su vrlo nepristupačni predeli. Mislim da ih je Hansen izabrao zato što mu tamo nije potrebno mnogo momaka. Otera stoku u kanjon i tamo su kao u koralu. Osim toga, ima i dosta vode. Čuo sam da prave branu...

— Jeste li videli Hansena? Kakav je to čovek?

— Video sam ga svega nekoliko puta, ali, ne volim da se sretnem s njim. Mnogo je nezgodan. Uvek mi robu plaća u pola cene. Ali, šta mogu... Jači je... I sve radi po svojoj glavi.

— A Dok misli da će on nasesti na njegovu taktiku — rekla je Merida i nasmejala se nervozno. — Ha, nije budala... Kao što vidiš, nije došao.

— Treba mu dati vremena, Merida — rekao je Dok tiho. — Hansen mora prvo da razmisli o svemu, da napravi plan i tek tada će krenuti u akciju. Ko zna šta će odlučiti?

— Kako to mislite, mister? — upitao je Mekdonald.

— Pa, mogao bi da dođe sam... ili sa dva-tri čoveka. Možda će do-

vesti sve svoje momke. Ali, on će doći u to sam siguran. Samo treba imati malo strpljenja.

— Već sam umorna od čekanja — rekla je devojkica besno.

— Moraćeš malo da smiriš nerve — nasmešio se Dok. — Izgleda da ćemo morati poprilično da čekamo.

— Ti čekaj — rekla je ljutito Merida. — Ja ću odjahati do tog ranča i uradiću ono što treba da se uradi.

Krenula je prema izlazu, a Dok je zgrabio za ruku i okrenuo je prema sebi.

— Slušaj, Merida, rekao sam ti da ću to srediti ja. Ti se drži po strani... Bar dok ti ne kažem da radiš drugačije.

Pokušala je da se oslobodi, a kad joj to nije uspelo, ona je odjednom neverovatnom brzinom, potegla nož koji joj je stajao u čizmi.

— Ne glupiraj se, devojkice — rekao joj je Dok sa prizvukom nestrpljenja u glasu. — I ne pravi mi malere. Samo si mi ti još potrebna da se i oko tebe motam. Šta misliš da bi ti se dogodilo, kad bi se pojavila na ranču? Misliš li da, zaista, možeš da prideš Hansenu, a da te njegovi ljudi ne opaze. Ne budi budala. To su okoreli banditi, a ne mamine maze. Ubili bi te ne razmišljajući. Njima ne bi smetalo što si žena.

— Mogu bar da pokušam — tvrdoglavo je rekla kroz zube. — I to je bolje, nego da ovde sedim i čekam...

— Naravno, čekanje nije prijatno — složio se Dok. — Ali, čekaćemo. Ako ne dođu do sutra ujutro, mi ćemo krenuti na to imanje. Obećavam ti.

Video je kako se izraz na njenom licu promenio i kako je polako počela da je napušta napetost.

— U redu — uzdahnula je. — Slažem se da čekam do sutra.

— To neće biti potrebno — glasio se Mekdonald pomalo nervozno.

Devojka se trgla i upitno ga pogledala. Dok je već pogledao na ulicu i shvatio šta se događa.

— Evo dolazi Hansen — rekao je Mekdonald. — S njim je neki stranac. Nisam ga video ovde. I kakav mu je to smešan pojas. Nikada nisam video tako širok pojas sa revolverima.

Starac je očigledno bio vrlo nervozan, pa je govorio bilo šta, samo da ne bi ćutao i da ga ne bi savladao strah.

Dok Holidej je opsovao i malo odgurnuo Mekdonalda u stranu kako bi imao bolju poziciju.

— Link Samers, do đavola — rekao je pogledavši bolje kroz prozor. — Sada sve počinje da se uklapa. Sad mi je jasno zašto su me ona dvojica dočekali u zasedi. Prokleta baraba! Prodao se Hansenu.

Okrenuo se i pošao prema vratima, a Merida je prišla prozoru pripremajući svoju pušku od koje se ni trenutak nije odvajala, kao uostalom, ni Dok od njegove.

— Izlazite odmah iz moje radnje, ako mislite da će biti pucnjave — uzviknuo je uplašeni Mekdonald.

— Ne brini stari — nasmešio se Dok. — Koliko znam, na nama si već dosta zaradio.

— Jesam. Učinili ste mi veliku uslugu, jer grad će platiti što sam sahranio onu četvoricu. Ne verujem da smem da se pojavim pred Hansenom, ali, ne želim da mi zato pomolirate radnju.

— Pustite sad to, mister — rekla je Merida i odgurnula trgovca u stranu. Bolje je da ostanete u zaklonu.

Izašla je na verandu i stala pored Dok Holideja koji je već bio tamo.

Jahači su se zaustavili pred radnjom i posmatrali ih bez reči, a Merida je jasno čula kako je Dok repetirao pušku.

To su čuli i jahači, pa je Samers pošao rukom prema revolveru. Ali, Hansen mu je nešto došapnuo prilično oštro, videlo se, pa se ovaj odmah smirio.

Poterali su konje sasvim uz verandu i tu ih ponovo zaustavili gledajući uborno u Doka i devojku.

— Ti si Dok Holidej? — upitao je Hansen posle duge pauze.

— Aha.

— Ja sam Hansen... A ovo je...

— Znam. Tvoj pas tragač — nacerio se Dok.

Samers je nešto zagundao i uspravio se u sedlu, ali Hansen ga je zadržao pokretom ruke. Zatim se zagledao u Doka i kratko klimnuo glavom.

— Nema potrebe za vređanjem, Dok — rekao je. — Došli smo na dogovor. Dobrom voljom...

Dok Holidej je osetio kako se devojka iza njega trgla, ali je njegovo lice i dalje ostalo bez ikakvog izraza.

— Nemamo o čemu da se dogovaramo, Hansere. Ti si optužen, a moj posao je da se pobrinem da odgovoriš na tu optužbu... za ono što si kriv.

— Ovde? — upitao je Hansen i pokazao na ljude koji su počeli da se okupljaju da vide šta se događa.

— Pred ovima?

— Zašto ne i ovde — rekao je Dok, a Hansen je odmahnuo rukom, a na licu mu se pojavio prezriv izraz. — Ja mislim da je svejedno gde čovek odgovara za svoja nedela. — pravio se Dok da to nije primetio.

— Mislim da upotrebljavaš previše krupne reči — rekao je Hansen. — Ali, u redu, ako ti tako želiš.

Osvrnuto se oko sebe i jasno se videlo da se žestoko napreže da bi izgledao kao da je zadovoljan. A onda, ipak, nije izdržao.

— Do đavola, Holideje — rekao je — zar ne možemo da odemo nekud i da porazgovaramo nasamo?

Dok je taman zaustio da odgovori, kad ga je Merida gurnula u leđa. Osetio je da nešto nije u redu, pa je podigao glavu i pogledao okolo.

U tom času je na krovu jedne kuće primetio neki pokret. Trenutak kasnije, ugledao je čoveka s puškom kako zauzima zaklon iza dimnjaka.

Dok je polako digao cev puške sve dok nije bila uperena tačno u Hansenov stomak.

— Možda će unutra zaista biti bolje — rekao je. — I reci onoj barabji na krovu da ne puca, inače ćeš smesta dobiti metak u stomak.

Hansen se neprijatno promeškoltio u sedlu i kiselo se nasmešio.

— To je mera opreznosti, Holideje i ništa više. Ne želim nikakve neprilike.

— O tome je trebalo da razmišljaš u Taksonu — rekao je Dok. A sada, polazi unutra. I ti, Samerse.

Obojica su bez reči sjahali i pošli na verandu. Hansen se držao kao da ga cela ova stvar ne zanima, a Samers je sve vreme odmeravao Doka i devojkju.

— Vidim da si našao nov posao — rekao je Dok kada je Samers ušao u trgovinu u kojoj je, u jednom uglu, šćućuren sedeo Mekdonald sa šakama na licu.

— Aha — rekao mu je Samers arogantno. — Bolje je nego da radim za onu bednu platu u kompaniji. Sada sam predradnik na „Triangl H”.

Dok Holidej ga je pogledao iskosa i malo se osmehnulo.

— A ja sam čuo da je tamo predradnik neki momak po imenu Henk Nolan.

Samers se podrugljivo nasmejao.

— Juče smo ga sahranili — rekao je hvalisavo.

— Mogao sam to i da pretpostavim — odmerio ga je Dok dugim pogledom. — Nešto si se brzo uklopilo. Znači, tako stoje stvari. Okej, stani tamo pored svog novog šefa.

Pokazao mu je puškom gde da stane, a zatim se obratio Mekdonaldu.

— Da, možda, nemate neka posla tamo u dvorištu, mister Mekdonalde?

Mekdonald je, međutim, samo gledao. Izgledao je da je veoma zabrinut.

— Sve je u redu — rekao mu je Dok. — Ovde neće biti nevolje, ne brinite. Samo vi idite i obavljajte svoj posao.

Čovek još uvek nije izgledao ubeđen, ali je klimnuo glavom i izašao napolje.

Tada se Dok Holidej obratio Hansenu.

— Hajde, počni s tim što imaš, Hansene — rekao je.

Rančer se osmehnulo i naslonio se

na drvenu tezgu. Malo je popravio brkove, a onda je počeo.

— Slušaj, Dok. Link mi je ispričao šta se dogodilo sa kočijom. Mi, zaista, nismo imali nameru to da učinimo. Hteli smo samo malo zabave i to je sve... Nismo mogli...

— Ubili ste mog oca — rekla je Merida tiho.

Hansen je mirno pogledao devojkicu kao da je tek sada primetio. Čak se prijateljski osmehnuo.

— Ne, senjorita — rekao je. — Varate se. Ja ga nisam ubio. Ja sam otišao pre nego što su ga naterali da se popne na kočijaško sedište. Mislio sam da će ostali poći za mnom. Doduše, došli su nešto kasnije, ali su dotle već izveli ono sa kočijom. Ipak, kunem se da nisu znali šta se dalje dogodilo.

Devojka ga je posmatrala sa nevericom.

— To je istina, gospođice — govorio je Hansen učtivo. — Naravno, pogrešio sam što nisam na vreme obuzdao momke. Ali, bili su veseli. Dobili smo mnogo novca za goveda i svi smo bili pijani. Kao što sam rekao, niko od nas nije mislio ništa loše.

— Ali, učestvovali ste u onoj maskaradi — rekla je devojkica, a bes je već počeo da je obuzima.

— Tačno. Samo, kao što sam vam rekao, bio sam tamo kad su momci naterali muškarce da obuku žensku odeću i obratno. Odjahao sam sa nekoliko momaka. Ostali nisu hteli da me slušaju. Ne znam ko je kasnije naterao vašeg oca da se popne na kočijaško sedište.

Napravio je skrušeno lice da bi se neko prevario posmatrajući ga. Pomislio bi da je neki duševan čovek.

— Ja se nikada ne bih složio sa tako nečim, gospođice. Ne bih im nikada dozvolio da tako postupaju sa jednim starim čovekom, kakav je bio vaš otac.

Ni Dok Holidej, ni devojkica, nisu govorili ništa. Pustili su Hansena da održi ovu tiradu. I čekali su.

Link Samers je, međutim, bio malo nervozniji. Bio je naslonjen na tezgu, ali se neprekidno preneštao s noge na nogu.

— Ti si bio tamo, Link — rekao je Hansen. — Reci im kako je bilo. Jesam li ja...

— Mister Hansen govori istinu — rekao je Link Samers tiho. — Or je odjahao sa većinom ljudi. Henk Nolan je naterao vašeg oca da se popne na kočijaško sedište... senjorita. Dod, Kugan i Peper su bili s njim. Svi oni su već mrtvi.

— A i Kid Regan — dodao je Hansen. — A on je u svemu tome bio nevin, Dok.

Dok Holidej je slegao ramenima i pogledao ga u oči, a trenutak kasnije, rančer je skrenuo pogled. Dok je zatim odmerio Samersa i tek tada se obratio devojkici.

— Da li je ovo dovoljno ubedljivo za tebe Merida? — pitao je.

— Nije. Ne verujem im ni reč.

— Pa...moguće je i da govore istinu — rekao je Dok. — Putnici su rekli da su kasnije ostala samo trojica ili četvorica uz kočiju, dok su ostali već bili odjahali. U stvari, otišli su pre nego što je tvoj otac bio nateran da se popne na kočijaško sedište. Jedan od putnika misli da je zaista Nolan bio taj koji je tvog oca naterao da vozi kočiju. To je onaj kauboj. Kaže da je Nolan poznavao od ranije.

Uzalud je Dok Holidej gledao uporno devojk u oči želeći da joj da na znanje da on ima neki plan, ona nije razumela ništa. Bila je suviše ljuta, da bi mogla da shvati bilo šta.

— Sve to što vi govorite nije važno — rekla je devojk besno i rukom pokazala na rančera. — Vi ste bili tamo kad je sve počelo... Bili ste tamo i...

— Pa, to sam i rekao. Rekao sam čak više od toga — nasmešio se Hansen.

Devojk ga, međutim, nije slušala. Ona je nastavljala svoju misao.

— Oni momci su bili vaši nameštenici, vaši ljudi. Vi ste odgovorni za njih. I tada ste bili.

— Što se toga tiče, devojk je u pravu. Hansene — rekao je Dok Holidej.

— Do đavola, Dok — uzviknuo je Hansen sasvim intimo. — Pa, pokušao sam da objasnim da mi se cela stvar izmakla iz ruku!

— To me se ne tiče! — vrisnula je devojk, a Dok je umirujuće potapšao rukom po ramenu.

— Nolan je sa svojim društvom otišao dalje, nego što sam ja mislio da treba — nastavio je Hansen kao da nije primetio Meridinu upadicu. — Nisam želeo nevolju. Nisam ni znao šta se dogodilo, dok mi Link nije rekao. Mislim da to zaista nije trebalo da se čini.

— Ne, senjor — rekla je Merida kratko ali preteći.

Hansen je klimnuo glavom devojci, kao da se izvinjava, a zatim je nastavio.

— Ja bih, želeo da ponudim odštetu. Najpre moram da raščistim

stvar sa kompanijom. Spreman sam da platim odštetu za kočiju... Ono što se nalazilo u kovčegu, vratio sam. Ja, zaista, želim da učinim sve, da bi se stvari ispravile, veruj mi, Holideje.

— Moga oca ne možete vratiti u život. I ne možete se novcem isкупiti za ubistvo.

— Pa, gospodiце, to i nije bilo ubistvo u pravom smislu te reči. Osim toga, sa tim delom, ja nemam ništa. Čak nisam ni bio tamo — rekao je Hansen tiho. — A kao što je Link rekao, svi momci koji su imali nešto s tom nesrećom, već su i sami mrtvi. Ja sam spreman da kompaniji i putnicima nadoknadim sve... da platim odštetu, pa sam to mislio i za... vašeg oca, mada nisam kriv za njegovu smrt. Ne vidim šta još mogu da ponudim?

— Barabo! — prosiktala je devojk. — Zar zaista misliš da se novcem može srediti sve?

— Polako, Merida — umirivao je Dok, kome je bilo veoma stalo da dobije u vremenu.

Doku Holideju je već odavno postalo jasno da se iza ranča „Triangl H” krije nešto drugo, i sad je odjednom zaželeo da vidi šta je to. Ovako pitomo ponašanje Hansenovo govorilo mu je da je nanjušio nešto mnogo značajnije, nego što je mislio.

Devojk međutim, što je i razumljivo, rukovodila se samo emocijama i nikako nije mogla da se prebaci na drugi kolosek.

— Pusti me, Dok! Pusti me da mu sve kažem! A i to, da se neću zadržati samo na rečima — vikala je devojk.

— Senjorita — obratio joj se Hansen skoro blago — Ja pokušavam da vam kažem da su ljudi, koji su bili odgovorni za smrt vašeg oca, već mrtvi. Prema tome, nema nikakvog smisla da insistirate na osveti. Za to više nikoga ne možete da krivite. Ja samo pokušavam da se nagodim s „Interšopom“. Koliko vidim, jedino je to preostalo. Šta ti kažeš, Dok?

Bilo je jasno da Hansen već nema strpljenja kojim se, izgledalo je, naoružao pre nego što je došao ovamo. Devojka ga je žestoko nervirala i to više nije mogao da sakrije. Dok Holidej je nešto promrmljao, a devojka je upala.

— Pa, senjor Holideje, zašto ne odgovoriš? Zašto mu ne kažeš. Dok... zašto mu ne kažeš šta misliš? Ili, možda?...

Dok je mirno pogledao. Pazio je da ne unese još više nervoze u njeno raspoloženje. I glas mu je bio neverovatno miran kada je progovorio.

— To nije tako jednostavno, Merida. U stvari, nije na meni da odlučujem o svemu.

Pomislilo je da će ona pljunuti na njega. Sva se izbezumila i pogledala ga razrogačenim očima. Ali, Dok joj je umirujuće mahnuo rukom.

— Hansen mi je učinio predlog za koji ja nemam ovlašćenja da ga prihvatim... ili odbijem, Merida. Ja moram da javim...

Merida više nije mogla da izdrži i planula je.

— I ti si isti...

— Prestani — viknuo je Dok. — I saslušaj me do kraja. Ja znam

da kompanija neće dozvoliti da ostane na tome, ali, ako je Hansen učinio ponudu, onda ja moram da im to javim.

Devojka je bila toliko bleđa da se Dok učinilo da će se onesvestiti.

— Za tebe je, Dok, ovo sve, izgleda samo običan posao. Običan, kao i svaki drugi — rekla je tiho. — Za mene... — prekinula je i beskrajno tužno pogledala ga pravo u oči.

Dok Holidej je izdržao taj pogled, ali se nelagodno pomerio. Pomislio je kako je bio u pravu što se sav naježio kada je čuo Meridinu želju da i ona pođe u potragu za banditima. Nije voleo kad se žene mešaju u muški posao. Unose suviše emocija i nikada nisu sposobne da misle pametno. Tako je pomislio i sada kada je Merida pretila da mu osujati sve planove. Ipak, da bi je koliko-toliko umirio, rekao je tiho.

— Pa, mislim da je ovo za mene i nešto više od običnog posla Merida. Spasila si mi život i ja ti mnogo dugujem. Ali, kao što je Hansen rekao, ako su momci, koji su krivi za smrt tvog oca mrtvi, onda zaista nema smisla razmišljati više o osveti. U ovoj stvari slušaće se i izjave putnika. A oni su već rekli da je, stvarno, većina kauboja već odjahala, pre nego što je tvoj otac nateran da sedne na kočijaško sedište.

Efekat ovih reči bio je suprotan od onoga što je Dok Holidej želeo i očekivao. Devojka je prstom uprla u Hansena i počela histerično da viče.

— On je dozvolio da se to dogodi! On! On je kriv za to! On je taj koji treba da plati!

— Polako devojk — pobunio se Hansen. — Vi iznosite tešku optužbu. Za takve stvari se visi! Do dāvola, koliko puta moram da ponovim da...

— Zaveži Hansene — podviknuo mu je Dok Holidej koji nije mogao da dozvoli ton kojim je Hansen počeo. Nije rekao ništa loše, ali je to rekao sa takvom ironijom, da se više nije moglo trpeti.

Hansen je umuknuo, a Dok je pokušao da umiri devojk govoreći još uvek rančeru.

— Ja mogu da zamislim kako se Merida oseća. Za nju nije lako da shvati da sve ovde može da se izvrši na ovome. Da je na meni da donosim odluku, ubio bih te kao psa... kako si se i ponašao.

Okrenuo se onda Samersu.

— A, ti nisi vredan ni kuršuma, koji bi te odneo u pakao, Samerse. Da si radio svoj posao kako je trebalo, ništa se od ovog svega ne bi dogodilo.

Merida je iskolačila oči. Već je pomislila da je Dok Holidej na njihovoj strani i sva se izbezumila. Sad više ništa nije umela da kaže. Zbunjeno je ponavljala.

— Ti shvataš, ti shvataš Dok. Trebalo bi ih pobiti!

Dok Holidej je uhvatio za ruku i povukao je u stranu. Lagano je potapšao po obrazu da bi je umirio. Govorio je dovoljno glasno, da su i ona dvojica mogli da ga čuju.

— Shvati, Merida, ovde lična osećanja neće rešiti ništa. Ja sam se prihvatio ovog zadatka i moram da poštujem neka pravila. Moram prvo da javim pretpostavljenima o Hansenovoj ponudi.

Devojk je istrгла ruku iz njego-

ve i besno ga pogledala. Onda je potrčala vratima i izletela napolje. Zalupila je vratima tako snažno, da se sva radnja zatresla.

— Žene — zacerekao se Hansen. — U jednom trenutku sam pomislio da će mi pregristi grkljan.

Dok Holidej ga je pogledao mirno.

— U tom trenutku ja sam pomislio da joj to i dozvolim, Hansene — rekao je jednostavno.

Hansen se sav smrkao, a Samers se uspravio. Dok je svojom puškom pokazao prema vratima.

— Izlazite napolje i vratite se na „Triangl H“. Ja ću svom pretpostavljenom javiti ono što si mi rekao i posle ću te obavestiti šta on kaže. Ako odbije tvoju ponudu, Hansene i kaže da te odvedem pred sud, budi ubeđen da ću to i učiniti.

Na svom obrazu Dok je osećao Samersov pogled i okrenuo se prema njemu.

— A ni tebi ovo neće proći tek tako, Link — rekao je.

— Kad god želiš, Holideje! — planuo je Samers. — Kad god želiš. Ja nisam zaboravio ono što si mi učinio!

— I ne treba da zaboraviš — odgovorio mu je Dok i ponovo pokazao prema vratima. — Polazite. I ne zaboravi da sa sobom povedeš i svoje kauboje, Hansene. One što si ih posadio po okolnim krovovima.

Hansen je zastao na vratima.

— Oni predstavljaju samo meru opreznosti, Dok. Ja sam vrlo oprezan čovek. Reci to svome šefu. I ne bi valjalo da ni sam to zaboraviš. Da, i reci šefu još i to, da ja ne želim neprimlike. Ako me ostavi na

NOVO! SVAKOG 13.

EDICIJA AKCIONIH ROMANA

RAF MANING

ČOVEK KOJI JE MRZEO ZLOČIN

miru, sve će biti kako treba i svi će biti srećni i zadovoljni.

— Nemoj i mene da napraviš srećnim i ushićenim — nacerio se Dok Holidej, a onda se uozbiljio. — Svi mogu da budu srećni, osim Meride Hernandez.

Sa Hansenovog lica nestao je osmeh. Izašao je na verandu i pozvao svoje ljude da se vrate na ranč.

Link Samers je uputio Doku Holideju još jedan otrovan pogled, a zatim je pošao za svojim gazdom zalupivši vrata za sobom.

Dok Holidej je spustio cev puške i okrenuo se prma Mekdonaldu, koji je upravo ulazio unutra.

— Hvala vam mister Mekdonalde.

— Nema na čemu, samo kada se sve to završilo. Ne bih voleo da više imam bilo kakva posla sa svim tim... — gundao je starac.

— Ako biste još mogli da vašim telegramom pošaljete jednu poruku za Takson...

Starac ga je zgranuto pogledao.

— To znači, još nije gotovo? —

upitao je. — Pa malo pre ste rekli, mister...

— I obećavam vam da će to biti poslednji put, da vas uznemirivam.

— Biću srećan ako to bude istina, mister Holideje — odgovorio je Mekdonald uzimajući hartiju i olovku da pribeleži Dokovu poruku.

XIX

Grupa sa ranča „Triangl H” upravo je napuštala grad, kada je Dok Holidej izašao iz dućana.

Posmatrao ih je dok su odlazili i izbrojao sedmoricu ljudi, što je značilo da je Hansen petoricu rasporedio po krovovima okolnih kuća, pre nego što je sa Samersom došao da se vidi sa Dokom. Kao što je sam rekao, bio je oprezan čovek, to je i Dok morao da mu prizna.

Doku je bilo krivo što je u ovoj situaciji bio vezan pravilima kompanije za koju je trenutno radio, ali, tu nije bilo pomoći.

I ranije je često dolazio u situacije koje su ga nervirale, ali ovo je bilo kao da su mu vezane i ruke, i noge. Zato mu je to posebno išlo na nerve.

Smatrao je, naime, da samo gubi vreme, tim pre što je sumnjao da će kompanija uopšte pristati da pregovara sa Hansenom. A već da se ne govori o Tarneru, koji će pobesneti kad čuje koliko se Hansen osilio.

Međutim kompanija će svakako želeti da stvar bude sređena po zakonu i, tek, ako bude ozbiljnih optužbi, Hansen će morati da bude izveden pred sud.

To je i bilo ono što se nije sviđalo Doku Holideju. Jer, izjave nekih putnika su potvrđivale upravo ono što je govorio Hansen malo pre, pa je postojala i mogućnost da se kompanija nagodi s njim. U tom slučaju on će platiti štetu i sve će biti onako kako je želeo. Ne može biti bolje za njega.

Merida Hernandez, naravno neće moći da shvati da se to moglo dogoditi, i biće duboko nesrećna, to je Dok znao. Ali, pravo i pravda nisu isto, i tu ništa nije moglo da se učini. Njoj će ostati da pati zbog gubitka oca i da gaji mržnju prema ljudima koji su ga pre vremena oterali u smrt.

I što je najgora, devojku će biti posebno ubediti da će, ako pođe za Hansenom da bi se osvetila, kršiti zakon. A, ako čak uspe da ga ubije njega ili bilo koga od njegovih ljudi, što je bilo verovatno da će se dogoditi, ona bi se našla na optuženičkoj klupi zbog ubistva.

Požurio je zato u hotel i popeo se da vidi da li je Merida u svojoj sobi.

Pokucao je na njena vrata i sačekao nekoliko trenutaka. Odgovora nije bilo. Oslušnuo je malo na vratima, ali činilo mu se da se u sobi ništa ne miče.

— Merida! — pozvao je.

Još uvek nije bilo odgovora. Ona je Dok polako otvorio vrata i priljubio se uz zid.

— Merida, šta je s tobom? — ponovo se javio.

Tišina. Nikakav zvuk nije dopirao iz sobe.

Veoma oprezno, Dok Holidej je ušao u sobu, ali ta opreznost je bila suvišna. Soba je bila prazna.

— Do đavola! — opsovao je Dok i jurnuo do portira.

Čovek je bio prilično iznenađen kada je u Dokovoj ruci ugledao revolver.

— Senjorita Hernandez? — upitao je Dok zadihano. — Znete li gde je senjorita Hernandez?

Čovek je smesta odmahnuo glavom. Učinio je to brzo nekoliko puta plašeći se da Dok Holidej neće imati dovoljno nerava.

— Ne, mister Holideje... Ja sam upravo stigao da preuzmem dežurstvo. Pre nekoliko minuta otišao je moj kolega koji je popodne bio na službi. Rekao je da će svratiti u salun. Ako požurite, mogli biste da ga stignete.

— Je li to onaj krupni ćelavi? — upitao je Dok požurivši prema vratima.

— Da, izgleda baš tako — odahnuo je portir. — Zove se Barton.

Dok je već izleteo na ulicu i potrčao, pokušavajući da u sumraku, koji je sve brže padao na grad, prepozna portira.

Trčeći tako, gotovo je naleteo na jednog čoveka koji je baš izlazio iz ordinacije doktora Skota.

— Oh, pardon, mister — rekao je Dok i tek tada ga pogledao. Bio je to Larami, čovek sa zavijenom rukom, onaj koji je ranije pokušavao da pomogne Kidu Reganu.

Kauboj je sada imao na ruci znački namešten zavoj, a kada je prepoznao Doka Holideja, uplašeno se pribio uz zid.

I Dok je njega odmah prepoznao. Ali, sad nije imao vremena da se bakće s njim.

Obišao ga je i žurno pošao dalje.

Larami je neko vreme gledao za njim. Mislio je da je imao sreće

što ga je, ovako sakatog, Dok pustio na miru. Otpljunuo je uzdahnuvši i polako pošao prema štali.

Čim je ušao u salun, Dok Holidej je ugledao ćelavog portira. Čovek je sedeo za jednim stolom u uglu gde je upravo počinjala partija pokera.

Dok je osetio neodoljivu potrebu da jednom makar samo promeša karte. Pogledao je igrače za stolom i njegovo oko veštog profesionalca odmah je procenilo da se radi o zaljubljenicima ove igre za koju je on mislio da je najlepša na svetu.

Na žalost, ovoga puta nije smeo ni da pomisli na to i to zbog one bezveznice, kako je već odavno u mislima zvao Meridu. Šta li je samo uradila, pitao se.

Prišao je stolu i na njega spustio cev puške koju je nosio u ruci. Cev je zvecnula, a ljudi za stolom iznenađeno su ga pogledali. Niko se, međutim, nije usudio da postavi bilo kakvo pitanje. Svi su već znali ko je on i svi su mislili da je bolje da mu se ne nađu na nišanu.

— Gde je senjorita Hernandez? — upitao je Dok portira.

Ćelavi portir je nervozno liznuo usne i pogledao svoje kompanjone koji su s olakšanjem odahnuli, kad su videli da Dok ništa ne želi od njih.

— Govori čoveče — požurivao ga je Dok nestrpljivo.

— Ja... ja ne znam, mister Holideje — zamucio je portir. — Dok sam ja spremao svoje stvari, ona je otišla u sobu. Koliko znam, trebalo je da još uvek bude tamo.

— Jeste li sigurni? — upitao je Dok.

— Potpuno sam siguran. Video

sam je kad se popela i čuo sam kada je zatvorila vrata svoje sobe.

— A posle? Posle niste ništa čuli?

— Nisam. Sve je bilo tiho.

— Njena soba je prazna — rekao je Dok.

Portir je zinuo od iznenađenja i opet mu je telom prošla drhtavica, jer stvari su se, očigledno, komplikovale.

— Da li je mogla da siđe, dok ste vi, možda, bili zaposleni nečim? I da li je mogla da izađe, a da je vi ne vidite? — pitao je Dok, ne vodeći računa o tome što je čovek svaki čas menjao boju.

— Pa... — počeo je da muca portir. — Mislim... hoću da kažem... moguće je. Naravno, samo u tom slučaju, ako je odmah, pošto je sišla niz stepenice, krenula desno i pošla na zadnja vrata... U tom slučaju, ja nikako ne bih mogao da je vidim... Pod pretpostavkom, naravno, da je išla vrlo tiho. Jer zna...

— Znam — procedio je Dok nervozno. — A da li je napomenula da će otići? Da li je tražila da plati račun, na primer?

— Nije. Ništa nije govorila — sada se već oslobodio portir. — A račun ste vi platili... unapred. I za njenu sobu, sećate li se?

— M... da, da — rekao je Dok razmišljajući tog trenutka o nečem drugom. Zatim je klimnuo portiru. — Hvala vam na pomoći — rekao je.

— Ništa, ništa — istopio se portir od ljubaznosti. — Samo ako nešto uredba...

Dok je pogledao i ostale.

— Izvinjavam se što sam vas ometao u igri, gospodo. — Zatim se okrenuo i izašao iz saluna.

Barton je obrisao maramicom oznojeno čelo i odahnuo.

— Do đavola! Drago mi je što nije imao ništa protiv mene. Jeste li videli kako je sredio Kida Regana danas popodne?

— Tako nešto još nisam video — rekao je jedan od njegovih suigrača na kome se, takođe, videlo da mu je laknulo.

— A čuo sam da je i Meta Hansena i onog njegovog novog revolveraš uveo u prodavnicu kao ovde. Taj momak je zaista opasan i ne bih želeo da se sukobim s njim — mudrovao je portir koji je odjednom oživeo.

— To ti ne bih ni preporučio. Bolje ti je da prelaziš na drugu stranu ulice, kad god ga vidiš — zacerekao se drugi igrač.

A Dok je imao svoje probleme i nije više mislio na igrače pokera.

Ispred saluna je zastao i osvrnuo se po pustoj i mračnoj ulici Signala. Svega nekoliko ljudi bilo je na polju i oni su žurili svojim kućama. Pitao se gde bi mogao da potraži devojk.

U stvari, on je odmah posumnjao kuda je ona krenula, ali se plašio da to prizna i samom sebi.

Najzad je morao da prover i požurio je prema štali.

Štalar ga je odmah prepoznao i pozdravio ga ljubaznim osmehom, što Doku nije promaklo. Celo poslepodne, svi ljudi su nastojali da budu ljubazni prema njemu.

— Odmah ću vam osedlati vranca, mister — rekao je štalar. — Senjorita je rekla da ćete vi, sigurno, brzo doći po konja.

Dok se namrštio i upitno pogledao čoveka.

— Vranca? Mislite na njenog ko-

nja, ako se ne varam? Onog, koji ima povređenu nogu?

— Da... tog konja je senjorita dovela u grad.

Dok Holidej se namrštió i postavio je pitanje, iako je već znao odgovor.

— A moj konj? Gde je?

Štalar je zbunjeno zatrepao.

— Pa, uzela ga je senjorita. Do đavola, mister. Mislio sam da je to u redu. Vi ste zajedno bili... Ona je rekla da joj se žuri i da ste vi pristali da joj zamenite konja...

Dok je uzdahnúo i opsovao. Štalar se uplašeno trgao, ali Dok mu je rukom mahnuo da se ne plaši.

— U redu, niste vi krivi — rekao je. — Koliko ima vremena kako je ona otišla?

— Pa, mislim da je od tada prošao pun sat.

Dok Holidej je sada bio siguran da je devojká krenula prema ranču „Triangl H”. Verovatno se odlučila na ovaj nepromišljen korak, zaslepljena željom za osvetom. Šta će od toga svega ispasti nije trebalo mnogo mašte da se zamisli. I to je i bio razlog što se Dok onako onesposložio.

Jer, Dok Holidej se nije zavaraovao time da će Hansen imati milosti za devojkú. Uostalom, nije ni imao razloga za to. Ona je u susretu s njim više ličila na pobesnelu zver, nego na ženu. Dok je znao da se lako može dogoditi da je smaknu i njen leš uklone da ga niko nikada ne pronađe.

— Sluštajte, mister — prenuo ga je štalar. — Meni je zaista žao, ali, nisam mogao da pretpostavim...

— Ne brinite, sve je u redu — morao je da se nasmeši Dok samo da više ne gleda tužno štalarevo li-

ce. — Nego, pretpostavljam da znate put do ranča „Triangl H”?

Čovek je zatrepao kapcima.

— Svakako... naravno da znam ali...

— Kako mogu da stignem tamo?

— Šteta što niste došli nekoliko minuta ranije, mister — vajkao se štalar. — Malo pre je tamo otišao Larami. On je kauboj na ranču „Triangl H”. Bio je ovde kod doktora... previo mu je povređenu ruku.

— Video sam ga. Samo mi recite kojim putem da pođem.

— Hm... hm... — klimao je glavom štalar. — Ja to mogu da vam kažem, mister. Ali ovako, noću, vi nikada nećete stići tamo, budite sigurni.

— Mesečina je dosta jasna — namrštió se Dok. — Mislim da će mi biti od pomoći.

— Ja lično ne bih reskirao da sam pođem tim putem, naročito noću, a poznajem ga, kao, uostalom, što ga znaju svi ljudi iz ovog kraja. Ne verujem da ćete imati neprimika sa Hansenovim momcima, ali možete vrlo lako da naletite na bandite, kojih ima dosta po brdima. Krađu stoku...

Dok se trgao i upitno pogledao štalara.

— Tako je, mister Holideje. To bi moglo da bude prilično opasno. Zato vam savetujem da ostanete u gradu, i da krenete tek kad svane.

Dok Holidej je razmišljao o ovom predlogu. Shvatio je da po mraku neće moći da učini mnogo, baš kao što neće moći ni devojká. Pretpostavljao je da će se ona negde pritajiti i sačekati zoru. Bilo je to glupo s njene strane, ali verovatno nije mogla drugačije.

— Osim toga — nastavio je štal — put je prilično nezgodan. — Prolazi kroz kanjone. Događalo se da se ljudi stropoštaju niz visoke litice, jer, na nekoliko mesta put vodi duž dubokih useka. Po mraku se skoro ne vidi ni prst pred okom.

— Hvala vam, mister. To mi izgleda prilično razumno — rekao je Dok Holidej. — Budite ljubazni, pa mi nacrtajte mapu ovog predela, dok se ja ne vratim.

— Znači, ipak ste odlučili da pođete?

— Ne. Idem samo u hotel po svoje stvari i odmah se vraćam. Spavaću kod vas na tavanu, ako nemate ništa protiv.

— Naravno da nemam — odgovorio je štal, ali mu se na licu videlo da ništa ne razume.

— I voleo bih da mi konj bude osedlan pre nego što sunce izađe. Da li to možete da uradite?

— Bez brige, mister — rekao je već dobro raspoložen štal.

XX

Merida Hernandez nije pratila Hansena kao što je Dok pretpostavljao.

Doduše, u prvom trenutku, ona je mislila da bi to trebalo da radi, ali, kada se našla na izlazu iz grada, videla je čoveka sa povredenom rukom, koji je, očigledno, išao da traži lekarsku pomoć. Znala je da je to onaj kauboj sa ranča „Triangl H”, koga je već videla juče ujutro, kada je sa Dokom stigla u Signal.

Odlučila je zato da ga sačeka, kada se vrati i onda pođe za njim. Biće manje upadljiva, a i lakše će

se sakriti od jednog čoveka, nego od sedmorice.

Osim toga, ako bi pošla za Hansenom, moglo joj se dogoditi da joj se, kasnije, Larami nađe za leđima, što nikako nije smela da dozvoli.

Sećala se vrlo dobro kako je otac uvek učio: „Neprijatelja nikada ne treba pustiti da ti dođe iza leđa. Jer, to je dupla opasnost”. I ona se, dosada, uvek pridržavala tog pravila.

Kada je Larami, konačno, napustio grad, Merida je pošla za njim. Bilo je vrlo mračno i put je bio prilično nezgodan, ali ona je uspevala da ga prati, jer je jasno nazirala njegov beli zavoj oko ruke, naročito traku preko ramena kojom je ruka bila podignuta.

Da Larami ne bi čuo kopita njenog konja, morala ga je pustiti da malo izmakne. Tako se desilo da mu je izgubila trag već kod prvog zavoja.

Nekoliko minuta kasnije, stigla je do prevoja i u podnožju ugledala slab plamen logorske vatre.

Zaustavila je malo konja i pokušala da razazna koliko je ljudi oko vatre. Misllila je, naime, da je to Hansen sa svojim ljudima.

Međutim, vrlo brzo je shvatila da je kraj vatre samo jedan čovek. I ubrzo, zatim, videla je da je to Larami.

Obola je konja i kroz travu, koja je rasla kraj puta poterala ga prema vatri. Bila je ubeđena da je Larami neće čuti, tim pre, što se zaustavila podalje od njega.

Larami je izgleda imao probleme sa rukom, jer je neprestano privijao sebi na grudi, dok je na vatru stavljao lonče s vodom da bi skuvaio kafu. Lice mu je bilo iskrivlje-

no od bola što je Merida jasno videla na odsjaju vatre, čak i na ovoj udaljenosti.

Onda se odlučila. Uzela je pušku i krenula prema njemu. Larami se trgao i skočio na noge kad je ugledao. Rukom je pošao prema revolveru, ali se zaledio na pola puta, kada se suočio sa tamnim otvorom cevi njenog „karabina“.

— Otkopčaj svoj opasač, senjor — rekla je devojka. — Zatim se makni nekoliko koraka od njega. I ne diraj revolver.

Larami je oklevao, a devojka je oprezno prišla, uzela njegov revolver držeći sve vreme prst na obaraču.

— Sedi, ali ruke podigni uvis — naredila je.

Larami je seo na jedan kamen.

— Mogu li da spustim bar povređenu ruku? — upitao je. — Prokleta me boli.

— Neka ostane u vazduhu — oštro je odgovorila Merida. Zatim mu se zagledala u lice. — Jesi li bio sa Hansenom kad su napali kočiju iz Taksona? — upitala je.

— Ja? — kao zgrnuo se Larami. — Ne, ja nisam bio. Ja sam tada ostao na ranču.

Iskrivio je lice od bola i tog trenutka mu je gotovo bilo svejedno šta će se dogoditi s njim. Ipak, instinkt ga je opominjao na opreznost.

— Ne verujem ti — rekla je devojka. — Ali, o tome ćemo kasnije... Ako već nisi bio prisutan, mislim da bi mi mogao reći ko je bio?

— Ne znam da li bih mogao tačno da kažem — kao snebivao se Larami. — Ja sam radio daleko na pašnjacima kad su oni krenuli sa

stokom. Nisam siguran ko je sve bio.

Devojka je ustala i lagano mu prišla. Zamahnula je puškom i udarila kauboja po ranjenoj ruci.

Larami je jeknuo, a lice mu se iskrivilo u užasnu grimasu.

— Do đavola! — opsovao je. — Ponovo si mi slomila prste!

— Hoću da čujem istinu — rekla je Merida i ponovo podigla kundak puške iznad kaubojeve ruke.

— U redu, u redu — požurio je da kaže Larami, a u očima mu se video strah. — Bio je Hansen, Henk Nolan, Red Peper, Kid Regan, Čak Volsten, Tom Danbi. Svi sa ranča „Triangl H“. Osim toga, pošla su još dvojica: Ves Kugan i Tako Dod. Kugan, Dod, Regan i Peper su mrtvi. A Link Samers je ubio Nolana. Nolan je naterao starog Meksikanca da vozi kočiju... bili su pijani i svi su... Hej, zašto me tako gledate?

— Ti misliš da sam budala, senjor. Nabrojao si osam imena, a ja znam da ih je bilo devetorica. Deveti si bio ti... Ali, nećemo o tome sada. Želim da mi detaljno opišeš svakog od Hansenovih ljudi, kako bi ih prepoznala, čim ih sretneš.

Bezizraznog lica, Merida je slušala Laramija koji je počeo da opisuje svakog kauboja pojedinačno. Kada je završio, Larami je podigao pogled.

— To je bilo sve. Hoćete li sada skloniti taj kundak sa moje ruke?

Merida je koraknula unazad i uperila mu cev u grudi.

— Pogrešio si, mister. Šta misliš da ćeš proći tek tako? I ti si bio tamo, u tom napadu!

Larami ju je posmatrao razrogačenih očiju.

— Ali... rekao sam vam sve što ste želeli da čujete, Mem — promućao je oslovljavajući je odjednom s uvažavanjem.

Merida ga je hladno posmatrala dok joj je prst podrhtavao na oba-
raču.

XXI

Nebo je tek počelo da se prevla-
ći nekom sivom izmaglicom koja je
nagoveštavala rađanje novog dana,
kada je Dok Holidej izjahao iz
Signalu.

Jahao je stazom, koju mu je šta-
lar označio na mapi. Pažljivo se
osvrtao oko sebe nadajući se da će
naići bar na Meridin trag. Pretpo-
stavljao je da je noć morala pro-
vesti u blizini.

Kada je prešao preko jednog pre-
voja, ugledao je u podnožju logor-
sku vatru koja je dogorevala. Po-
red vatre je sedeo čovek. Bio je
naslonjen na jednu stenu, a glavu
je držao obema rukama. Dok je jas-
no video da mu je jedna ruka uvi-
jena zavojem a znao je ko bi to
mogao biti.

Uverio se da u okolini nema ni-
koga i prišao je čoveku s ledja, pri-
slonivši mu cev revolvera na poti-
ljak.

— Vreme je za budjenje, mister
— rekao je.

Još pre nego što je čovek počeo
da pada, Dok je znao da se obratio
mrtvacu. A kada je pao, ugledao je
rupu od metka usred Laramijevih
grudi. Čovek je bio hladan, ali još
se nije ukočio.

Dok Holidej se okrenuo i potrčao
prema konju. Poterao ga je preko

malog potočića, a zatim putem, koji
je imao označen na mapi.

Posle nekih desetak milja u da-
ljini je ugledao zgrade „Triangl H”
ranča. A u blizini, ni puškometa od
njega jahala je Merida Hernandez.

XXII

Luis je bio opasan tip, ubica i lo-
pov, ali i čovek koji je voleo svu
uživanja što je život mogao da ih
pruži.

On je uvek govorio da neće zaža-
liti, ako mu metak nekog šerifa već
sutra prekine život,, jer je živeo
onako kako je hteo i zabavljao se
kad mu se ukazala prilika.

On je u ovim krajevima i mnogo
dalje, uostalom, bio poznat po to-
me što se pojavljivao iznenada kao
da je odjednom nicao iz zemlje. Na-
pravio bi neki ršum, opljačkao neki
ranč ili banku, već svejedno šta i
nestajao bi, isto tako, misteriozno
kako se i pojavio.

I momci iz njegove bande bili su
dostojni svoga vodje. Sve lopov i
revolveraš jedan gori od drugog.

Bilo ih je samo osam u bandi, ali
su bili efikasniji od celog puka.

Veoma često, Luisovi momci po-
magali su Hansenovima da doteraju
krdo u „Triangl H” ranč, iako je
bilo pogodjeno da oni samo nabav-
ljaju stoku.

U stvari, oni nisu morali da te-
raju stoku čak na ranč. Doterali bi
je samo u jedan duboki, skriveni
klanac, koji se nalazio odmah iza
ranča i za koji niko živ nije znao.

— Mislim da sam pametno oda-
brac goveda sa tim žigovima, Mete
— govorio je Luis stojeći pored
Hansena.

— Da, mislim da su žigovi pogodni — rekao je Hansen zagledajući goveda.

— A možeš misliti kako su besni rančeri, kojima smo digli goveda — cerekao se Luis svojim visokim glasom. — Mislim da još uvek tragaju za nama. Mogu da nam stave soli na rep.

— Samo da vam ne pronadju tragove...

— Ne brini. Napravili smo nekoliko lažnih tragova i tako ih zamrsili i zapleli, da ih niko živ neće moći da rasplete, a kamoli da shvati kuda smo krenuli. Ipak, sigurnije će biti ako im smesta promeniš žigove.

— Sredićemo to Luise — bio je zadovoljan Hansen. — Evo tvog novca da ne brineš.

— Kad si ti u pitanju, ja nemam šta da brinem — cerekao se Luis. Znam da će ti trebati još goveda. Prema tome...

Uzeo je novac i počeo da broji. Link Samers, koji je stajao malo dalje, počeo je da se smeje.

— Ništa se nisi promenio Luise — rekao je. — Još uvek nikome ne veruješ.

— Nikom, osim samome sebi — zacerekao se Luis.

Hansen se okrenuo i prišao kaubojima.

— Hej, momci! — viknuo je. — Počnite s poslom. Ovo mora da se obavi što pre.

— Šta je bilo sa Laramijem, Mate? — upitao je Volsten. — On nam neće biti od velike pomoći s onom povredjenom rukom, ali bar bi mogao da tera goveda u koral.

— Moći će da uradi i nešto više. Ništa mu neće biti ako malo pritisaka žigove onom zdravom rukom — odvratio je Hansen koji je bio nemilosrdan.

— Ruka mu je opasno povredjena — umešao se Danbi smatrajući da treba da zaštiti svog prijatelja.

— Ko zna šta se desilo?

— A šta će se desiti? Nije mu otpala glava — nabusito je prokomentarisao Hansen.

— Možda ga je doktor zadržao u gradu, ko zna — opet je Danbi vrteo glavom.

— Ako se to dogodi, sam će morati da plati troškove — odsekao je Hansen. — A sad, polazite na posao. Treba raditi brzo. Mislim da ne treba da vam objašnjavam zašto.

— Ne treba, gazda — cerekao se Volsten. — Znamo mi šta bi bilo...

— Zaveži! — odbrusio mu je Samers, tek da se vidi da je tu i on neki gazda.

Momci su se zgledali, ali iskustvo ih je naučilo da se ne prepiru sa predradnicima. Svaki je počeo da radi svoj posao ćuteći.

Hansen se za to vreme vratio Luisu, koji je spremao novac u džep.

— Jer' u redu, Luise? — upitao ga je.

— Sve je okej, Hansene. Nego, jesi li raspoložen za još koju tufu?

— Kupujem sve što možeš da mi doteraš, Luise — važno je rekao Hansen i visoko podigao glavu.

— Kad hoćeš novo krdo?

Hansen se zamislio.

— Treba mi mesec dana da ovo oteram na pijacu. Ovoga puta ću na njih staviti drugi žig. Neću da se priča, kako je „Triangl H” u kratkom razmaku prodao dva velika krda. Ljudi bi mogli početi da postavljaju pitanja, a to želim da izbegnem. Ne vredi ići mečki na ru-pu, kao što znaš. Opasno je.

Luis i Samers su počeli da se

smeju, ali su odjednom obojica ukočeno zastali.

— Šta se desilo? — upitao je Hansen.

Luis je sav pozeleneo.

— Pucnjava — rekao je. — Da nam nisu na tragu, do djavola! Čuješ li?

Hansen je oslušnuo, a Samers je prvi progovorio.

— Da, i ja čujem — rekao je. — Izgleda mi da je blizu. Ne razumem...

— Ko bi to mogao da razume — besno je rekao Hansen i pogledao u Luisa.

— Do djavola — opsovao je Luis. — Možda, ipak, nisam uspeo da zavaram tragove tako dobro kako sam mislio... Samo bi nam to trebalo.

Još se Hansen i njegovi kauboji nisu ni osvestili, Luis se okrenuo prema svojim ljudima i naredio im da ga slede. Nekoliko trenutaka kasnije, nestali su u kanjonu.

To je sasvim ličilo na Luisa. Bilo šta da se dogodilo on nije gubio prisustvo duha. I što je najvažnije, nije želeo da ga uhvate u klopku.

Ali, to nije želeo ni Hansen. I on je mahnuo svojim momcima i, što su brže mogli, svi su krenuli iz kanjona.

Sada se jasno čulo kako puca puška i kako joj odgovaraju revolveri.

Samers je priterao konja uz Hansenovog.

— Kako ti ovo izgleda? — upitao je gazdu.

Ovaj je bio bled, stisnutih usana i nije odgovarao. Samo je slegao ramenima.

— Meni se čini da nije potera — opet je progovorio Samers. — Zvuči mi kao samo jedna puška... Jedan „karabin“... i dva revolvera.

— Revolveri mogu biti naših momaka. Tamo su krenuli Čip i Danbi — rekao je Hansen.

Zaustavio je konja, okrenuo se u sedlu i mahnuo svojim ljudima. Kad su mu se približili, komandovao je.

— Rasporedite se i opkolite mesto odakle dolazi pucnjava! Brzo!

Link Samers je prvi poterao svoja konja niz obronak obrastao grmljem.

To bi mogli biti Dok Holidej i devojka, pomislio je. Dok je rekao da će se telegramom javiti svome šefu i obavestiti ga o onome što je rekao Hansen. Ali, to bi mogla da bude njegova varka, taktika...

Jahao je veoma lagano osluškujući svaki šušanj i zagledajući u svaki grm, pod svako drvo.

Onda je jaustavio konja i opet oslušnuo. Sada je bio sasvim siguran, bila je samo jedna puška. Po zvuku je raspoznavao. Jedna ista puška.

— Do djavola! — rekao je poluglasno. — Trebalo bi da budu dve puške, jer tamo moraju biti Dok i devojka, a oboje su naoružani. Jedino... Do djavola! — lupio se rukom po čelu.

Koliko se sećao, ta devojka se nije slagala sa Dokom Holidejem. Smatrala je da je previše popustljiv prema Hansenu. I bila je užasno besna na njega. Možda je krenula sama?

Mada je to bilo neverovatno, ali Samers je video njene oči pune mržnje i sada je bio gotovo siguran da je pogodio. Da, devojka je krenula sama.

A ona dva revolvera?

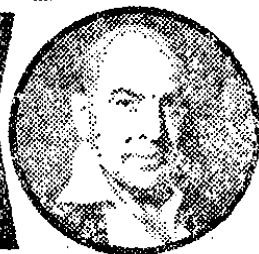
To mogu zaista biti samo Čip i Danbi koje je ona sačekala negde u zasedi.

NOVO !

SVAKOG 19. U MESECU

EDICIJA AKCIONIH ROMANA

Teo Kodzak

Obo je konja i požurio prema mestu odakle se čula pucnjava. Pogledao je oko sebe. To isto su učinili i drugi momci, kao i Hansen, koji je, doduše, nešto zaostajao, ali, ipak, kretao se u tom pravcu.

XXIII

S druge strane pucnjave sa puta od Signala, tom mestu se približavao i Dok Holidej.

Čim je izašao na vrh blagog pre-

voja ugledao je devojkicu koja se nalazila svega nekoliko jardi dalje od njega.

Devojka je klečala iza stene i nije videla čoveka, koji joj se primicao s leve strane.

Dok je imao taman toliko vremena da okrene „karabin” i opali. Bio je to poslednji momenat, jer je onaj momak koji se prikradao devojkici već povukao okidač. Kada ga je Dok pogodio, on je zabezeknuto pogledao, a njegov metak je proleteo nekud u stranu.

Istog trenutka i devojkica se okre-

nula i ugledala Doka, koji joj je mirno prišao.

— Spasao si mi život, senjor — rekla je mirno. Sada mi više ništa ne duguješ.

Glas joj je bio miran, kao da joj samo trenutak ranije nije bio život u pitanju. Opet ga je oslovljavala učtivo kao da nikad nije vikala na njega i zvala ga po imenu.

Uopšte, delovala je smireno kao neko ko je zadovoljan već ovim što je učinio i ko nije sumnjao da će svoju zamisao uspešno obaviti do kraja.

— Kako si dozvolila da te prikuju iza te stene? — upitao je Dok. — Ti si imala prednost. Mogla si da pucaš prva.

— I pucala sam.

— Ipak, nisi izabrala pogodno mesto. Odavde teško da bi se izvukla, da ja nisam naišao.

— Da, u pravu si — prošaputala je devojka. — Odavde nije baš najbolji pregled. Žbunje je gusto, svuda je tako mnogo senki, pa sam prvim hicem promašila. Njima je bilo dovoljno da se bace u zaklon. Mislim da sam, ipak, jednog pobila, ali da ti nisi naišao...

— Treba još mnogo da učiš o napadu iz zasede, senjorita — rekao je Dok i nasmejao se. — Sada mislim da bi najbolje bilo da pođemo. Mogli bi da stignu ostali Hansenovi ljudi, a onda bismo bili u klopci.

Na njegovo veliko iznenađenje, devojka se nije bunila.

Pošli su uz kosinu prema vrhu obronka. Jahali su što su brže mogli, trudeći se da sve vreme ostanu u senci drveća.

U trenutku kada su izlazili iza jednog zavijutka na putu, Dok je, zamalo, ostao bez glave. Tik pred

njim je grmnula puška i metak mu je zaparao čelo ostavljajući krvav trag.

Merida je reagovala neverovatno brzo. Podigla je pušku i Samers je pao pogođen posred grudi.

Dok Holidej je već pucao iz svog revolvera. Reagovao je na svoj način, munjevito i nepogrešivo. Dva hica su se gotovo slila u jedan i dva bandita su pali kao pokošeni.

Obo je konja i zajedno sa devojkom napustio to mesto skrećući malo ulevo. Za trenutak je uhvatio njen pogled i učinilo mu se da je u njemu video zadovoljstvo. Znao je da je to bilo zato, što je uspela da ubije Samersa. Za nju je ostao još samo Hansen.

Pošli su kroz jedan uzan procep u stenama i našli se u kanjonu sasvim s druge strane ranča.

Oboje su zapanjeno zastali. Prosto nisu mogli da poveruju svojim očima.

Kanjon je bio pun uznemirene stoke, koju su kauboji ostavili kada su jurnuli spasavajući svoje glave.

S jedne strane, to je bio veliki uspeh Doka i Meride. Konačno su otkrili krdo, koje je objašnjavalo mnoge stvari. Ali, s druge, to je mogla da bude velika opasnost za njih same. To je upravo rekao Dok.

— Do đavola — promrljao je. — Ova goveda svakoga časa mogu da jurnu u stampedo.

Oboje su zastali ispred uznemirene mase goveda koja su mukala i nemirno toptala nogama preplašena od malopredašnje pucnjave.

Ni sam nije znao zašto, ali verovatno mu je i ovoga puta pomogao njegov nepogrešivi instinkt, i Dok se okrenuo.

Sa desne strane kroz jedan užani prostor nailazila je grupa kaubojna na čelu sa Hansenom.

Rančer ih je ugledao i istog trenutka izdao naređenje svojim ljudima. Nisu čuli šta je govorio, ali je Doku bilo jasno da su u vrlo nezavidnom položaju, gotovo u zamci i da mu preostaje samo jedan izlaz.

Potegao je revolver iz futrole i ispalio nekoliko hitaca prema zaplašenim životinjama.

To je bilo ono, što je bilo najopasnije.

Kao da su pokrenuta nekom nevidljivom rukom, goveda su sva, istog trenutka, jurnula prema drugoj strani kanjona u pravcu odakle su nailazili Mat Hansen i njegovi kauboji.

Odjednom, ceo kanjon se ispunio tutnjavom hiljade kopita, a prašina, koja se u tom času podigla, skoro je zaslepila ljude.

Dok Holidej više nije video Hansena niti koga od njegovih ljudi, ali je pretpostavio kakva ih je nevolja snašla.

Lagano je poterao konja prema izlazu iz kanjona, a posle izvesnog vremena je kroz prašinu, koja se polako slegala, ugledao neku priliku.

Pomislio je da je to Merida, ali nju je ugledao sa svoje leve strane.

Konačno je prepoznao Mata Hansena, koji je nekim čudom izmakao stampeđu.

Međutim, sada nije bilo vreme za čuđenje. Dok je video da je rančarov konj krvario iz mnogobrojnih rana, a Hansenova leva noga je bila rasporena od članka do kolena. To je, očigledno, bilo delo nekog razjarenog bika.

Hansenovo lice je bilo mrtvački blede pod maskom prašine. Ipak, nije se predavao. Rukom koja je drhtala, podigao je revolver i upeorio ga na Doka Holideja.

Dok je reagovao munjevito. Istog časa, kada je plamen liznuo cev Hansenovog revolvera, on je poлегao po konju i metak ga je promašio.

Međutim, rančer je ponovo povukao obarač. Sad više nije moglo da se čeka.

Dok Holidej je, takođe, opalio i tup udar o zemlju objavio je da je Hansen gotov.

Dok je tada sjahao i prišao mrtvom rančeru. Posmatrao ga je nekoliko trenutaka, a zatim se obratio Meridi.

— Jesi li zadovoljna, devojko? — upitao je i pokazao joj na Hansena.

Pogledao je zatim prema izlazu iz kanjona ne sačekavši njen odgovor.

— Mislim da se niko od njih neće izvući — rekao je.

Devojka ga je mirno posmatrala i tek tada odgovorila na njegovo malopredašnje pitanje.

— Si — rekla je. — Sada sam zadovoljna. Mučas gracijas, sinjore.

— Nemoj zahvaljivati meni, senjorita — rekao je Dok. — Da sam znao šta će se sve dogoditi, ostao bih u Signalu. Bar bi ova jadna goveda ostala na jednom mestu i vlasti, koje će sigurno uskoro stići iz Taksona, sve bi našle kako treba. Sad mislim da bi bilo dobro, da se vratimo u Signal.

— Ja ne idem u Signal — odmahнула je glavom devojka.

— Nego? — upitao je Dok sedajući u sedlo svoga Miga, dok je devojci ostavio njenog konja.

— To sad i nije važno — slegla je ramenima devojka. — Ovde je završeno ono, što sam morala da uradim. Nešto ću, valjda, kasnije naći i za sebe. Ako ne nađem, nije važno.

— Kako hoćeš — rekao je Dok. — Ali, mislim da grešiš.

— Ostavi to meni, senjor — rekla je devojka. — Odavde nije daleko meksička granica. Mislim da je vreme da se vratim kući.

Nije sačekala da čuje šta on misli o tome. Rekla je još jedno: Adios i obola konja.

Za samo nekoliko sekundi, nestala je u jednom poprečnom klancu, ne osvrnuvši se.

— Ima i ovakvih devojaka, prijatelju — rekao je Dok svom vernom Migu. — A nas dvojica, možemo malo i da se odmorimo pre nego što krenemo... I nama je svejedno kuda.

KRAJ

Naslov originala: Kirk Hamilton
„SLAUGHTER TRAIL”

Prevod: Dragutin Molan

Glavni i odgovorni urednik: Svetožar Tomić; Izdaje i štampa NIŠRO „FORUM”,
Vojvode Mišića 1. Novi Sad; Sva prava pridržava NIŠRO „FORUM” — OOUR
MARKETPRINT

Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73 od 10. maja
1973. godine.

Štampa: 1. IX 1979.
Tržište: 7. IX 1979.

NE ZABORAVITE
SLEDEĆI
BROJ DO KA
HOLIDEJA

IZLAZI 7/

OKTOBRA
1979.

